

רוח חן חלק ב'

ערב ראש השנה תשפ"ב

הקדמה

לפניכם מהדורת טיוטא זמנית של החלק השני של 'רוח חן'. למרות שיש עוד לא מעט עבודת עריכה, החלטתי לשתף בה את מי שמעוניין. השארתי את המתכונת של רשומי רשמי תפלת כל שנה עם כל הנגזרות של כך לטוב ולמוטב. כבר אומר שיש בחלק זה חזרות רבות גם ביחס לחלק א' וגם ביחס לעצמו. תוך כדי מלאכת העריכה נוכחתי שאיני מבין את כל מה שכתוב. הסיבות לכך הם גם מרחק הזמן וגם שהדברים הם תעוד של מה שעלה בי או ירד אלי תוך כדי התפלה. אומר ללא כחל ושרק - ללא מעט דברים הייתי בסך הכל צינור ואולי כינור. למי שמכיר את החלק הראשון לא אחדש אם אומר שהקריאה והלימוד דורשים אורך רוח.

אחד הטעמים לפרסום מהדורה זו הוא התקווה לתגובות מכל הסוגים שיכוונו אותי בהמשלה ערכיה עד לתוצר המוגמר. אנא בכח גדול ימינכם / הגיבו כעולה על רוחכם / והעירו כטוב בעיניכם / והאירו את עיני עבדכם.

פתיחה כללית

לאחר שהוצאתי את החלק הראשון של הספר (שמעתה יקרא שמו בישראל 'רוח חן א'), לא שקעה תפלתי ב'דכאון לידה', לא נסתתמו מעינותיה. 'בת התפלה' שזכיתי לה בימים הנוראים לא נטשה אותי והמשיכה לשכון בבית לבי בחיוניות ובהירות, בחסד של השראה וחידוש. גם בשנים שלאחר מכן, זכיתי בחסד ד' יצברך עלי להתפלל, לעבוד, להתאמץ, וגם לחדש. בכל שנה, במוצאי ראש השנה ובמוצאי יום הכיפורים המשכתי לכתוב את רשמי התפלה, צליליה וניגוניה, ברקיה ואורותיה. והתוצאה הנה היא לפניכם.

בחלק זה זה (רוח חן ב') שוקעו לאחר מלאכת עיבוד ועריכה רשמי פלתי משנת תש"ס ועד תשפ"א. דווקא בגלל שהדברים הם בסך הכל קובץ של רשמים שכתבתי כמסיח לפי תומי, יש בהם גם תעוד של המסע הרוחני שעשיתי בשנים אלו. מסע בו יצאתי מהבית הרוחני הקודם שלי ואל בית חדש ואל מנוחה ונחלה, עלי להודות, לא הגעתי. המשמעות של כך היא שעל גבי הדומה ואף הזהה, שאת חלקו לא השמטתי, משרטט חלק זה באופנים שונים את סיפור הדרך בה הילכתי ואת ציוניה המשמעותיים ואת התהליכים והשינויים שעברתי לאורכה.

הרהורים בעקבות תפלות ימים הנוראים

ב"ה זכיתי שוב להזכר לפניו יתברך בראש השנה, ולקבל שוב את שתי מתנת החינם. הצעירה - הרצון לעבוד את עבודת התפלה, והבכירה - הכח הנפשי והפיזי לעבודה. המשמעות העיקרית של כך היתה ההשתחררות הסופית מרדייתו של קצב התפלה הרגיל, ומעבר לקצב אחר לגמרי, גם כמותית וגם איכותית. זה התבטא בהאטה ובמיתון של פעימות דופק התפלה כמעט עד לנקודת ה'אפס', ומתוך כך ברזולוציה 'אחרת' של ריכוז, מיקוד וכוונה. זכיתי השנה גם להבנות וכוונות חדשות בתפלה, אותם אנסה להעלות על הכתב. אמנם התחזק לי שוב, שעיקר חווית ההארה בתפלה, אינה בתכנים ובפרטיותם, (שגם הם ברובם חומקים מתחת ומעל הרדאר של השפה ואינם נרשמים על הצג שלה), אלא חווית המכלול ('האור נוגה על המכלול'), חוויה רוחנית שאינה ניתנת למילול כלל, שיפה לה השתיקה הנבוכה והצנועה ופה ושם הדיבור המהוסס והמגומגם (מה שנכון כמובן גם ביחס לחווית וחי האמונה בכלל וכל החוויות המשמעותיות שבחיים).

התפלה עוררה בי השנה מחשבות על היחס בין יראה לאהבה, כובד ראש לשמחה, שכל לרגש, שירה וריקוד להעמקת עיון התפלה, איפוק להחצנה. כמו כן גם הוצף באופן חריף מאוד המתח בין השפה הפרסונלית של התפלה (שהועצמה בדרשות הרבניות השונות ובמחזיאות הכפיים הנלהבות כל אימת שה'מלך' הופיע...) לבין השפה הפילוסופית והקבלית. אמונתי ותפילתי הן פילוסופיות - קבליות ולא תמימות - חסידיות, ולעומת זאת המרחב הדתי והישיבתי (לפחות הפומבי) הינו פרסונלי מובהק. כרגיל, זה מעורר בי בליל של תהיות ומבוכות, קנאה ובקורת.

כמו כן התחדשה בי בתפלה השנה, המודעות המוסרית החריפה. זו, חידדה לי את הכרח הטהרה הנפשית להתאפשרות עבודת התפלה, (כמו גם לדעת אלוהים ועבודתו בכלל) וחדרה אל כוונותי ונוכחה בהם, בעיקר ב'אדני שפתי תפתח' וכדלקמן.

'כל עצמותי תאמרנה', דומני שהתפלה הולכת (או שמא מוליכה) לכיוון של עבודה הוליסטית, שגם אם הלב הוא מרכזה, שותפים פעילים בה כל חלקי הנפש והרוח – המח, הדמיון ואף הגוף. תפלה כזאת הינה התרחשות, ארוע, 'ביצוע', אך לעתים גם 'טראומה', השירה, הנגינה והריקוד הינן עצם מעצמה, או לבושי ותכשיטי הכלה הכלולה מכל גוונין.

כפורים תשע"ד

נוכחתי השנה שאפשר להתפלל ממקום רפלקטיבי ואירוני, ועדיין להתפלל בדבקות. כוונתי, שגם לאחר 'חשיפת הסיפור האמיתי' של ראש השנה, שנשקף לעיני במראה ולא בחלום. ראש השנה מהדהד את בריאת אלהים על ידי האדם, חטאו (כן, חטאו...) – דינו – וזיכוי. בכל שנה אנו דנים את אלוקים ואת דינו ומוציאים אותו בדימוס, מוכנים להמשיך וללכת יחד איתו את מסע חיינו המתחדש בראשיתה של כל שנה. כל ה'תורות' של ראש השנה, ניתנות להיפוך משעשע זה, 'אבוה דכולהון' סצינת בית המשפט הידועה מהזוהר והמהר"ל. כמובן, איני נעצר כאן באדיקות חתרנית, אלא ממשיך לנוע ברצוא ושוב בין שני הספורים, שהרי זו היא תבנית העל וה'סיפור המכונן' של כל הרוח האנושית. דווקא ב'אתה בחרתנו', המתהפך כמעט מאליו ל'אנו בחרנוך', חויתי זאת כפליאה והשתוממות על האהבה שנפלה בחלקנו, וכשנגע לשם, אפרט.

שורש ההיפוך הזה, הינו היפוך סיפור הבריאה בגירסתו של האר"י הקדוש, אקדים את הספור המהופך / 'המקורי' (אח"כ אנסה להציבו בעץ חיים): בראשית היה האדם ורק האדם, והוא מילא את כל חללה של ההויה, ואז עלה במחשבתו לברוא (את העולם – אך אתעלם מזה בהמשך הספור) ואת אלהים (והטעמים לכך רבים ולא נפרטם כאן), הסתכל הוא כה וכה וראה שאין בנמצא מקום לו, מה עשה, צמצם ודחס את עצמו לנקודה קטנה במרכזו (טבורו) ופינה מסביבו חלל אין סופי ריק וחשוך (ויש אומרים, ורגלים לדבר, שלא לגמרי, והדברים ארוכים) מאנושיות, ואח"כ שלח אליו אלומה של תשוקה ואור וממנה התחיל התהליך שבסופו קמה וגם ניצבה מערכת האלוהות הסובבת והמקיפה, קם וגם ניצב שיעור הקומה המלא והשלם של האלוהות ע"פ הזוהר והאר"י וכל המקובלים. בכך נגאל האדם משלמותו ומבדידותו וזכה לזיקה ויחס נפלאים הנעים בין דיאלוגיות אינטימית לדואליות מנוכרת, רצוא ושוב, לאו דווקא כמראה הבזק ועם הטיה הולכת וגוברת לקוטב הדואליות המנוכרת (אף שאינה בהכרח נעדרת תשוקה וגעגוע).

אני מקוה שיהיו מי ששימו לב שלא הרחקתי לכת עד כדי מיקום החלל הפנוי מאנושות בטבורו של האדם הקדמון, מה שהיה מביא אותנו הישר אל הקוטב של ה'פנימי' וה'ממלא'. ואולי יהיו גם מי ששימו לב שקטעתי את הסיפור בראשיתו, בעוד האדם והא-ל מובחנים זה מזה. ברבות הימים נפלו מחיצות נשברו כלים נפרצו גבולות וניטשטשו ההבדלים בין האנושי לאלוקי עד כדי מבוכה רבתי אך אין זה המקום להרחיב או להעמיק.

כל זה בא לידי ביטוי בכוונה של פתיחת התפלה, של אימן של כל הברכות: **'ברוך אתה הויה אלהינו ואלהי אבותינו'.**

לפני ברוך – שהיה של דומיה (ללא צפירה), של היזכרות במה שהיה בטרם... לפני היה היה פעם. **ברוך** – בריכה - כריעה אל מול מקור הברכות הנעלם. הבריכה בפועל ובהתכוונות היא הצמצום של האדם, המתכווץ ומצמצם לתנוחה העוברית המקסימלית ומפנה בכך חלל פנוי לבריאת העולמות האלוהיים (עיב"א). **אתה** – ההתחדשות המופלאה של

החלל הריק והחשוך מסביב לאדם. הזקיפה ב'הויה' - שליחת קו היושר לחלל. הויה"ה – אדם קדמון. אלוהינו – עולם התהו. ואלהי אבותינו - עולם התיקון על שלושת קויו.

אחר כך בכל ברכה, גם בפתיחה – 'אתה' (הנשענת על ה'ברוך' הראשון), מכוננים אנו שוב את הויה"ה אלהינו, ובכל חתימה – 'ברוך אתה...' מאירה באור יקרות, הארה מיוחדת מהאורות העליונים (אברהם, יצחק יעקב וכו')

עד כאן ה'רצוא' והנה ה'שוב'. ומנין לו לאדם הרצון והמחשבה לברוא את אלוהים? ומנין לו כושר ההמצאה ותסיסת היצירתיות של ה'צמצום'? ומנין לו הכשרון והכח לממש בפועל את המחשבה והרצון? וגם, כמעט שכחתי, מנין לו קיומו וחייו?

בנוסף לכך, החלטתי והכרעתי (או שמא הוחלטתי והוכרעתי) ש'אתה' הוא 'הא"ס ב"ה'. ההגיון בכך הוא ש'אתה', גם בשפת היומיום הבינ-אישית, היא פניה למי שאין לו שם... ובכך זכיתי ועמדתי מול ה'אלהים', מול 'גדולת שלמות א"ס', וכשהתעייפתי ולא הצלחתי, אל מול המאציל, המקור, האור, החיות, הנשמה וכו'. בכך זכיתי וקיימתי את הציווי המסתורי הקדום, ופניתי בתפילתי 'אליו ולא אל מידותיו', דברתי איתו ולא עליו, והכל היה סבבה...

פה ושם בתפלה, צרמו לי חלקים שברור שהם משקפים מציאות של חורבן וגלות ואינם מתאימים למצב העכשווי של עם ישראל בארצו (עם כל חלקיותו, חסרונותיו ופגמיו), ועל רקע שיחה על האומץ של עזרא בשיבת ציון הראשונה, ששמעתי לאחרונה, חשבתי כמה אנו זקוקים למנהיגות רוחנית אמיצה, שתדע לשמור ולחדש בחכמה בינה ודעת, בחסד וגבורה, בתפארת.

משהו השתחרר בי, וללא שום בעיה (טוב, כמעט, ובהדרגה) והעזתי והרמתי ידי בתפלה אל אל שבשמים. מי יודע אולי עוד אמצא את עצמי מוחא כפים... בסיום תפלת מוסף ביום השני הצטרפתי להפתעתי, לריקודים, שמח וטוב לבב. גם הארתי פנים לסובבים אותי ולא התכנסתי אל תוך עצמי כמו שנהגתי לעשות בשנים שעברו, מתוך לחץ ופחד. היו גם רגעים של התלהבות ורגש ודמעה וצעקה ותפלה בקול, ניגון עם כולם מעומק הלב, הסתיעות במוזיקת הרקע, השתלבות בתפלת הש"צ (במוסף של היום השני, התפללתי את 'מלכויות זכרונות ושופרות', יחד עם הש"צ והציבור, כולל כל הניגונים, וזה היה מרגש ומשמח מאוד).

ר"ה תשע"ו

השנה המשיכה והתעמקה המרגעה לקראת ובעת. השלמתי עם כך שתפלת ר"ה היא (עבורי, לעת הזאת) תפלה עיונית שקטה שעיקר כוחה בבהירות ובחדות, בעומק ובהתחדשות ולא ברגש ובהתלהבות. התפילות היו בסה"כ טובות. מעבר לכך תרגלתי מדיטציה של 'עין טובה' על כל ה'מעצבנים' שמסביבי, תלמידים ורבנים, ועשיתי בזה חיל, וזה שימח אותי, ואני לוקח את זה הלאה אל עבודת השנה. נשיה ארוכה, אריכות אפים, עין טובה, לימוד זכות, הארת פנים, חמלה והבנה, במקום צרות עין קפידא ועצבנות וקנאה.

ר"ה תשע"ה

התפילה שלי בימים נוראים עוברת שינוי. אין לי כבר הכח והרצון להאריך כמו פעם ולצלול אל תהומות כל מילה וכו'. התוצאה היא תפלה בכוונה כללית יותר ויותר שותפות עם הציבור בחזרות הש"צ. כמובן איני קובע מסמרות, ואולי בעתיד זה ישתנה.

דבר נוסף שנהיה לי חשוב, הוא להאיר פנים לכל הסובבים אותי בתפלה, תלמידים ורבנים, ובכלל להאיר פנים יותר. ואחרי הפנים נמשך הלב, להיות מואר ומאיר. די לי עם העמדה חמורת הסבר והמכונסת של הרוחניות של ימים נוראים, הרבה יותר נחמד לי להאיר פנים ולב (עם יותר משמץ תחושת תבוסה...)

בין תפלת ראש השנה לתפלת יום הכיפורים

השיבנו – ר"ה, סלח לנו – יו"כ, וגאלנו – סכות

תפלת יו"כ – יותר התכווננות מאשר כוונה, יותר הקשבה מהבעה, יותר רגש ממחשבה, יותר התרפקות מתשוקה.

תשסח

תפילות ר"ה ויוה"כ זהות בחלקים גדולים שלהם, ומ"מ צריך לשים לב, לעיין ולכוון גם באותם המילים ממש, באופן אחר ובכוונה מיוחדת לכל אחת מהן. המפתח הוא ההתכווננות מבעוד יום לניגון המיוחד של עיצומו של יום, מתוך ההבדלה בין פני קדושת ר"ה ויוה"כ וההבחנה המדויקת ככל האפשר במבע הפנים ובצליל המיוחד של כל אחד מהם. לשם כך יש להקדים לימוד וללכת בעקבות הרמב"ן על התורה, המהר"ל בגבורות פמ"ו ועוד. בכך 'מקבלים' אותם הביטויים, משמעות שונה במעט או בהרבה, מדויקת, נוקבת ופועלת יותר.

תשס"ז

תפילות ר"ה ויוה"כ זהות הן, למעט חתימותיהן, העדר מלכויות זכרונות שופרות ביוה"כ, ועוד כמה פרטים. אמנם, גם החלקים הזהים, מקבלים משמעות מיוחדת ומחייבים כוונה אחרת ביוה"כ, על פי השוני שבין הימים, ובין החויה שלנו בהם. אם בדרכו של המהר"ל בגבורות הויה פרק מ"ו - בר"ה - הויה מלך על העולם, ביוה"כ - הויה מלך יחיד, העולם אל ושל המלך. או בכל לשון אחרת. זה בולט בכל המקומות שאנו אומרים מלך או מלוך. בר"ה מתוך יראה, ביוה"כ מתוך אהבה. בר"ה, מלכות, ביוה"כ - אחדות יחוד, בר"ה - בשכמל"ו, ביוה"כ - שמע ישראל הויה אחד.

תשע"ד

בתפלת יום הכפורים, התחזק אצלי, מתוך מצוקת תחושת ה'כבר היינו בסרט הזה בשבוע שעבר', הצורך להבחין בינה לבין תפלת ראש השנה. מבחינת הנוסח, ההבדלים שיש בין התפלות, בטלים לעומת הזהות. מלכות הויה נוכחת במרכז בשתייהן. נראה אם כך שההבדל נמצא במקיף ולא בפנימי, בלבן ולא בשחור, בניגון ולא במלים. מחשבתי לקחה אותי להבחנה של הרמב"ן בין 'דין ברחמים' של ר"ה, לבין 'רחמים בדין' של יוה"כ, וכן של המהר"ל בין 'מלך' בר"ה, לבין 'מלך יחיהויה ביוה"כ. ויש עוד להתבונן, לעיין ולהאזין.

תשס"ז יו"כ

דבר נוסף שהתחדד לי השנה בתפלת יוה"כ שההבדל בין תפלת ר"ה ויו"כ שאינו במלים הוא ההבדל בין יחודא תתאה בר"ה ליחודא עילאה ביו"כ ובלשון המהר"ל בין מלך בר"ה למלך יחיד ביו"כ.

יוהכ תשעח

ק"ש וברכותיה

ברכת יוצר – הברכה הראשונה של קריאת שמע הינה מפגש עם הפלאיות והקסם של הטבע, עם חלופי משמרות זמניו ועתיו, היום והלילה, החושך והאור, המשקפים את חילופי המשמרות העליונים והמשקפים בחילופי המשמרות שבתוך תוכנו, המהדהדים אף הם בקול חוזר.

מעריב ערבים בחכמה – החכמה היא ההברקה הראשונית, ההשגה הגרעינית, הגולמית. בשל קרבתה אל אורות התהו, יש בה תערובת ואף ערבוביה, ראשית הבהו שבתהו – ערבים בחכמה.

פוחח שערים בתבונה – התבונה היא ההכרה המשוכללת, תולדת ההיפתחות של השערים וההיפתחות לשיעורים, להבחנות, לדקויות, אך גם סיבתם. נודע ב(חמישים) שערים בעלה – שערים בתבונה.

ברכת אהבה – הברכה השניה הינה מפגש עם העולם הישראלי המוקף וחבוק, ספוג ורווי אהבה אלוקית, המתגלה במתן התורה והמצוות, שהן חיינו - המהות העצמית האיכותית של חיינו, ואורך ימינו – ההופעה הלבושית הכמותית שלהם.

חיינו הישראליים מתעצבים במקביל, על ידי האהבה האלוהית וחליפות מצבי קבלת מתן התורה, ועל ידי חליפות המצבים הקוטבית שבטבע. הלילה והיום, החושך והאור, הופכים להיות מפעם החיים פנימיים שלנו.

'בשכבנו ובקומנו נשיח בחוקיך ונשמח ונעלוז בדברי תלמוד תורתך'. שיחת התורה ושמחתה, הופכים לטבע הקבוע שלנו. **'ובהם נהגה יומם ולילה'**. והכל נכלל ומתעלה באהבה עליונה שבוודאי **'לא תסור ממנו לעולמים'**.

ואהבת את הויה אלוקיך בכל... נפשך – שמת לי לב שקשה לי לכוון "אפילו נוטל את נפשך" ללא כחל ושרק לעומת ההזדהות עם "בכל לבבך ובכל מאודך" - גם במובן של כלל מידה ומידה שהוא מודד לך. ובכן, לא זכיתי וגם לא נראה לי שאזכה לבוא למעלת השמחה ביסורים, השחוק ליום אחרון והאמירה ה'פשוטה', 'כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה מתי יבוא לידי ואקיימנו'.

ושננתם לבניך – השינון לבנים הוא הביטוי הראשוני לאמתת הקשר עם התורה "על לבבך" הממלא תודעת אחריות לאומית, המתגלה קודם כל באחריות על הארת הביתיות באור התורה ועל הנחלת התורה לבנים ולבנות. **בשבתך בביתך ובלכתך בדרך** – נביעות והתנוצצות. **בשכבך ובקומך** – משבר ותקומה. **לאות על ידך ולטוטפות בין עיניך** – מעשה ותאוריה, רצון וחכמה. **מזוזות ביתיך – שעריך** – משפחה וקהילה.

רמזי עשרת הדברות

1. **שמע ישראל הויה אלוקינו** – אנכי הויה אלהיך.
2. **הויה אחד** - לא יהיה לך
3. **ואהבת** - לא תשא את שם אלהיך לשוא
4. **למען תזכרו** - זכור את יום השבת
5. **למען ירבו ימיכם** - כבד את אביך ואת אימך למען יאריך ימך

6. **ואבדתם מהרה - לא תרצח - אבדון**
7. **לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם - לא תנאף**
8. **ואספת דגנך - לא תגנב - ואספת דגנך, שלך**
9. **אני הויה אלוקיך אשר הוצאתיך - לא תענה ברעך עד שקר**
10. **והיו לטוטפות בין עיניך - לא תחמד - החמדה מתחילה בעין**

תשס"ז

ואהבת, והיה אם שמע - שתי הפרשיות הראשונות של קריאת שמע הינן סדר ברור של קבלת והפנמת עול מלכות שמים, יחוד ואהבת הויה, מפנים לחוץ. בפרשה הראשונה, 'שמע ישראל', ליחיד, ובשניה, 'והיה אם שצע תשמעו', בשינויים מתבקשים, לרבים.

תשס"ט

שמע ישראל - שמע כישראלי, שמע מתוך התכללות בעם ישראל לדורותיו. וע"ד הרמז - הסכת, האזן ושמע את הישראליות שבך. אם תשמע וגם תקשיב לאדם שבך, לישראל שבך, יאיר לך ללא כל צורך במאמץ, ד' אלקינו ויתגלה אליך, ד' אחד.

ד' אלהינו ד' אחד - 'הויה' הוא האלהים, ואלהים הוא ה'הויה'. האריך הוא הזעיר והזעיר הוא האריך. המקיף הוא הפנימי והפנימי הוא המקיף. השובב הוא הממלא והממלא הוא השובב.

הויה אלהינו - המתגלה כאלוהינו, מקור חיינו, שורשו ביחוד העליון שלעילא ועלילא גם מכל אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, **הויה אחד**. 'אלוהים' שהוא 'הטבע', שרשו באצילות ובאדם קדמון, ושרש שרשו בדממת חשכת הא"ס, **אלהינו** - **הויה - אחד**.

כפורים תשע"ד

קריאת שמע וברכותיה היא מסכת מכוונת. שתי הברכות שלפני ק"ש מתרגלות שתי פעימות ראשונות של החיים הרוחניים. הברכה הראשונה מזכירה לנו שיש 'עולם', מציאות חיצונית שאינה פרי רוחנו. מציאות זו, שבמרחב ה'מקום', והתהליכים המתרחשים בה על ציר הזמן, חליפות האור והחושך, היום והלילה, הינם נתונים ניצחים שאין לנו חלק ביצירתם. יחד עימם, אנחנו, בני האדם, משלימים את המציאות על שלושת מימדיה - עש"נ. זיהוי זה אינו טריוואלי, ההודאה שיש עוד מלבדי, היא הצעד הראשון של יציאת האדם ממסגרי 'יחודו' ויחידותו ה'אינסופית'. קיומו של עולם מחוצה לאדם גם אם מדובר על היקום הפיזיקלי והתנועות שבו, הוא הבסיס לזיהוי של קיום אנושי מחוצה לו, קיום שאינו 'בראש שלו' וגם לא קיום של 'אובקטיבים' בלבד, אלא קיום גם של סובקטיבים כמוהו שיש אפשרות ואף חיוב לכונן איתם מערת יחסים דיאלוגיות אמיתית. והכי חשוב, אובקטיביות וממשות המציאות הסובקטיבית שלנו, התאשרה בזאת בלי משים, שהרי הסובקטיביות שלי אף היא נתפסת על ידי הסובקטיביות שאינה אני וכלולה בבכך ביש האובקטיבי. מכאן פתוחה הדרך לזיהוי של מציאות רוחנית שאינה פיקציה או ענין פסיכולוגי וסובקטיבי במובן הצר והשטוח של המילה, לנשמה. ומכאן עוד 'דילוג' קטנטן והגענו לדעת אלוהים.

האלהים הופיע כבר בברכה הראשונה, כבורא וכמלך של היקום הפיזיקלי ותנועותיו, וכבר בה התכונן האופק הרוחני האוניברסאלי ואף האונטולוגי. יתרה הברכה השניה בכך שהיא מבטאת את החוויה הקיומית הראשונית של כל בן ובת לעם ישראל, והיא, ש'יש מי שאוהב' אותנו, שאנחנו פשוט ובהחלט, 'אהובים'. משעמדנו על דעתנו, מצאנו עצמנו בעולם שהוא גם בית, מוקפים 'אהבת עולם' ואף 'אהבה רבה'. אנו, בית ישראל, אהובים ונאהבים. הבורא המלך מתגלה אלינו כסוביקט האוהב אותנו ומלמדנו אורחות חיים, ואנו נענים ומתמסרים לאהבתו ולתורתו. אנו מאמינים בני מאמינים. האמונה היא הרחם בו התרקמנו והמציאות אליה נולדנו. היא ודאית לנו כמו השמש והירח, האור והחושך. היא משמעותית הרבה יותר, באשר היא מאירה עלינו את אור הוודאות של ממשותם וערכם האלוהיים של חיינו.

בעקבות שפע טללי אורות הברכות, באה קריאת שמע ומביאה זאת לידי הביטוי המובהק והאולטימטיבי, של אהבה טוטלית, עד כלות הנפש ועד בכלל. אחד - ואהבת - בכל נפשך.

הפרשה הראשונה, ממשיכה לספר את סיפור האהבה הזה, ומדריכה אותנו להמשיכו אל כל מרחבי החיים ולהנחילו לדורות הבאים.

הפרשה השניה, מספרת על הפירות המתוקים של שמירת האמונים לברית האהבה שנכרתה, אך גם מזעיפה פנים ומגלה באופן בוטה ונחרץ מה תהינה תוצאות המוות של הבגידה והמעל באהבה, ומעוררת בכך יראה עמוקה ונוקבת מלפגום בה.

הפרשה השלישית, מעטרת אותנו בפתיל תכלת על ציצית כנף בגדנו שנראתה המתמדת היא תריס בפני הפורענות של זנות הלב והעינים, וחותרת בספור המכונן המיוחד של עם ישראל – יציאת מצרים, ותכליתה – אני הויה אלהיכם.

המנון ה'אמת ואמונה', חוזר מאמת וחוקק בנו את זכר הגאולה הראשונה, וברכת 'השכיבו', מסמיכה תפלה לשמירה, לתפילה לגאולה.

ראש השנה תשע"ו

תפלת העמידה (תפלת שבע)

ברכת אבות

אֲדֹנָי, שְׁפַתִּי תִפְתַּח, וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב,
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא,
אֵל עֲלִיוֹן,
גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, קוֹנֵה הַפֶּלַח,
וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת,
וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
זְכַרְנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ חַפֵּץ בְּחַיִּים,
כְּתַבְנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים
לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמְגַן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְגַן אַבְרָהָם.

אָדְנִי, שְׁפֹתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ

בקשה לפתיחת חומות הניכור הכללי (המחלה המודרנית), שהיא (הפתיחה, אבל אולי גם עצם הבקשה לפתיחה) התנאי לאמונה ואהבה, לתורה ולמצוה, לתפלה ולתהלה.

רק ההיפתחות של סוגרי שערי הלב, מאפשרת הקשבה ודבור, ספיגה של רשמים, והנבעה החוצה. בלעדיה סגור האדם בעצמו, וממחזר את חומריו החמוצים זה מכבר, בודד ומדוכדך, מיואש ומשועמם.

פתיחת השפות, לנשום, לקבל אור, צליל, חיים, אהבה, אמפטיה, סימפטיה, בין אדם לזולתו, היא התחלת הכל וסוד הכל, וממנה תוצאות לפתיחת ענוות הקשבה אמיתית, וגם להיפך.

ועל כן, אדני, אם את שפתי תפתח, אז, מתוך המהפכה הכללית של כל חיי, אזכה גם להגיד בכל תוקף ועוז, עדינות וענוה, חכמה ותבונה, את תהלתך.

אדני – 'אדון', הוא השם שקראו אדם הראשון, הוא השם המבטא את החוויה האנושית היסודית שבעמידה המודעת בהויה. תודעת יראה זו, היא האָדָן, היסוד המוצק לבית החיים כולו. אדני – ה'ג' שהוא מוכן ותשתית כל חיי.

התפלה נשענת על אדני האדנות האלקית המחיה ומקוממת, הפשוטה והמשמחת, המגדלת ומצמיחה, הפותחת את כל השפות בשירת רנן וגילת צהלה.

תפתח – בעתיד, שוב ושוב, כי הן נסגרות שוב ושוב, על מנת שיפתחו שוב ושוב, ביתרון האור הבוקע מן החושך, 'תפתח אשר תפתח'.

אדני (יפסיק מעט) שפתי וכו' – ההפסק אינו רק מן הטעם הפשוט, אלא הא ביטוי להיאלמות הדום מפני חרדת הקודש הנופלת עלינו בבואנו להסתופף על סף פרוזדור טרקלין התפלה.

שפתי תפתח - כל השפות, הפנימיות והחיצוניות, בן אדם למקום ובין אדם לחברו, שפות הנשמה הרוח הנפש והגוף, כלפי מעלה וכלפי מטה לחוץ ולפנים.

תפתח – תמיד, כל הזמן, עוד ועוד, בהווה ובעתיד, ואף את של העבר, בשעת התפלה וגם בארצות החיים, שיהיו כל דיבורי, כל חיי ל'ואני תפלה'.

תש"ס

שפתי תפתח - בקשה לפתיחה יסודית - מכוננת של השפות הפנימיות החוצצות בין תודעתנו האנושית המפותחת, לשורשה ומקורה הנסתר, הלא מוגדר, על מנת שפי, פנימיותי תקבל את מנת חניי חיה מתוך הפתחות פנימית עמוקה זו אל מה שבשורש הזיק הנשמתי, ופי יגיד את תהלת ה', את התפילה האלוקית, את המְהַלֵּל האלוקי את הבריאה כולה, ההתפללות האלוקית שבעצם ההויה, אהבתו המהווה, טובו הבורא. שפתי תפתח להיות צינור וכינור לשירה האלוקית המתחדשת ובוראת את העולם כולו ואת ראשית תרומתי הצנועה.

תש"ס יו"כ

אדני – אָדְנִי גבורת **פתחון השפתים** באתערותא דלעילא, גם באתערותא דלתתא, לנביעת נהרת שמים קולחת של פי הקדש, גם לדבור **פה**, מאומץ, קשה **כגידיים**, שאף הוא וביחוד הוא, **תהלתך**.

יגיד – יודה וישבח, מסטרא דרחמי. (על פי הגדת שיח הגרי"ד עמ' לח, ע"פ תרגום ירושלמי לדברים כו ג' הגדתי היום להויה אלהיך' – אודינן ושבחנין ועלפי זהר ח"ב עט ע"ב)

תשס"א

אדני שפתי תפתח - פתחון פה לתפילה יבוא דוקא מתוך היראה לעמלותיה.

תפתח - פתיחת כל השפות לרוחב ולאורך, לכניסה ולהוצאה, ודווקא אתה, לא אני, כי הכל הולך אחר הפתיחתא.

תשס"ב

אדני שפתי תפתח - תפתח את כל שפות הדיבור שלי להתעלות אל מעלת השירה ולהשכיל לבטא את מה שאי אפשר לומר בשפה פשוטה. (וע' שיחות הרצ"ה 73 ליוהכ"פ תשל"ד סע' 5 הויה שפתי - ענוה)

תשס"ג יו"כ

שפתי תפתח - בקשת ייחול לשבירת חומות הניכור הכללי, ולהתחדשות המגע - הזרם הישיר עם החיים. הניכור שבין האדם לעצמו - חברו - סביבתו - אלוקיו של האדם המודרני, הוא זה המונע ממנו להתפלל בחום ולהט, בדבקות ועד כלות הנפש. בהיחלצות מביצת ההגשמה, ובהתעלות לדעת אלוקים טהורה ומופשטת אובד לנו אלוקים הפרסונלי - ה"אתה" שאליו ורק אליו אפשר להתפלל, והתפילה הופכת גם היא למין לימוד או מדיטציה מופשטת, ואין מגיד תהלתך....

כשאנו ניגשים להתפלל, מתברר לנו, כי לא רק למרות כל מה שלמדנו והתכוונו, אלא גם ובעיקר בגלל, אנו סגורים, אטומים, חסומים. מונדות סגורות שאין להם לא יכולת קליטה ולא יכולת הבעה. שפתינו קפוצות וסגורות, חיים אנו בכלוב זכוכית שקוף אך משוריין לקולות, ריחות, ובעיקר למגע חיים חם ורותת.

התפילה היא סרט שכבר היינו בו, תבנית תודעתית שחוקה, בעצם זו אינה תפילה, אלא רק תודעה וזכרון ודמיון של תפילה, הבבואה השדית הוירטואלית של התפלה עוטפת בצלליה ומחניקה כל חלקה טובה. מתוך היאוש מן התפלה, מתוך העלבון של התפלה, בוקעת התחינה על התפלה.

תשס"ד

אדני שפתי תפתח – שתי שפתיים, שתי פתיחות - פתיחת מה שחוסם מלקלוט ולספוג, שקיעת חומת הניכור וכו', ופתיחת מה שחוסם מלגעת, חומת האָלם

תשס"ד יו"כ

שפתי – כל השפות שלי, ויש לי רב ולא רק כל, שפות רמיה ושפות שקר ושפות אמת, ואת כולן מבקש אני לפתוח, לרענן, לחדש. גם שפת אמת שלי לא תכון לעד, שהרי זו רק שפת האמת שלי.

שפתי תפתח - בקשה להתחדשות של שפה חדשה, שתצליח לבטא יותר. בקשה להשתחררות מכל השפות, אל מעבר לשפה, הפתחות השפות - והשפתיות אל מה שמעבר לשפה, לכל שפה, ולשפתיות, ושמהמקום הזה-הוא תחילת התפילה, תמשך התפילה, כנהר דינור דנגיד מעתיק יומין ומאריך אנפין, אל זעיר טנפין ונוקביה, אל כנסת ישראל, אלינו, אלי.

אדני - דווקא היראה במובנה הראשוני, האימה מהאינסופיות של היקום וההוויה, היא זו שתחלץ אותנו ממסגר השפה, היא זו שתבקע את ים המילים הסופי, ותוליכנו בתוכו בחרבה, בין שני שפתותיו, והמלים לנו חומה מימינו ומשמאלנו. אז נשיר.

אדני - דווקא היראה שלי, כפי מה שהיא, תכונן ותציב את אדני בית תפילתי

תשס"ו

אדני - מדת היראה הנמוכה, היא **תפתח את שפתי** - הדיבור הנמוך המחוספס שלי, **ופי יגיד** - דברים קשים כגידים, אולי אף התרסה, מחאה, הטחת דברים כלפי מעלה - ובכל זאת, תהיה זו - תהילתך. כי בשרש יראת העונש מצויה יראת הרוממות, החטא, והאהבה, והדבור הקשה הוא ביסודו אמירה נעימה של אהבה.

תשס"ו שבת תשובה

אדני שפתי תפתח - הלואי שמתוך מתנת החרדה שתתן לי ברוב אהבתך, אשכח ואאבד באחת את כל רפרטואר הידיעות התבניות והכוונות שלי, ואשאר ערום ועריה ללא כחל ושרק, ומתוך החרדה והאימה הזו, יגיד פי, ולא אני, את תהלתך - אזכה להתפלל מפנימיות לבי, מעומקא דליבא שלפני ולפנים ומעל ומעבר לכל הכוונות המוכנות ואף מעבר למילות התפלה והיא, דייקא, תהלתך. (הספור על הכוונות של ר' זאב קיצים שאבדו, רש"י זווין על ר"ה)

הלואי שהיראה תמול את עורלת לבי ותפרע את עטרתו, ואזכה להשתחרר מן הניכור אל עצמי אל הזולת ואל אלקים, ואזכה לכרות ברית, ולהמשיך זרע ישרים מבורך של אור ותהלה אמיתית, כנה וממשית, נוקבת עד התהום ובוקעת עד שמי שמים.

תפתח - משמע שסגור ונעול ואטום. אבל אלה רק השפתיים, שתי השפתיים, שתי קליפות האגוז, הרכה והקשה, ובפנים, חיים לי יש, פרי עץ חיים. סיקול אבני הנגף מן האפיק, יאפשר לפי הבאר לנבוע כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, והתפלה תהפוך לתהילה, לתהילת 'קדושים בכל יום יהללוך סלה', לתהלת 'עם זו יצרת לי תהילת יספרו'.

בקשה שהתפלה תהיה התפלה של כאן ועכשיו, ולא של אתמול או מחר, ולא של סדר וסידור, של חזרה ומחזור. תפלה כנה ואותנטית שתביע את המקום שאני נמצא בו, תפלה חד פעמית יחודית, בלתי נכפלת. הענין אינו התוכן, אלא הנוכחות והכנות, החד פעמיות, חיי שעת הרחמים והרצון הזו.

אדני שלי שפתי שלי תפתח לי ופי שלי יגיד לך תהלה שלך. דווקא מתוך השיבה לעצמיות, ואך ורק מתוכה, נזכה להפתח לקבל לתת להכניס ולהוציא ולצאת למרחבית תהלת הוויה. והכל כל פעם מחדש לפי מה שאני בכל תפלה, ולפי ההקשר הכללי, כנבואה ורוח הקדש, ויהיו הדברים 'לרצון' לפניך ולא רק 'למצוה' (ההבחנה האיזיביצ'אית)

פתיחת השפתיים, היא שבירת הכלים, היא מות המלכים. רק בכך, מתאפשרת בניה של כלים חדשים והופעה של אורות 'ישנים'. פתיחת השפתיים, ההתנשאות אל למעלה מהשפה, מכל שפה מהשפתיות.

תשס"ה

אדני – שניים; שפתי שניים; פי אחד; תהלתך אחת; פתיחת שתי השפתיים העליונה והתחתונה, הפנימית והחיצונית, תכליתה לפרוץ את מעגל הקסמים של השניות ולשוב אל האחדות המקורית. מאדונים ושפתיים לפה אחד ותהלה אחת לאלהים אחד.

תשס"ט

אדוני שלי, שפתי שלי, תפתח ותפתח ותפתח, ופי שלי, יגיד תהלתך, התהלה שלך ולא שלי. רק כשהקב"ה מתפלל מפינו / האלקי שבנו מתפלל / הנשמה... אז זו תפילה ולא חוצפא, שרק נביא יכול להתפלל, התפלה היא המענה לנבואה. אמנם אפשר גם שהנבואה תהיה המענה לתפלה. ('דרך המלך' סוף עשי"ת על י"ג מדה"ר. וכן מניטו בספר על שערי אורה)

באיזה מקום איננו רוצים להתפלל, פוחדים מהתפלה, 'זה גדול עלינו' וכו', או מקנאים בקב"ה, ומה פתאום שנוסיף תהלה לתהלתו. ואנו מבקשים מהקב"ה לכפות עלינו את התפלה הר כגיגית.

תשסט

אדני הפותח תמיד את שפתי, הלא תפתח אותם בודאי גם הפעם, אנא.

תשע

שפתי – כל מה שאוטם אותי אל החוץ וחוסם את נביעתי מפנים. אנא פתח, בטוח אני שתפתח. זהו תיקון התיקונים, ברית הלב והאוזן, ואז פי יגיד תהלתך, לא רק בתפלה, אלא תמיד, בכל דרכי, כל כל נשימה ונשימה.

תהלתך – התהלה שאתה מהלל את בריאתך וברואיך, את עולמך ועמך.

ובנימה מבודחת – אדני שפתיך תפתח ופיך יגיד תהלתנו. נו, נשמע אותך פעם...

שפתי - שלושת השפות: ביני לבין עצמי, ביני לבין חברי, ביני לבין המקום. רק אז יגיד פי תהלה. והיא תהלתך.

צריך לשים דגש על אדני לשון רבים של אדון, כל האדונים שלי (למרות שמבחינת הכתיב זו לא המשמעות) רק היראה הממשית, הכוללת והנוקבת היא זו שתפתח את השפתיים. בלעדיה, למה לנו פתחון שפתי ופה?!

תשעא

האילמות שעל סף התפלה אינה תקלה אלא מעלה ותנאי לתפלה אמיתית וממשית. רק מתוך האילמות, הדומיה, הריקנות והאינות, יכולה לבקוע תפלה ותהלה, כשם שרק מתוך האין, יכול להימצא היש. ורק מתוך ההעדר, ההוויה. ואולי, יותר מכך, רק מתוך קדימת אוטם סגור העורלה, תבוא כריתת הברית ופריעת המילה, רק מתוך הטומאה תולד טהרה וקדושה, רק מן חושך יבוא האור, רק מן המר יבוא המתוק, רק מן הזדונות ילבלבו הזכויות. האינסופיות אינה נוכחת במצב ההתחלתי, אך גם לא הסופי, אלא מבריקה בתנועה שביניהם.

אדני – האדונים הרבים שלי. גווני היראה למעלותיה ומורדותיה, שתולדותיה, ההכנעה והביטול ההתכללות והאין.

שפתי – כל השפות שלי, שהן גם הגבולות, הקליפות והעורלות שלי.

תפתח – את סגור ליבן, תמול את עורלתם, ותפרע – תחשוף את מעמקיהם, את משמעויותיהם הפורצות את גבולותיהם, תפתח אותם אל מה שבתהומותיהם, אל מה שמעבר להם, אל כל שדות ואופקי המשמעות הצפונים בהם ומקיפים אותם, תפתח את לבי, את עיני, את רוחי, להביט בהן מחדש ולזהות בהן את כל האור והטוב שכהה ואבד.

ופי – פנימיותי. נשמתי. אופיי העצמי.

יגיד תהלתך – ימשיך מן האין את תהלתך, את האור הגנוז שלך, זיהרא דאדם עילאה, את האצילות, הבריאה היצירה והעשייה של התפילה

לכאורה בקשה זו מוזרה ולא משכנעת כשהיא מתבקשת על ידי מי שאוחז סידור או מחזור בידי וכל מה שהוא צריך לעשות זה לקרוא מן הסדור. כדי להסביר את ערכה של תחינה אילמת זו אשתמש בהבחנה של ר' צדוק בין 'מצות ד' לבין 'רצון ד' (שמקורה בהבחנה של 'מי השילוח' בין 'כללים' ל'פרטים'). כדי לחיות על פי כלליה של תורה ולקיים את המצוות, אין צורך ביותר מהבנת הנקרא בשו"ע, אבל כדי לעשות זאת על פי הערך היחודי הלא נכפל של הכאן והעכשו, על מנת להקשיב ולזהות את רצון ד' ממני כאן ועכשו, נצרכת הארה והשראה. כמו כן בתפלה – אין קושי מיוחד להתפלל מתוך הסדור ואף בכוונה, אבל אם רוצים אנו לזכות ולהתפלל את התפלה שהקב"ה רוצה מאיתנו כאן ועכשו, על פי האור המיוחד של הזמן ושל המקום ושל הנפש לנו באשר היא שם, באופן מדויק ומכוון וכנה, לזאת יש צורך בהארה והשראה ועליה אנו מבקשים: 'א-דני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך'. תהלתך הנוכחית המדויקת ולא התהלה הכללית.

תשע"ב אסרו חג סוכות

אדני – רק מתוך יראה שלמה, תבוא התפילה הנבואית, הפועלת להמשיך ברכה ושפע ממקורם, ללא צורך ל'מדעי הטבע' ול'דוקטורים' (לקו"מ תנייניא א' תקעו קמא). יראה שמתוך מודעות לדין הנמשך מן ה'אלף' (א"דני).

שפתי – כל השפות והלשונות, כל תיבות התהודה, כל כלי הניגון. סגור אישיותי שאינה מאפשרת לא כניסה ולא יציאה

תפתח - להשראה עליונה נבואית. להיות כלי להתנגנות הניגון, מדיום להארת האור העליון. תפלת השושנה הנפתחת נוכח אגלי הטל וקרני האור - התפלה המביעה את התפלה הכמוסה המתמדת של הנשמה.

ופי – פי הפתוח 'שפת"י פחות (מינוס) 'ת"ש', שפתי שנגאלו מתשותן.

יגיד – ימשיך, בהבל פה שאין בו יגיעותא ומששותא. ממילא ומאליו.

תהלתך – התפלה המתמדת של ההויה כולה, כנסת ישראל, הדור ונשמת כל חי יחיד. הניגון והאור של הויה ב"ה. הנבואה. כבוד הויה. התהלה שהויה מהלל את העולם

תשע"ג

שפתי - השתים, השניות, הסתירה, הספק, **תפתחנה**,

ופי – האחד, האחדות, השלום, הודאות,

יגיד תהלתך - האחת, הכלוללה מכל תהילותיך.

שפתי תפתח – שוב ושוב, עוד ועוד,

ופי יגיד – שוב ושוב, עוד ועוד

שפתי תפתח ופי יגיד – לשון 'סיפור דברים', בודאי, ולא פתח, הגד – לשון ציווי. מנוחת הבטחון ונחלת הוודאות שאכן יפתח הסגור ויתגלה וימשך ויוגד אור הפנימיות.

תשס"ט

הבקשה לפתיחת השפתים, היא הבקשה להריגה מן השפה, מן האימנטי לטרנסצנדנטי. הדבור של התפלה, הוא מחוץ לשפה, הוא אינו 'דבור על', אלא 'דבור עם' ואף 'דבור את', והוא עצם הדבור עצמו, התפלה, היא מדברת, כמו השופר של לע"ל שיתקע מאליו, או על ידו, ע"פ ר' צדוק, אלקים הוא המתפלל, שכינה מתפללת מפינו.

פתיחת השפתיים היא פתיחת הסגור-הסגר הכללי של אישיותנו, כלפי עצמנו, הרע והאלקים. להקשיב ולשמוע, לדבר ולשוחח.

ענינה של התפלה היא פתחון הפה למייחלים לך-לי-לו-לכל, יציאה מן האילמות ומן האטימות.

כל דיבור שאינו תפלה, אינו דבור נשמע - נקשב - פועל - חודר,

כל מי שיש לו יראת שמים, דיבורים שלו הם תפילה, יוצאים מן הלב ונכנסים אליו.

תהלתך – התהלה-התפלה שאתה מהלל-מתפלל את-אל העולם: 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ', 'שיגולו רחמך על מידותיך'.

תש"ע יוכ"פ

תהלתך – ולא תורתך! דבור של תפלה ולא של חולין ואפילו לא של תורה

תש"ע סכות

אדני – אל"פ - דין, הדין שממקור האל"ף – הפל"א. המלכות שממקור אין סוף. אין סוף נחית עד מלכות. יחוד רישא וסיפא. פלא יציאת הסופי מהאינסופי, הרבוי מהאחד, האידיאליות מהעריגה העצמית, הדין מהחסד ומהרחמים הרבים העליונים. המפגש עם התנועה הבלתי אפשרית הזו, המחברת שמים וארץ, מחוללת את פליאת היראה שהיא הבסיס לתפלה. אל תקרי אדני אלא אָדָּנִי.

שפתי – כל השפות שלי, שהן גם כל הקליפות שלי, הפיזיות, הנפשיות והרוחניות.

תפתח – לא 'פתח נא' אלא 'תפתח', לא בקשה אלא תחינה, המבטאת את עומק המצוקה של הסגור ואת תוקף הכרח ההפתחות. שפת הגוף שלי חייבת להפתח – להשתנות משפה של ניכור ופיזור, חולשה ותאוה, לשפה של הארת פנים וריכוז, איתנות ותבונה. שפת הנפש שלי חייבת להפתח – להשתנות משפה של 'אגו' העסוק בהתגוננות או תקיפה, לכוד בסבך המידות הרעות כולן הכעס הקנאה התאוה והעצבות שמשורש פורה ריש ולענה של הגאווה. שפת הרוח שלי חייבת להפתח – להשתנות ממה שהיא עתה, אל שפה חדשה שמעבר לה, ואף אל מעבר לשפה ול'שפתיים' בכלל.

ופי – ורק אז יהיה לי פה משלי, רק אז תאיר פנימיותי הטהורה, תזדכך אישיותי, ויפתח פי להקשיב ללבי. 'ופתחון פה למיחלים לך'.

יגיד – ינביע מי תהום, זרמי מעמקים חדשים, וימשיך אורות חדשים של אמונה ואהבה, של תורה ותפלה, של תהלה.

תהלתך – הילה חדשה, אור חדש, תפלה חדשה.

אדני שפתי תפתח – נשקני מנשיקות פִיך, ובזיווגא דרוחא, עליון זה, יהיו שפתי לשפתיך, ופי יהיה לפיך
ופי יגיד תהלתך – ואז ורק אז, אזדכך ואזכה להגיד תהלתך שלך. והיה כהתנגן המנגן.

תשע"ד

שפתי תפתח – שלושת השפות – הפתחים הסגורים שלי, ביני לבין עצמי, ביני לבין חברי, ביני לבין אלוהי.

ופי יגיד תהלתך – ואז ורק אז בפתיחת שערי הנעולים ובביאתי בהם אהלל יה.

שפתי תפתח – כלומר אותי. ופי יגיד – כלומר אני אגיד

ופי יגיד – פי שלי, בלשון של בני איניש, בלי צורך לקרוא בשם הויה או אליו. אדעך בכל דרכי ואספר תהלתך.

שפתי תפתח - לעת הנעילה 'התחדשה' לי כוונה בשפתי תפתח – שפתי שלי, כפשוטו, היבשות, הסדוקות, הרפות הלאות.
כדי שפי – זה הפה הניחר מתפלה וצמא, יגיד תהלתך.

כפורים תשע"ד

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך – לאדם מערכי לב ומהויה מענה לשון. אמת זו מודעת לנו בתפלה. אין כאן בקשה
אלא ביטוי של היזכרות בתובנה כללית. הויה הוא המדבר דרכנו. כל דיבור שאינו מתוך כך אינו דיבור אנושי.

אדני – דוקא האלהות ההיכלית, השם הנקרא ולא רק נכתב, היא הפותחת את סגור שפתינו ובונה כלים לאורות הפנימיים
המופשטים. דוקא מידת הדין האדנותית היא היודעת את סוד הצמצום.

שפתי – בסיכול האותיות – 'תפשי'. הצבת הפנימית התופש וסוגר את שפתי, האטבים האטביסטים המהדקים וקופצים
את שפתי באלימות שקטה, המאלימים אותי ומנכרים אותי ואינם מאפשרים לי להתפתח.

שפתי – הסגורות, הגבול המגודר והממוקש בין פנים לחוץ. האני – לז המונע את לידת האני – אתה.

שפתי – שפית, השפיות שלי, הנורמליות שלי, שאינם אלא הקבעון שלי והאטימות שלי למרחבים שמעבר לחוגי הצר.

תפתח – לא 'פתח' בלשון בקשה ממוקדת לכאן ולעכשו של התפלה, אלא 'תפתח', באופן כללי ורחב, שיחול ממילא גם
על התפלה. הבעיה לא מתחילה בתפלה ולא נפתרת אך ורק בה. הבעיה של סגור השפתיים, של השתיקה, וגרוע מכך, של
הדיבור הסגור של השפתיים הקפוצות, היא צרה כללית של האדם, והיכולת והזכות לפתחון הפה של היחול, של התפלה
הפנימית, הן תולדת פתרון, 'שכר מצוה' ולא המצוה עצמה. הבעיה היא הנכות הרגשית הכללית המתבטאת בדיבור
החיצוני הצורם והחלול, והפתרון הוא בהיפתחות אל העולם האדם והאלהים, בסיגול וטיפוח של מפולשות, רגישות
והקשבה. וכמובן, אין זה אקט חד פעמי, 'פתח' שוב ושוב, עוד ועוד.

תפתח – להיות מדיום ותיבת תהודה, כינור לשירת הנשמה, כלי שבור לצליל המגרפה הקדושה, וצינור מפולש לנהרה
האלהית. דוקא באי העשייה שבעקבות סיקול האפיק מאבני הנגף שסתמוהו וחסמו את נביעת המעיין ממקורו אל כל השדות
אשר בקנן הויה.

ופי יגיד תהלתך – ימשיך מאליו, ללא התערבות, ללא עיבוד, ללא כל הפרעה, את תהלתך המקורית, את תפלתך שלך,
את תהילת ישראל.

ופי יגיד תהלתך – שכינה תתפלל מפי. יהללך פי ולא זר.

תהלתך – תהילה ולא תְהַלְהָה, ואולי אף תְהַלְהָה, שהרי גם במלאכיו ישים תְהַלְהָה. האם יש אפשרות לתהילת האל שאינה גם תְהַלְתו?

ר"ה תשע"ה

אדני – שפתי – אדונים רבים לשפות שונות. לכל שפה האדון שלה. לכל אדון, השפה שלו. ובכל זאת 'תפתח' לשון יחיד, ואולי זו פניה ל'אדון האדונים', שיפתח את 'שפת השפות'.

תפתח – לא רק סור מרע של פתיחת הסגור והנעול, אלא גם עשה טוב של פיתוח והתפתחות. לא רק פריצה של השפה, אלא שכלול והעשרה של השפה בתוספת מרובה על העיקר של ניבים וניבי ניבים, של הבחנות דקות ודקות מן הדקות, של רוחב ועומק וגובה של השפה. כוונה זו מתאימה לגישה הרואה בהעצמתו ופיתוחו של האדם את דרך התקרבותו לאלהיו ואת דבקות הליכתו במידותיו. במרחב המרכזי כל כך של השפה, הדבר בא לידי ביטוי בבקשה לשכלל את יכולת הדיבור, ולא במגמת החריגה ממנו אל תהומות השתיקה ושמי הדומיה. תערב לפניך ארשת שפתינו והיא תהלתך.

ופי יגיד תהלתך – השפה, הדיבור, ההמשגה, לא רק שלא יחצצו ויטשטשו, אלא יפתחו ויצלילו את בינת הלב הפנימית.

שפתי – שערי הנעולים והנועלים את חדרי הפנימיים ומונעים ממני להכנס אליהם ולהריק מהם ברכה לי ולזולתי. תפתח כדי שאוכל להכנס אל חדרי הפנימיים ולהמשיך מהם את תהלתך לטובה ולברכה.

ופי יגיד תהלתך – בראש השנה, המלכות תמשיך את הבינה. ביום הכפורים, המלכות תעלה אל הבינה ותתכלל בה. תהלה תתאה ותהלה עילאה.

כפורים תשע"ה

אדני – שם משונה ומוזר בעל צלצלו קמאי

אדני – אפשר פשוט להתכוון אדוני (נ חיריק)

אדני – א – דין, פלא כתר הרחמים שעל ראש הדין. מלכות א"ס.

שפתי – כל פתיחות השפתיים של התפילות הקודמות, אינו רלוונטיות לתפלה הזו. הכרחית פתיחה חדשה מיוחדת שתהלום את התפלה הניצבת בביישנות חנינית מעבר לסף.

ופי – פה – יוד הפה של החכמה העליונה הכוללת כל, **יגיד** ימשוך מן האין מן המזל העליון מן זרע הגד הצח והמצוחצח את **תהלתך**, התהלה היורדת עד תחתיות הכליות והעולה ומתעלה רום הכף, הכתר, אהיה אשר אהיה. התהלה שאינה מתמצה, התהלה הנחצבת ממקור הדומיה, התהלה שבאי התהלה. ועיקר התפלה הוא שישמע תהלתו וידום.

שפתי – השפתיים הן הפיתוי בהתגלמותו. מוחצנות בולטות חושניות אדומות. הן כלי הפיתוי של האדם. אשרי העם יודעי תרועה – לפתות בוראם בתרועה ואשרי העם יודעי תפלה לפתות בוראם בתפלה (ע' מקורות בתיקית הפיתוי). התפלה היא פיתוי, כמו גם כל עבודת הויה, כמו גם כל החיים האנושיים. **שפתי**- כולל את השורש הדו אותיות של פיתוי – פת. גם ה'תפתח' כולל אותו! גם הצליל הנוצר מסמיכות המלים 'שפתי תפתח' מהדהד כתפתה... וגדול המתפתה מהמתפתה (שהרי כל המתפתה ביינו יש בו מדעת קונו)...

שפתי – ש-פְּתִי, תפתח – פתח אותי, עשה שאהיה פתי המאמין לכל דבריך, השיבני באורח פלא (א – דין) אל התמימות הילדית הקדומה. אז ורק אז אוכל להמשיך את האור שלך בעולם.

תשע"ו

אדוני – אדון כל האדונים שלי, שפתי תפתח – את שפת כל השפות והלשונות שלי. כאן ועכשו ובבת אחת, ופי – יגיד כתזמורת סימפונית הכלולה מכל הכלים את כל תהלותיך.

שבת תשובה תשע"ו

שפתי תפתח – שתי השפות שלי. התחתונה על מנת לנקז את כל הרעלים המפעפעים בי, והעליונה אל מנת להביע את הטוב שבי.

שפתי תפתח – את השפות שביני לבין עצמי וביני לבין חברי. רק אז פי יגיד תהלתך. כל עוד שאיני פותח את שפתי ואת לבי לזולת, בודאי שלא אוכל לדבר עם אלוהי. ואפשר ששפתי בין אדם לחברו ובין אדם למקום שפה תחתונה ושפה עליונה

ר"ה תשע"ה

שפתי – החומות שמסביבי, החוצצות ביני ובין העולם בעש"נ ולא מאפשרות לי לשמוע באמת לקבל לחוש להתחבר להתדבק ולא לדבר באמת להרגיש את הזולת וכו' רק אז אוכל לומר תהלתך ובכלל כל תהלה ולא רק לדבר ב'כאילו', אפילו אם זה 'כאילו' שמבטא רצון עז וכמיהה כואבת

יו"כ תשעה

התפרעתי - אדני שפתיך תפתח ופיך יגיד תהלתי... שהרי שפתי הם שפתיך ותהלתי היא תהלתך.

פרקתי – אד-ניש פתימך תחופי יגידת הלתיך, פירוק המלים והגיינתן שלא לפי הפרוטוקול עשויה לפרק את הקבעון של הכוונה ולהביא להתחדשות וכמו הרמז – אש"ת יפ"ת...

חזרתי לפשט – אנא אד' פתח את כל הקליפות והעורלות החומות המחיצות המסכים וכו' ואף הראה שהם אחיזת עינים... השפות שביני לבין עצמי, ביני לבינך, ביני לכל אדם וליקום כולו. כמו כן פתח את כל השפות הלשוניות משחקי הלשון על מנת שאוכל לצאת מהם באיזה שהוא אופן ולהגיע בדיבור אל הסוד, לגעת בעצמות, להתקרב אל הטרונסצנדנטי, אל המטאפיזי ואז פי יצליח להגיד תהלתך ולא תהלתי.

תשפ"א

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ברכת אבות – טבילה פקוחת עיניים, קשובה ופתוחה, במקוה טהרת וקדושת האבות, טבילה ללא חציצה בה מגיעים-נוגעים-משיקים חיינו לחיי האבות. מתוכה עולים אנו "אבותיים יותר: צמאי חיים ובעיקר תאבי החיאה.

הוי"ה המתברך ממקור האתה, הוא אשרינו, אלקינו, והוא, אשרינו בכפל, אלקי אבותינו.

טבענו האלקי האנושי והפרטי – **אלהינו**, מתלכד עם הטבע האלקי השרשי של האומה – **אלקי אבותינו**, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו.

אלקי אבותינו – הטבע האלקי של אבותינו, שתמציתו אהבת טוב ותומת יושר. קדושה טבעית ושבתבע, כללית וכלל כללית, המתגלה באהבת חיים טבעית ואֶבְיַת החיאה בלתי גבולית.

תש"ס

ברוך – בקשת יחול, גישוש חיפוש, למגע ואחיזת מציאות, פילוס דרך וסלילת אפיק להתמלאות הריק, החלל, להתגבשות בראשיתית של הערפלות המימית, הנזילה והאמורפית. התגבשות התהו ובהו לאיזושהי מציאות צורנית, היולית ככל שתהיה, שתניס את צללי חשכת האין, תפיג את ערפלי החלומיות, תפיח את האור והיום.

ברוך - לא בקשה לתוספת התברכות של אור חיים, אלא למה שלפני זה, בקשה ליציאה מ"והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום", למגע הבריאה הראשוני של רוח אלקים המרחפת על פני המים, של "בראשית ברא אלקים", שלפני מאמר הבריאה הכללי הקדום, "את השמים ואת הארץ", ובודאי שלפני המאמר הראשוני של "יהי אור". שחזור המעבר המופלא מאין ליש, בראשית ראשיתו, התמלאות החלל הריק, ביש הגלמי, ההיולי, בחומר הקדמון, הכולל בתוכו בכח את כל הצורות, ודוקא בכח עלום, נסתר וגנוז עד מאד.

ברוך - אין כאן עדין בקשת דרך, ואפילו לא בקשת ערך, אלא בקשת מציאות, כלומר, מפגש לא אמצעי, טרום מושגי, עם מציאות, ישות, ממשות, איתנה, קבועה, נוכחת, קרובה, קשובה, פתוחה לשיח, לרעות, לאהבה - **אתה**.

ברוך - כמיהה, געגוע, כיסוף, יחול, שקיקה, עריגה, המיה, למה שאין לנו שום מושג ומורגש ממנו, למשהו לחלוטין לא מוגדר ובלתי אפשרי להגדרה, ויותר ממה שיש כאן בקשה, יש כאן ניסה, מן האין, מן החשך, מפחד הריק ואימת החידלון, מן **'האין סוף'** אל **'הברוך הוא'** אל מה שיחולל את הראשית, את המציאות, את הממשות, **'אתה'**.

אתה הוי"ה - **'האתה'** - המציאות הנוכחת והמטושטשת, החמימה והעמומה, לקירבתה, לובשת צורה ראשונית, שמים וארץ, שנים שהם אחד, מאירה פנים, ויהי אור, אורות מאפל אמר ויהי, האצילות, האידיאליות, הפשר והטעם, המשמעות והערך, המקור והתכלית, הכיוון והמגמה, החיוב והאחריות, השליחות והיעוד. שם מפורש לעצם, האמת שהיא השלום – **'הויה'**.

הוי"ה אלהינו – האצילות השמימית, האידיאלית, המטאפיסית, הזו, הויה, מתיחסת היא אלינו לא רק בחפיפת השראה שמימית, בהקפת סיבוב והכללה עליונה את כל העולמים, אלא גם ובעיקר כיחס הנשמה לגוף, העצמיות לטבע, מקור ומקום עץ חיינו וכל ענפיו, הויה הוא האלקים, **אלהינו**.

אלהינו ואלקי אבותינו – היחס הנשמתי הזה, אינו מתחיל, גם אינו מצטמצם ומסתיים בנו. הוא גם אינו יחס טבעי בראשיתי קמאי וגלמי, כלל אנושי, אוניברסלי. הויה הוא אלקינו, מתוך שהוא אלקי אבותינו ואבות אבותינו, עד לאבות האומה, אברהם יצחק ויעקב, שחוללו מהפכה רוחנית, שברו אלילים וקראו בשם הויה הגדול הגבור והנורא. אבותינו

אשר גאלו את האמונה מגסותה הגולמית האלילית הפראית, ועיבדו אותה לדעת אלקים מכוונת אומה קדושה לאלקיה. הויה הוא אלקינו, כחוליה נוספת בשלשלת החיים הישראליים, אשר האירו את אופק האנושות כולה בעוז פלא קיומם ובתפארת כשרונם.

תשס"א

ברוך - לעומת **ארור** ומקולל, סתום ואטום [אכזב] ויבש

אתה - לעומת **הוא**, זר ומנוכר

הויה - לעומת **הטבע**, האדם, המוגבל, הסופי

אלקינו - אלקים = הטבע. טבענו הנשמתי, טבענו [האמיתי], אמתת כחנו וצורת אישיותנו וחיינו ומפעלנו

הויה אלהינו – מקור הויתנו וטבענו, חיינו ואורך ימינו,

[אלקינו] מלך העולם - ואלקי אבותינו - שעשו את מלאכת ההמלכה היסודית לבנין בית ישראל אשר עליו יתקדש שמך

אלקי אבותינו - לא רק אלקינו, לא מתחיל מאיתנו, אלא ממסורת ארוכה ונאמנה, ובך, ברית רצינית, ברת קימא, מחייבת, מבטיחת ומקיימת.

תשס"ג יו"כ

ברוך אתה הויה - ענוות הבריכה, היא מקור ההתברכות והברכה. היא המנכיחה לפנינו את היש, את ההויה, את החיים. היא המפגישה אותנו עם הממשות, עם ה-'**אתה**'. מבעד לפניו של ה'**אתה**' – הזולת, נשקף אלינו '**הויה**', צלם אלוקים שבאדם. מבעד לצלם אלוקים הנשקף בפנים של הולת, מציצה עלינו נשמת והויה ותמציתה.

ה'**אתה**' הוא הפרוזדור לטרקלין '**הויה**', ואולי הוא הוא הטרקלין עצמו, המואר באור היקרות של הויה - ד' בהיכל קדשו.

לכאורה די היה ב'ברוך הויה', מה מוסיף ה'**אתה**? רק סכנת הגשמה ופרסונליזציה?! אכן כן. ואנו מעוניינים לעמוד אל פני סכנת הפנים האלוהיות, שבה – בהם צפון האור הגנוז לצדיקים לעתיד לבוא...

אלהינו ואלהי אבותינו - אלהינו ואלהי אבותינו - ולא אלקי ואלהי אבותי, הוא הבסיס למפגש עם 'הויה' דרך ה'**אתה**'. לשון הרבים, מדגישה שאין אפשרות למהלך אישי פרטי שלא במסגרת הכלל הריאלי.

לוינס, ציטוט, תרגום חפשי: "אם יכול להיות דיבור על אלהים, נקודת המוצא שלו חייבת להיות במערכת היחסים האנושית. זו יומרה מופרזת לחשוב שאפשר ע"י התבונה או ההכרה, לגדור את אלהים, לתחם אותו. עלינו לחשוב אחרת מבמושגי ממשות (היות)"

תשס"ד

ברוך – **צמאון**. **אתה** – **מציאות**. **הויה** - הערך הכללי. **אלקינו** - הערך האנושי. **ואלקי אבותינו** - הערך הלאומי. **אלקי אברהם יצחק ויעקב** - שלושת ערכי היסוד של הערך הלאומי.

כל הברכה הראשונה הינה בסימן חסד לאברהם, ע"כ שם הויה העיקרי בה - א-ל ; א-ל עליון

תשס"ד יו"כ

הקדמת ברכת אבות לגבורות היא הקדמת המהות, הערך, לעצם החיים, זהו סדר הופעת ובניין החיים הישראליים, האהבה החסד מולידים את הגבורה את החיים, אם אין בשביל מה - אין חיים ישראליים. אנו כלו' כנס"י חפצה לחיות אך ורק בשביל המגמה המוסרית...

אתה - המילה אתה היא חידה בעיני. מה פירושה? כשפונים אל מישהו שלפנינו, פונים אליו בשמו, המילה אתה נצרכת רק כשאנחנו קוראים למי שאיננו יודעים את שמו (בדרך כלל בהרמת קול ובמחווה גופנית המבקשת למשוך את תשומת לבו). קהילת יעקב - אתה - לשון אהבה.

'אתה' בא לפעמים כדי לדייק, לשלול – לא אני, לא הוא.

אתה - זיהוי ראשוני של מציאות, של נוכחות, התפיסה שלפני ההכרה. **ברוך** - זיהוי המהות ונתינת השם – **הויה** - נוכחות ממשית אך היולית. **הויה** – הצללת הנוכחות שבתרגום שבנתינת השם.

ברוך אתה - [כתר], הויה [חכמה], אלהנו [בינה], ואלהי אבותינו [דעת], אלהי אברהם [חסד] אלהי יצחק [גבורה] ואלהי יעקב [תפארת].

ברוך אתה הויה - התברך, "כרע ברך" והשפל עצמך לשבת בשמים ובארץ, בבריאה כולה. כריעת הברך הענוותנית שלנו מחוללת את 'כריעת הברך האלוקית' שהיא היא ענוות-גדולת-גבורתו.

תשס"ה

ברוך – נפילה על ברכיים, זעקה, תחינה, יחול, להתברכות ולברכה, ליציאה מן העקרונות והאין אונות, האניות והאינות, לברכה ולקדושה, להארה, לשפע, להשראה, למלאות, להתענגות על הויה.

ברוך - הבריכה ב'אבות' ו'מודים' - ביטול - אין - רק מתוך ביטול היש והמציאות, אפשר לזכות לעלות ולהתעלות למעלה חדשה, להארה ותעצומה, לנביעה ולהשראה. החכמה מאין תמצא.

ברוך אתה הויה – האמירה היהודית האופיינית והמובהקת, העבודה המתמדת של בריאת יש מאין, מציאות מצימאון, הגיון מאבסורד, תיקון מתהו.

ברוך אתה הויה / בריכה וזקיפה - רצוא ושוב, אין מיש ויש מאין.

אתה - הנוכחות הכללית החזקה אך הפטנציאלית, העמומה של החיים. קליפת נגה. עין הסערה וחוט השערה שבין אינטימיות לניכור.

הויה - ההנהרה של המציאות, התנוצצות ערכה הכללי. הארת פניה ושפיעת חמלתה.

ברוך אתה הויה – ההודאה על ברכת הטוב והאמת של עצם ההויה, והשקיקה לעוד ועוד נטפי ורסיסי טל חיי חיים.

ואלהי אבותינו – בית האב של אמונתנו, חיינו ותורתנו, לעילא לעילא מכל שינויי הסגנון ויחודי האישיות.

תשס"ו

ברוך - רק בהתבטלות הפרטיות שיש ב'ברכה' שב'ברוך', הופך ה'הוא' ל'אתה', הולך ומתבהר דיוקנו ונשלם שיעור קומתו 'הויה'. כלומר הולכת ומתחדדת התביעה האתית המוחלטת הבוקעת מהאינסופיות של ההויה כולה. האש שהיתה עלולה להפוך לאש זרה, לשרוף, להחריב ולאכל, הופכת לאש זכה וטהורה. אש תמיד תוקד על המזבח, לא תכלה ולא תכבה.

ברוך - התבטלות הפרטיות בפני הכלליות. **אתה** - מאינת את האני ומעצימה ומאדירה ומייחדת את האתה - הנוכחות הכללית הגדולה ועמוקה לאין חקר, **הויה** - ודוקא מתוך כך, נותר הסוביקט, מופיעה עמידת האישיות הפרטית, בצורתה העצמית הפנימית, המשקפת את האצילות האלוקית, אור צלם אלוקים שבנו שמצדו ראויים אנו לכבוד ואהבה.

ברוך אתה הויה - 'ברוך' מלשון בריכה, כריעת ברך, התבטלות, היא הכוונה העמוקה, שהרי התברכות האצילות מן המקור העליון הנעלם, הינה פועל יוצא של היותנו לכלי, לבית קיבול, לשפע הברכה, וזה אינו פועל יוצא של בקשה: 'התברך', אלא של הווית דכאות, שפלות ופשיטות, של ענוה, הבאה לידי ביטוי בכריעת הברך ומתחזקת בה, ודוקא בזאת מתברך המעיין ממקורו. ואני את דכא - כל שמושו של הקב"ה בכלים שבורים.

ואפשר לצרף ולכוון - תודה מקור הכל, התברך מקור הכל, באשר לך תכרע כל ברך. ואז גם זוכים ללך 'תשבע כל לשון' **אתה** - פניה זו, מילה זו מביכה אותי, בכל פעם מחדש, בשל פשטותה - הדיבור לנוכח, שהוא כל כך מסתורי ונשגב.

הויה - מקור מערכת הערכים העליונה, י"ג מידות הרחמים, י"ג עקרונות היסוד של ההויה.

הויה - **אלוקינו** - ההשתקפות הטבעית העולמית, האנושית של ההארה האידיאלית האלוקית העליונה, העל-טבעית. הקומה האצילית האידיאלית הישראלית.

ואלקי אבותינו - השתקפותה הישראלית האישית - קיומית.

הויה - **אלוקינו** - הויה הוא האלוקים, הנס הוא הטבע, הסיבתי הוא התכליתי. המשפט הוא היחוד.

תשס"ו

ברוך אתה הויה - שלשת המילים האלה הִלְכוּ עלי קסם ואימה גם יחד כל החג. בהן כמוס הכל, בהן כמוס הסוד, סוד הויה ליריאו ובריתו להודיעם.

ברוך - המשמעות הראשונה של 'ברוך' נראית לי יותר ויותר זו של כריעת הברך שאל מול הערפל של ההויה, כריעה המבטאת פחד ואימה, חרדה ובעתה, חיל ורעדה, השתאות ופליאה, שפלות וענווה וגם אהבה עזה, אל מול פעימות הדופק מחרישות האזנים של ההויה העוברית. הכריעה היא מעבר למצב של גישוש מהוסס, מימוש וחיפוש, הפתחות והקשבה, בקשה וציפיה, למשהו שיתגלה, והנה הוא נמצא לנו - **אתה**. מי 'אתה'? האם מדובר על התמלאות החלל הריק, האתר הערפלי, בנוכחות ממלאת וגדושה להתפקע? האם זו חווית נוכחות ממשית חזקה וישירה, מאירה וברורה? האם האתה הוא שלילה או חיוב? האם אפשר להביט בו, ליגוע בו, או שכל תנועה שתנסה להתקרב אליו, תהפוך אותו ל'הוא', תתן לו שם, תתייג אותו, אפילו בתג המותג הגבוה של 'הויה'? אתה, לא 'לא-כלום', אתה, לא אני. אתה, לא הוא. אתה, לא אתם. אתה, לא הם, אתה...

ברוך - תחינה לברכה ולהתברכות, לנביעה ולהשראה, להצטללות ולהארה, לשפיעה ונהרה.

נקודת המוצא של הברוך היא השתיקה שלפני פתחון הפה, השתיקה של בטרם 'בטרם כל יציר נברא'. הדומיה של האינסופיות. למה להפירה? אתמהא.

אתה – לא רק קיים אלא נוכח. נוכחות קרובה, ישירה. לא אמצעית, ממשית, אופפת, נוגעת, מוחשית. עדיין ללא שם, כתינוק שזה עתה נולד. כאדם המגיח לפתע ואוטוטו נדרס על ידי אוטו וכדי לעצרו או להפנות תשומת לבו ולהצילו אנו צועקים 'אתה' 'אתה'! אנחנו גם מצביעים אליו ומקווים שהוא יבין שהכוונה אליו. אתה מול אני. אתה מכוון אני. מפגש. איפה יש לנו את זה בחיים חוץ מאשר בשטח ההפקר של הדמדומים של הלא מוכר המפציע מן הערפל.

אתה! אני? מי אני? כן אתה! אה, קוראים לי הויה, אה נכון, הויה, ומה שם משפחתך? אלהינו, אוקי, הויה אלהינו, אפשר להחליף איתך מילה? בהחלט אבל תצטרכו להתוודע למזכירי היקרים, 'אלהי אבותינו', אין בעיה, בחפץ לב, כבר מזמן רצינו להגיע אליהם.

מה המשמעות של אתה ביחס לאלקים? קרבה, נוכחות, אינטימיות. מילים לחלוטין ריקות עבורי בהקשר זה. ובהקשר אחר? לעתים נדירות בעיקר במישור הפיזי...

זה ישמע 'מתחכם', אבל כשפונים אל משהו בלשון 'אתה', זה מעיד על מערכת יחסים 'אני - לז' ולא 'אני - אתה'. ואולי 'ברוך אתה' היא פניה ראשונית ללא מוכר ואף למנוכר, בקשה להתוודעות. מישוש מהוסס. ליטוף מרפרף. התוודעות בשם - הויה. והנה נוצרת קרבה 'אלהינו' ואף אינטימיות 'אלהי אבותינו'.

הויה – השם הגואל את הממשות ההיולית, המעורפלת, הסתמית, האנונימית, המבעיתה והנתעבת, הנותן לה צורה, אבל גם יוצר את החייך, שבלעדיו אין מפגש צלול, ואיתו אין מפגש ממש. והנה הגענו ללב הכעיה. הרצוא ושוב בין תחושה למודעות, בין מגע לקריאה, בין חושניות למעשה האמנות לכל סוגיו, בין הראשוני לשני.

אין שום סיבה לא לעצור ולהסריט את הסרט לאחור - הויה, אתה,

ברוך – מהלך הפוך, אור חוזר, השתחררות מהשם - שם האב, חזרה לתחושה הראשונית הלא מעובדת - הזקן חד העין, וממנה שיבה הביתה, אל הברוך, רגע לפני ההבלעות באחדות הפנתאיסטית, חיק האם הגדולה ורחמה, אל השתיקה המופרת רק על ידי פעימות הדופק מחרישות האזנים של איזה לב בודד.

אולי האתה קודם לברוך, והכוונה - אתה שם, אתה, חסר השם, ונמנע המפגש, התברך, צא מעצמך, הופיע התגלה האר פנים, התודע אלי בשמך, ושמי הויה לא נודעתי להם, כלמור החויה הראשונית לאחר השתיקה, לאחר הלידה, אינה הברוך, אלא האתה הגוהר עלינו מחבק ומכיל ממססם וכולע אותנו. בנסיון להשתחרר מלפיתת החנק המענגת הזו אנו מבקשים ברוך, התברך, הצטמצם ומתוך כך התגלה בשם, ובזאת תן גם לנו מקום.

אתה – מפגש ישיר עם המציאות, כל מציאות, אינו מן האפשר לאדם מודרני - בוגר - מודע - רפלקטיבי, למעט בכאב ובעונג. אז מה המשמעות של זה ביחס ל'הויה'? בנסיון לענות, אני עוצם עיניים, כאילו רק בביטול התודעה, אבין, אבל הרי אני אומר 'אתה', אם כך לא מדובר כאן על אחדות אלא על שניות של מפגש, דיאלוג, אהבה. מפגש מאתגר עם סובקיט, התובע מאיתנו אמפטיה וסימפטיה, חמלה ערבות ואחריות מוחלטת.

'הויה' – שם הויה בכל הטיותיו מבטא את הדינמיות הגועשת - היה, הויה, יהיה, אהיה אשר אהיה, אָהֶנָּה, אָתְהֶנָּה וכו' וכו'. לא עצם, יש, מציאות, מצב, אף לא מקום וזמן ותנועה. מעבר לאונטולוגיה, מעבר לדינמיות. מילה ללא אפשרות הגיה, ללא ניקוד, ללא טעמים, ללא תגים, ללא מובן, ללא משמעות. שם - שם - שמה - שעמום.

אתה - האתה היא המציאות הגלמית בסתמיות נוכחותה חסרת הפרצוף, השם, העיניים והמבע. מילה מתעתעת במבונה האינטואיטיבי הפוך למובנה המושכל. אנו מייחלים להתברכותה - התאורֶוֹתָה, מצפים להתחטבות קלסטר פניה והתגלות פרצופה המיוחד, להתוודעות לשמה הפרטי העצמי ובעיקר לשם החיבה שלה.

הויה – העתיד, המגמה, השם. ברוך - העבר, הגישוש המישוש, הנסוי, הטעיה, החיפוש החתירה. אתה - ההוה / הממשות שבעצם לא קיימים באשר הם נמצאים בין פטיש העתיד לסדן העבר, בין הלקראת והאחרי, בין הברוך וה'הויה'.

אתה – נוכחות משמעותית ואף דומננטית מקיפה פסגתית מאירה (דמות האב) לעומת מצב של בדידות יתמות.

אתה לעומת – אני, הוא, שם, ריק. אתה – שלילת הניכור עוד לפני התבררות השם

ברוך - האר פניך אתה - היש הגלמי ואז הופע בשמך, הוויה - שם העצם הבלתי מתרבה ולא נכפל, הוויה של התהוות, אהיה אשר אהיה.

תשס"ה

השתיקה שלפני הברוך – מה שלפני המודעות, היחס והכוונה, אור אינסוף, הצמצום הראשון.

ה'ברוך' והבריכה – התחינה לברכה להתברכות, הצמצום השני וההמשכה הראשונה.

השתיקה שאחרי הברוך – הפניה הדמומה – עיוורת אל מקור מעינות הברכה, הכתר, האין שממנו החכמה והמחשבה,

אתה – מכלול האצילות האלהית בבת אחת. אור ישר, מלמעלה עד למטה, יחוד א-ת-ה. יחוד רישא וסיפא.

הוויה - מעין הברכה העליון, תמצית הקדש והטוב האלהי,

אלהינו – מרחב התגלותו ההווי,

ואלהי אבותינו – מרחב התגלותו העבר, מן האבות הראשונים ועד האבות האחרונים.

אתה - הברכה נובעת רק עם המפגש עם האתה, היציאה מהאני ומהוא, ואתה ברכה.

ובסגנון לוינסי - האתה הם הפנים של הזולת, כל זולת, הם אור הפנים, צלם אלהים של ואהבת לרעך כמוך, ושל ואהבת את הוויה אלהיך, כי באור פניך נתנו לנו תורה וחיים.

האתה – הנוכחות הקרובה, הפריצה מן הסולפיסיזים והנרקסיזים, לא רק העיקרון, האידיאה של הנוכחות החצונית הקרובה והישירה, אלא הנוכחות עצמה במלוא ממשותה. לא אני, גם לא הוא – נוכחות חיצונית רחוקה ומנוכרת, אוביקטיבית, אלא אתה, ההמצאות הממשית הסוביקטיבית, מפתח מערכת היחסים הבין סוביקטיביים.

האתה – עמום ומעורפל בגלל קרבתו, האם הבעיה היא אורך המוקד שלנו, או הבושה האשמה ולעתים הפחד, המשפילים את עינינו?

הוויה - הקריאה בשם מסוכנת. אז הוחל לקרוא בשם הוויה – עבודה זרה. הסכנה שבל'שים אותו שם', שביחס האוביקטואלי. הקריאה בשם היא הסיכוי, הסיכוי ליציאה מן האנונימיות, אל ההתייחדות האינטימית, אל ההתבררות וההצטללות, אל התווית הכיוון, ויצירת לשון, שפה ושיח. 'ויבן מזבח להוויה ויקרא בשם הוויה' 'ויטע אשל בבאר שבע ויקרא בשם הוויה אל עולם'

הוויה אלהינו ואלהי אבותינו – הוויה הוא האלהים, היחוד החוזר שוב ושוב בתפלה. הנס הוא הטבע, החירות היא ההכרח, החסד הוא הדין, האוביקט הוא הסוביקט, וכך הלאה, כל האנטינומיות...

תשס"ט

אלהי אבותינו - ולא אלהינו מלך העולם

אלהינו ואלהי אבותינו – מצידנו, אלהינו קודם לאלהי אבותינו. 'זה אלי ואנוהו **אלהי אבי** וארוממנהו'. החיבור לאלהי אבותינו עובר דרך אלהינו שהוא עצמו תוצר של אלהי אבותינו. המעגל ה'הרמנויטי'.

אלהינו הקודם לאלוהי אבותינו, הוא כמו אלקי על פי הסבר הרב בעולת ראייה – פלא הקשר והיחס האישי הישיר והבלעדי של כל יחיד עם אלוקו שמים והארץ. קשר זה היא הקשר הפנימי והעצמי, לעומת 'אלהינו' שהוא הקשר שמתוך האצילות וההשתלשלות.

תשס"ט

ברוך אתה הויה - בקשה להתברכות, להזלת והקרת אור, מהמקור הנעלם, מעתיק דכטר, ואף מהא"ס ב"ה. יחול לאור הפנים הגלוי, להארת עין החסד העליון, לבהיקת טוהר הלב. כל אלה יוסיפו ויחדשו ברכות שפע אלהי שלעילא לעילא מן כל ברכתא...

תשס"ט יו"כ

'לבן' - ברוך - אתה - הויה - ה - אלהינו - אלהי אבותינו.

השתיקה שלפני הברוך היא ההתייחסות הלא מתייחסת ל...

הברוך הוא התנועה של הצמצום המאפשרת את 'בריאת' העצם ההולך ומתגלה אלינו כמציאות, כנוכחות, כממשות אינטימית עד למאד ויחד עם זאת נעלמה ומופלאה מאיתנו. ההזדקפות היא ה'נסירה' שבה נפרדים ה'אני' וה'אתה' ומתייצבים זה מול זה - 'הויה'. אז מתאפשר המפגש זקוף הקומה, פה אל פה, פנים בפנים, עין בעין.

הכריעה ב'ברוך' של ברכת 'אבות' ו'מודים' - ההתבטלות של האדם, ההצטמצמות שלו, הן המפנות מקום ומאפשרות את ההתברכות מהבריכה העליונה.

ברוך - פניה - יחול - גישוש אל מה שמעבר למילים, מעבר לעצם, מעבר לא"ס...

אתה - עצם הנוכחות בממשותה הפרה-לשונית. ה'אתה' מתעתע. הוא מעורר ציפיות להארת פנים אינטימית ודיאלוגית. באמת, 'אתה' היא הנוכחות הנעלמה, הכוללת הכל, ממלאת הכל ונוכחת בחוסר מיקודה בכל. 'אתה' הוא הכל והוא לא כלום. אל"ף - ת"ו - ה"א. כתר תפארת מלכות, ראשו כת"ם פז קווצותיו תלתלים. שחורות כעורב - 'אערוך לפניך שחרי וגם ערבי'.

אתה - המראה הרוחנית של האני. כמו שה'אני' הוא 'אין', כך גם ה'אתה' הוא ה'אין' ולא היש החלקי. כשפונים למישהו לא פונים אל הישות שלו, הגוף או הפנים שלו, אלא אליו, אליו ולא אל מידותיו - מימדיו והיבטיו השונים, אליו באמצעות מידותיו, אליו ברום עומק כללותו הצוהרת והמתעלמת.

מתי משתמשים במילה 'אתה'? כשפונים אל מישהו שלא מכירים בשמו ומבקים את תשומת לבו. כשמכירים את השם, קוראים בשם. **אתה-הויה** - השילוב הזה הוא תיאור של זיהוי של צלילית ההולכת ומתבהרת. וכשנוכחים שהוא מוכר וידוע - נאנחים אנחת רווחה, 'אה, זה אתה! איזה יופי! ברוך הבא!'

הויה - קוסמוס, מציאות מסודרת. הויה כוללת התהוות מתמדת מתהום לשמים, מאין לאין.

תשס"ט

הכריעה בברוך הראשון, ממשיכה בהעלם בכל הפתיחות והחתימות של כל הברכות.

הברכה בברוך, היא תנועה של הצטנפות, של התכנסות וחזרה למצב עוברי, אל הרחם, אל הצפיה שמסוף העולם ועד סופו, אל ידיעת כל התורה כולה. לטבול – להתבטל בו, ולהוולד מחדש, בלב פתוח אל המקור הנעלם של הברכה, ההופך ל-**אתה**, לנוכחות מקיפה ואופפת, ערפלית אך ממשית, ההולכת ומתבהרת עם ההזדקפות מהכריעה ומקבלת שם – **הויה**, הארת הפנים אל הלב הפתוח. הויה אורית זו, היא **אלהינו**, היא העצמי העמוק שלנו, כעם ולא רק כיחידים, כעם מראשית מטעו, מהאבות – **ואלהי אבותינו**, ושלושה אורות מאירים בשלהבת זו, אור החסד, אור הדין ואור הרחמים – **אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב**.

ברוך אתה הויה – אני אתה הוא. ברוך, הוא בקשת מקור הברכה שבי. אתה, הוא מציאתה מחוצה לי בנוכחות של האחר האין סופי המקיפה ואופפת, הויה, שם הויה נותן לאתה פנים.

תש"ע

ברוך – רק מתוך ההתבטלות, ההתאפסות, האיון, נפגש עם ה'**אתה**', עם הנוכחות הנוראה והאינטימית, הממשית והמופשטת של הא"ס שלמעלה מהתברכות ואור, ומתוך ההשתאבות בו שבברכה, נברך ותברך אתנו בדלוג נפלא ה**הויה** ושמה משם ואילך, תמשיך השתלשלות האצילות – **אלהינו ואלהי אבותינו**...

אתה – הצבעה על, פניה אל, קריאה ל', מי שאיננו יודעים את שמו, מי שכל נסיון למקד בו את המבט ולהוציא מאפלוליות-ערפלויות, מפוגגת את הקסם ומתמירה אותו ב'פסית חיים'. 'אתה' אומרים רק בעצימת עיניים. 'אתה' זו גם בקשה: אותך לי, בא אלי. השקיעה הרפויה בחוויה של ההתרפקות על הנוכחות האופפת, של ההתערסלות בחיקה, מחוללת את ההופעה של שם הויה. השם של ה'אחד', השם האחד על ארבע אותיותיו ועשר ספירותיו, שעור קומה מלא.

ברוך הוא הודאה ובקשה. **אתה** הוא הנמען הנעלם שלהן. **הויה** הוא בעל הברכה הדולקת המציץ עלינו, מדבר אתנו בשפתנו ואף מבקש שנאיר לו במבואות החשוכים.

תשע"א

ביסוד הברכה, עלית הרצון – המחשבה, לחרוג מהעצמיות, לצאת מן היחוד ולברוא את הזולת, האחר (עולם, אדם, אלהים), פלא האל"ף, אלופו של עולם. הברכה היא הצמצום הראשון הנסוג ומפנה מקום לחלל הפנוי בו נוגה אור הרשימו, אליו ימשך הקו, העגולים והיורש, מלמעלה למטה, ואד יעלה מן מן הארץ...

ברוך – רק הברכה, ההכנעה, ההתבטלות, הצמצום, מאפשרים את הופעת ה- **אתה**, רק הענווה בוראת את הזולת, את האדם, את האל, כסובייקט. במקום הגאווה, אין עוד מלבדי, יש רק אני ואולי גם 'הוא'. במקום הענווה יש אתה והוא המכונן את האני. הברכה היא מימוש ההבנה הנ"ל. תנועה פיזית המביאה לידי הכנעה ושפלות, התבטלות והתאיינות, בוראות ויצורות, מחוללות ומכוננות.

למרות שהברכה ב'אבות' היא עבור כל הברכות עד 'מודים', מצאתי את עצמי משתוקק לכרוע בכל ברכה בראשיתה וסופה, כמו המלך, או לפחות כמו כהן גדול....

תנו רבנן אלו ברכות שאדם שוחה בהן, באבות, תחלה וסוף, בהודאה, תחלה וסוף. ואם בא לשוח בסוף כל ברכה וברכה ובתחלת כל ברכה וברכה מלמדין אותו שלא ישחה. אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא,

הדיוט, כמו שאמרנו, כהן גדול בסוף כל ברכה וברכה, והמלך תחלת כל ברכה וברכה וסוף כל ברכה וברכה. אמר רבי יצחק בר נחמני לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יהושע בן לוי, הדיוט כמו שאמרנו, כהן גדול תחלת כל ברכה וברכה, המלך כיון שרע, שוב אינו זוקף, שנאמר ויהי ככלות שלמה להתפלל וגו' קם מלפני מזבח ה' מרע על ברכיו: (ברכות דף לד/א)

הויה – היושר, שורש החסדים. החירות והחופש. **אלהינו** – העגולים, שורש הגבורות, הטבע וההכרח.

ברוך – בריכת הצטמצמות ----- **אתה** - חלל פנוי (אולי נוגה מרשימו קלוש) ----- **הויה** – אדם קדמון ואבי"ע שעור קומה מלא סוביקט ----- במקביל לאמירת 'הויה' זוקפים אנו מן הכריעה – האדם הקדמון והעליון מוליד וזוקף את מלוא שעור קומת האדם, אנחנו, אני. אם אין אתה אין אני, אם אין לאתה שם (והינו אוביקט), אין גם לי שם, ואני אוביקט מנוכר ולא סוביקט. **אלהינו** – נה"י **ואלהי אבותינו** – חג"ת - השלמה // חד"ר – מיזוג // אי"ע (ענוה) – מיזוג // אי"א (אמונה) – השלמה **אבותינו** – עולם התהו / התיקון **אלהי אברהם** / **יצחק** / **יעקב** – התיקון - שלושה קוים

תשעב

ברוך – צמצום. הכריעה היא מחווה וחוויה של הצטמצמות כפוייה – חופשית המפנה מקום. ובחלל הפנוי מופיע ה'אתה', הזולת שנוכחותו הממשית גואלת אותי מלבדיותי ומחייבת אותי להתייחס אליה ובכך מכוננת את ה'אני'. **אתה** – חלל פנוי **הויה** – קו **אלהינו** – עיגולים **אלהי אבותינו** – יושר / תהו **אלהי איו"י** – שלושה קוים / תיקון

בצמצום שבברכה – ברכה, נוצר חלל פנוי ההולך ומתמלא באור א"ס שתכונתו המסויימת רמוזה בתחילת הברכה (אתה גיבור, קדוש וכיו"ב), ומתגבשת במשך הברכה ומתבררת בחתימתה. כל ברכה בוראת עולם. עולם של חסד, עולם של תחית המתים, עולם של קדושה, של מלכות הקודש, של בחירת ישראל המתגלה בקידוש הזמנים יום הזכרון, עולם של זכרון, עולם של שכינה שבה, של תודה, של שלום.

ברוך – צמצום **אתה** – זולת אחר מציאות חוץ סוביקטיבית כלומר אוביקטיבית מעורפלת, אנונימית **הויה** – אור א"ס ב"ה - אין עוד מלבדו **אלהינו** – מונותאיזם כללי קוסמי אוניברסאלי **אלהי אבותינו** – מונותאיזם ישראלי

תשע"ג

ברוך – ה'בית' שאחרי ה'אלף'. האל"ף הוא כתר הפלאות. שראשו לוטה בערפל האינסופי. הביטוי היחיד של היחס המסתורי כלפיו היא הדומיה. בין סיום 'אדני שפתי תפתח' לבין 'ברוך' יש לעבוד עבודה של 'השתקה' ולשהות ולשקוע בדומיה. רק מתוך כבשן הדומיה ניתן לחצוב את הקול, האומר והדיבור. רק בתוך הפלא יתכונן הבית. רק מתוך קדושת הדומיה יש מקום לברכה וליחוד, כחזון ולא רק כבקשה.

אמירת ה'**ברוך**' והכריעה בה, היא תנועה של צמצום, של אהבה הדוחקת את האינסופיות להצמצם ולפנות מקום לבריאה, ואת הנשמה להתגלות בגוף.

אמירת ה'**אתה**' מצביעה על החלל שנוצר בעקבות הצמצום, חלל פנוי שמכל מקום יש בו רושם עמום של הויה נשגבה, קו חיזור של אור נגה. חלל פנוי שהוא העולם הקדום, ההיולי. נוכחותו קרובה וחזקה, מקיפה, ניצבת מול חודרת, אך גלמית וסתומה.

אמירת **'הויה'** (שבמקביל להזדקפות מהכריעה) מתארת את קו האור ההולך והחודר אל החלל, מתאבך בו לעגולים ויושר, מתחטב לפרצוף מבונה, ונבנה לשיעור קומה מתוקן ומלא של אור. אדם קדמון. אריך אנפין.

אמירת **'אלהינו'** מתיחסת להתגוננות של אור ההויה לגווני היסוד שלו, להארת ספירות החכמה הבינה והדעת, להתפרטות האידיאליות האלוהית הכללית לאידיאלים האלוהיים. למעבר מההארה האלהית שלמעלה מן הטבע להארה האלוהית שבטבע, למעבר מהיחוד האלוהי העליון למלכות הויה בעולמות שברא, ללב כל כוחות חיי האדם ישראל והיחיד.

באמירת **'ואלהי אבותינו'** אנו מפשילים את הוילון וחושפים את האופק העבר של של ההתגלות האלוהית בעם ישראל לכל מדרגותיה.

באמירת **'אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב'** אנו מתמקדים בשלוש האורות היסודיים שהאירו את אופק חיי האומה לדורותיה וליחידיה מראשית מטעה – ההתגלות האלהית שדרך האבות, הקדושה הישראלית היסודית המשולשת, ממנה לנו מקור אור וחיים מאז ועד עתה.

מכאן ואילך אנו נכנסים לעבי הקורה של הארת הקדושה האלהית המיוחדת לכל אב וחותמים באברהם, האב הראשון, ה'ראשית' של החיים הישראליים בהבראם מיסודם.

תשע"ד

האל"ף – האינסופיות האלהית והאינסופיות העולמית, היחוד המקורי העליון והאחדות הפנתאיסטית התחתונה, התהו הקדמון והתהו הילדי, אור א"ס וחושך א"ס... הדומיה שלפני הבריכה

ה'בי"ת', **ברוך** – הבריכה, ההצטמצמות, המבטאת את עליות הרצון והמחשבה לברוא, להברא, לייסד בית.

אתה – הופעת האחרות והאחר, הנוכחות של עצם ה'אתה', היא המהווה – מחלצת את האני הקדמון, את הסוביקט מהכוליות הערפליתתהבו זמנית תמציתית ומהולה, חדה ומטושטשת. האחרות היא הגואלת מן הבדידות החשוכה של 'אין עוד מלבדו' ושל 'אין עוד מלבדי'.

הויה – שיעור הקומה ההולך ומתבהר, האישיות, הפנים, זוקפים את שיעור הקומה של האדם ומחדשים את האפשרות המשמחת של היות האלוה והאדם, הנס והטבע, קיימים, זקופים, מובחנים ויחודיים יחדו.

אלהינו – היחס האישי קודם לכללי. זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארוממנהו (הרב שג"ר בשם הקוצקר). האימנטי הטבעי קודם לטרנסצנדנטי הנסי. ומ"מ לשון רבים, לשון. שפה כלית ולא פרטית.

ואלהי אבותינו – אמנם דוקא מתוך כך נחשפת היניקה מן השורשים הקרובים והרחוקים, המאוחרים והקדומים. מאיר לנו שבעצם אלהי אבותינו קדמו לאלהינו, הם המקור והשורש של דעת אלוקים שלנו. אינינו י'לדי זאב', או 'מי שבא מן הים', או משום מקום. אינינו יתומים אמוניים. יש לנו אבא ואמא.

אתה – סובב חיצוני. **הויה** – סובב קרוב. **אלהינו** – פנימי חיצוני. אלהי אבותינו – פנימי עמוק.

כפורים תשע"ד

השנה, בר"ה וביו"כ, בקשתי למצוא דרך עבודת 'ברוך אתה הויה', את פתרון הסוד של בובר, של המעבר מ'אני-לז' ל'אני-אתה', בכלל ובחס לאתה המוחלט' בפרט. ההנחה ששלוש מלים אלו אמורות לכוון אינטימיות ודיאלוגיות עם האל, קסמה ועדיין קוסמת לי.

ביסוד הכל הפלא הנשק של החיים באחדותם ההיולית שכל השתיות, שלפני ושחרי וכל המירווחים שבאמצע, מרמזים עליה. האל"ף שלפני הבי"ת, מנוחת השתיות שלפני אומר ה'ברוך' ותנועת הברכה. ה'ברוך' מבטא גם במילה, וגם בברכה, הצטמצמות, פינוי מקום והיפתחות להקשבה, קבלה והתברכות. בכך נולד האתה המחולל את ה'אני-אתה' ביחס לאתה המוחלט. ברוך-אתה = אני-אתה. הנוכחות המעורפלת של ה'אתה' מתבהרת ל'הויה', מקבלת שם, מקבלת פנים, הופכת לאישיות ואישית. יש אל מי לפנות, יש עם מי לדבר, גם לשתוק. שם 'הויה' (שלעומת אלהים), השם העצמי, השם המפורש והמיוחד לישראל, ולכל בן ובת ישראל, באשר הם שם. השם של הארת הפנים, ההתגלות והפניה שבבריאה המתמדת, ובנבואה למעלותיה, כלומר, בישראליות למעלותיה, שהן כולן גוונים של 'הענין האלוהי'. ההזדקפות ב'הויה' מכוונת יחס של פנים בפנים, הבא בעקבות ה'נסירה' שבמעבר מ'אתה' ל'הויה'. בתנועה מהיחס הראשוני הטבעי האחדותי, הגולמי והעמום, אל היחס השניוני, התודעתי, המעובד והבהיר, הדואלי והדיאלוגי. בהמשך, 'אלהינו ואלהי אבותינו', אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב' ולאחר מכן 'אתה גבור' 'אתה קדוש', 'אתה בחרתנו' וכך הלאה, מגוונים את השפה המדוברת, את תוכן היחס ואת הנושא של כל שלב והיבט במפגש, ומעורר בכך את המידה המתאימה בנפש המתפלל. אני מאמין שההענות הפנימית הבאה עם ההקשבה לתפלה, מעוררת את ההענות החיצונית העליונה הנפלאה שמאת הויה ובחסדו.

כמובן אין כאן הסברה ממצה של ה'אני-אתה', שספק אם היא באפשר, אלא נסיון לתעד את החויה של 'אני-אתה', וליתר דיוק את הכמיהה לחויה זו, את ההילוך על סיפה ואת ריצודי התממשות הבזקיים רצוא ושוב, שזכיתי להם בתפלות ר"ה ויוה"כ. אני סבור שיש למלים כח הבעה הכוונה והובלה אל הערפל אשר שם ה'אני-אתה'.

אלהינו – ההארה האקטואלית של צלם אלהים שלנו. האלוהות המאירה בנו ומתוכנו, כעם וכיחידים, כאן ועכשו. והיא היא ההשתקפות של 'הויה' וההשתקקות ל'הויה', המתעוררת ומתעצמת מתוך מפגש הפנים בפנים של 'ברוך אתה הויה'.

ואלהי אבותינו – ההתעוררות של שקיעי האמונה הישראלית שבנו לשכבותיה מאז ההתחלה של האבות השלושה, דרך כל האבות והבנים, אלינו בני הבנים. והויה הוא האלהים, והוא אלהינו, והוא אלהי אבותינו.

ר"ה ויוה"כ תשע"ה

ברוך – הברכה אל מול מקור הברכה, הטית הגוו אל המעין, מבקשת לכונן כלי לאורות, כנה להברוך עליה את ענפי עץ החיים, מרחב לשפע הברכה המרקה מן ה'מקור' הנעלם. תנועת הברכה היא תנועה של הצטמצמות, התכנסות, הצטנפות, התכרבלות, שיבה אל חיק האם ואולי אף אל רחמה הטוב והמיטיב.

אתה – הא"ס ב"ה. זו הכרעה כמעט שרירותית. אפשר לעגנה ב'אל"ף' – ב'פלא' שבראש ה'אתה', אך זו הכרעה ולא פרשנות. הכרעה המאפשרת לי להכנס אל עולם התפלה, אל ההיות לנוכח ואל פני הויה, אל ניגונה שהוא של 'אני - אתה' ולא של 'אני – לז', אל ההיות בתוך פניה והדיבור את שפתה, שפת ה'אתה' ולא ה'הוא', והדיבור 'אל', 'את', ולא 'על'. להכרעה זו קדמה ההכרעה, או שמא המוכרעות האישית שלי, שלא ללכת בדרך הדימויים למיניהם (אב, מלך, דוד וכיו"ב) וגם לא בדרך המטאפורות הלא פרסונאליות (נשמה, אור, מעיין וכיו"ב), כדי לעמוד בתביעה המחמירה לפנות ולקרוא 'אליו ולא אל מידותיו', ועדיין, לדבר אל 'סובקיט' נוכח ומאיר.

ברוך אתה הויה – אנא הא"ס ב"ה, הוסף והתברך וברכנו בשפע ברכותיך, שתמציתן הראשונית, היא הצפונה וגנוזה בשיעור הקומה האלוהי המלא, מקוצו של היו"ד הראשונה ועד קצה רגלה של הה"א האחרונה, והמתנוצץ בשם 'הויה'.

אלהינו ואלהי אבותינו – ומשם יורק השפע אלינו ישירות, לפי מידת אמונתנו שלנו – **אלהינו**, ואלינו, באשר אמונתנו היא מורשה לנו מאבותינו – **ואלהי אבותינו**.

ברוך אתה וכו' – ביצוע הוליסטי של מחול הצמצום של האל האינסופי, המאפשר את העולם והאדם ומהווים, או של האדם האינסופי, המאפשר את העולמות האלוהיים ומהווים. כמו שאל מול הצמצום האלוהי, חייב אדם משנברא, לומר

ל'עצמו' ההולך ותופח ומתפשט – די! ולצמצמו כדי להותיר מקום לאלהים ולאפשר לו להמצא (הרבה מקוצק), כך גם אל מול הצמצום האנושי, חיב האל משנברא, לבלום את התפשטותו ולצמצם את עצמו, כדי להותיר מקום לאדם ולאפשר לו להמצא. הצמצום יש להבהיר, אינו התבטלות, התאיינות, התמוססות, כי אז שבנו לנקודת המוצא של היחוד העליון אך הסגור ובודד. הצמצום גם אינו מעשה פורמלי, מעושה, נוקשה או אלים, אלא תנועת מחול ורנן, שיר של אהבה. ומשעה שיש לנו 'אני – אתה' השורים באינטימיות דיאלוגית, מתגלות השאלות: מי קדם למי? מי ברא את מי? ושאר ירקות תיאולוגיים, כנואלות ומשעממות, תפלות ומימיות.

הצמצום – הסיפור ההפוך (נ"א – המקורי)

שהיה – דומיה – אדם א"ס

ברכה – ברוך – צמצום – אדם נקודה

אתה – חלל א"ס פנוי ריק וחשוך

זקיפה – הויה – המשכת קו אור אל החלל הפנוי והחשוך. אלוה קדמון.

אלהינו – עולם התהו. שבירת הכלים. מות המלכים.

ואלהי אבותינו – עולם התיקון (מלך – אב)

אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב – שלושת הקוים של עולם התיקון

תשע"ו

ברוך – הברכה היא צמצום המפנה מקום לברכה

ברוך אתה הויה – התברך אתה הויה מהמקור העליון ש למעלה מהויה, 'על הויה, דייקא'.

ברוך – נסירה אתה – אחור באחור הויה – פנים בפנים

האתה אינו בדווקא פרסונלי, אינו ה'אני אתה' של בובר, אינו ה'פנים בפנים', אלא נוכחות אנונימית מעורפלת, קלושה – דחוסה, האופפת את האדם השוחה וכורע – המצטמצם, השב לתנוחה העוברית, לרחם, לאחדות הפסיבית והרצפטיבית. הזקיפה היא זו המגלה פנים ופוקחת עינים ומפגישה עם 'הויה' שהוא כבר שם פרטי ולא כללי ובוודאי לא 'אתה' אנונימי. הויה אלוקינו - אלוקי ישראל.

ה'אתה' – הרשימו שבחלל הפנוי, הזקיפה – המשכת הקו אליו. הויה – אדם קדמון.

ר"ה תשעח

האלף" שלפני הבי"ת. הדום והדומיה שלפני הברכה והברכה. קדושת הגויל. טוהר הלובן. החושך האפל והחם שלפני האור הבהיר. ומתוך השתיקה עולה במחשבה להבראות. ולאחר היסוס מסוים באה הברכה, זריעת המחשבה ברחם, תחילת התרקמות העובר. שהיה, 'תשעה רגעי הריון'. 'ברוך', משבר ולידה, הנה 'אתה' ואני. הזדקפות, יציאה לאור העולם. הבכי אינו מאחר לבוא, תפלה ראשונה. 'הויה', אבא. והענות ראשונה ומחלטת, 'אלהינו' אמא. 'ואלהי אבותינו', שורשי אישיותנו ומידותינו. שלוש המאורות הגדולים, 'אברהם יצחק ויעקב', האהבה היראה והאמונה. החסד, הגבורה ותפארת. הנה קמה וגם ניצבה אלומתנו הישראלית.

ברוך – צמצום או אף ביטול. אתה – בריאת חלל מלא. הויה – אריך / חסד. אלהינו – זעיר / דין ואלהי אבותינו – שפה ולשון

אתה – השנה התחדש/ד לי שאתה הוא הפניה אל העצמות וכך התכוונתי – אתה – האחד / הא"ס / מקור האצילות וכיו"ב. בכך קיימתי לראשונה את ענין תפלה כפשוטו – פניה בדיבור אל אלוקים וכמדרשו – אליו ולא אל מידותיו (בלי ההתחכמות של אליו דרך מידותיו). זה שהפניה לזולת 'כ'אתה', באה שאינינו יודעים את שמו, זה מחזק את ההבנה של 'אתה' כעצמות האלוקית שלפני ומעבר כל שם (גם ביחס לבני אדם או אומרים 'אתה' רק כשאינינו יודעים את השם). בנוסף לכך האיר לי שגם כשאני מדבר אל אדם פנים בפנים ועין בעין איני פונה לשמו ואפילו לא לפניו או לעיניו, אלא לו עצמו, לאין שבמקור ה'אני', כלומר כל דיבור אנושי הוא פניה אל העצמות אחרת זה דיבור חייתי אינסטרומנטלי. כל דיבור הבוקע מם הלב מכוון ונכנס ומתקבל על הלב. כל דיבור הוא תפלה. כל תפלה היא דיבור. נכון דיבור אל אדם מתרחש במרחב הפיזי החושני מתוך קשב ללבו קולו ודברו ומתוך התבוננות בגופו, פניו ועיניו. דיבור אל אלוקים בוקע מתוך קשב ל... והתבוננות במלים, בשמות. אני מניח שלא זכיתי להתפלל 'כזה הילד התמים', אך בהחלט חוויתי תפלה של פניה לאלוים ולא רק של דיבור מדיטטבי מתכוון וקשוב הפונה אל החלל החיצוני והפנימי במטרה להדהד בו ולפעול בו וכיו"ב.

ברוך אתה – ב'אבות' בהתחלה, וב'מודים' תחלה וסוף – בריכה של צמצום ואף התאיינות המאפשרת את ההופעה והנוכחות של האלוקות. יחודא עילאה. הברוך – הביטול מאפשר את הופעת האתה העצמות האלוקות ממש, בממשיות הגולמית המעורפלת הנעלמת הרזית. הויה – עתיקא קדישא / אריך אנפין / אורות / צחצחות הכתר / קוצו של יוד – האין, ואז גם החב"ד. אלהינו – זעיר אנפין. ואלהי אבותינו – עד כאן כאילו מפגש אישי וכאן מתברר שהוא כולו מתרחש במסגרת המסורת השפה הישראלית שנולדנו מתוך רחמה אל עולמה ובה אנו שרויים למרות שיש גם צהרים חלונות ושערים המאפשרים ואף קוראים לפרוץ אל מעבר למסגרת התמונה. אלהי אבותינו בכלל ראשיתם באליה שלושת האבות, אברהם יצחק ויעקב.

בשאר הברכות בחתימה כשאין כריעה ב'ברוך', אז אדרבא, יש התרוממות על 'קצות האצבעות' וניסיון לפתוח שערי שמיים נעולים, לסקל אבני נגף מהאפיק היוצא מה'אתה' ולמשוך ולהמשיך שפע אור וברכה.

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב.

אלקי אברהם – אחדות – אהבה – חסד – פעילויות – מהפכנות וחידוש – לימוד זכות.

אלקי יצחק – שניות (רזיות / בורא נברא) – יראה – דין – גבורה – נפעלות – המשך פיתוח בהעמקה, סבלנות והתכנסות פנימית רזית.

ואלקי יעקב – (ה"וואו" מבטאת את ישיבתו של יעקב באהל אברהם ויצחק [בו זמנית / רצוא ושוב) – אורגניות – עננת אמונה – רחמים – ממוש, גילום, מול ומתוך סיבוכים ויסורים – בנין ופיתוח והרחבה.

אברהם – דעת אלקים שממקור "יסורים ממרקים", תורה.

יצחק – עבודת אלקים שממקור "צימאון לאל חי", עבודה.

יעקב – קרבת אלקים שממקור "דרך התחיה", גמילות חסדים

אברהם - אב מרומם להמון גויים, והיתה לד' המלוכה. **יצחק** - שמחת העתיד, אז ימלא צחוק פיננו. **יעקב** – העקוב הישר, והיה העקוב למישור.

אלקי אברהם, יצחק, יעקב – לאבות שם פרטי והוא חשוב לא רק מפני שהוא מבטא את מהותו המיוחדת של כל אחד מהם אב, אלא גם באשר הוא מבטא את מהותו המיוחדת של כל אחד מהם כאדם, כיחיד, שערכו בו ולא רק בשורשו ותכליתו. הקשרו ומפעלו, אלא גם בערכם העצמי של חייו, ואפשר שגם כדי שנדע שהאבות היו אנשים, ולא מלאכים או אידאות. ונכון הדבר לכל אדם.

תש"ס

אברהם יצחק יעקב - אחדות – שניות – שלמות / אהבה – יראה – ענוה / חסד – דין – רחמים / אמת; אמונה; תפארת / פעילות – נפעלות - העמקה

תש"ס יו"כ

אלהי אברהם – חדוש מהפכני פעיל מתסיס ומפרה, הארת החשכה העולמית, מי זה העיר ממזרח צדק. אור האחדות האורגנית האלקית ההוויתית, הממלא אהבה ושופע חסד, לאלהים ואנשים. לב טוב, עין טובה, לימוד-דין-הכרעת הכל לכף זכות. העוז הרענן להקשיב את ה"לך לך", עד זקנה ושיבה, וללכת הלאה, אל על, ללא שום קפיאה, התקבעות והתמכרות, מרתקת וכובלת, גם במחיר הכבד ביותר של מסירת הכל. נשמות התהו המתוקנות.

אלהי יצחק – סגולת עבודת המשך המהפכה, התגברות על מכשוליה והעמקתה. חפירת הבארות הנסתמים שוב ושוב. הנפעלות המוחלטת, בהתמסרות כליל, בנאמנות אין קץ, שמתוך יראת רוממות, המנביעה ממעמקים את אשדות העוז וזרמי הגבורה, את אור הדין הנוקב עד התהום, המבקיע את כל המסכים והמחיצות, הגובר על כל ההרגשות והסברות השטחיות, ומתקן, מעלה וממתיק את כל הסרחונות, מבית וחוץ, ובדממה תמימה, הולך יחדו, להעקד ולעלות עולה כליל.

ואלהי יעקב – כשרון ההשלמה, ההתממה, ישוב שני האהלים, יחוד האהבה והיראה, מיזוג טוב החסד וגבורת הדין, לענוה הגדולה מכולן. שזירת החידוש המהפכני וההמשך המעמיק לתנועה אחת שלמה. הארת נשמת הלאומיות בגופה, הורדת האידיאליים, האציליים, אל המציאות הריאלית הקונקרטי, המטושטשת והמסובכת לאין ערוך ממקורה, ומיזוגם לאומר חיים של עמל ומאבק. תכונת ותנועת הכללת הכל, אנכית ואופקית. תפארת הרחמים, האמת, שהיא השלום, הבריה התיכון המבריה מן הקצה לקצה, יעקב וישראל.

אברהם יגל, יצחק ירנן, יעקב ובניו ינוחו בו.

תשס"א

אלהי אברהם – הגדול – כתר – חכמה – אחדות – אהבה – חסד – פעילות – גודל – כמות – התפשטות

אלהי יצחק – הגיבור – כתר – בינה – שניות – יראה – דין – גבורה – נפעלות – קוטן – איכות – צמצום

ואלהי יעקב – והנורא - כתר - דעת - שלום - ענוה - תפארת - רחמים - הכללה

תשס"ב

אברהם - אחדות – אחווה - אהבה - חסד - טוב - פעילות - רבוי כמותי – גודל
יצחק - שניות - קרע - יראה - דין - גבורה - נפעלות - מיעוט כמותי וריבוי איכותי – גיבור
יעקב - ענוה - רחמים - אמת - תמימות - שלום [סיבוכים] - נורא - פרדוקס

תשס"ד

אלהי יעקב - העקביות שבחוסר העקביות, ההליכה בעקבות, התגובתיות שלמעלה מהפעילות, הנפעלות שלמעלה מהיוזמה, ה'זיקיות' דלית לה מגרמא כלום עם תמים תתמם ועם נבר תתבר.

תשס"ה

אלהי אברהם - הזדהות - הפשטה - הכללה - וודאות

אלהי יצחק - הבחנת - הבדלה - זיהוי השונות והאחרות, "חוסר היחס" בין נברא לבורא. קונקרטיזציה, פרטים - ספק

ואלהי יעקב - דיאלקטיקה – רצוא ושוב

אברהם - אב-רם, אב המון גויים **יצחק** - צחוק העתיד **יעקב** – הליכת השתפרות בעקבות המאורעות. מגיב ולא יוזם. התגובה של מעלה מהיוזמה, הדיאלוגיות שלמעלה מהמונולוגיות.

תשס"ז

גומל חסדים טובים – אברהם. חסדים טובים, הם הבאים כגמול על עבודה, והם המיטיבים את האדם. למעלה מהם החסדים המופיעים כתולדה טבעית מחוייבת של העבודה, יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך, גדול הנהגה מיגיע כפיו – האהוב והאהוב, מירא שמים. וגדול שבחסדים – נותן ואינו יודע, מקבל ואינו יודע.

קונה הכל – יצחק. נותן לכל מקום, ערך ומשמעות. מעלה את הכל בכל מכל כל, כולל סרחון שטף עזים של עשו, וריח כל בוגדי ישראל.

ומביא גואל לבני בניהם באהבה – יעקב. מביא גואל גם לרחוקים, לאובדים ולנידחים. למען שמו - של הגואל. באהבה - ללא שמץ קפידא.

אברהם – האב הגדול והמתגדל, אב לארם, לישראל, ואב להמון גויים, אב-רעם מתגלגל.

יצחק – הבן. הוא עוד יצחק. צוחק מי שצוחק אחרון. הבכי שיהפוך לצחוק לע"ל. אז ימלא שחוק פינו. עכשיו יצחק לא צוחק, עכשיו הוא בוכה ועינו כהות ועששות מעשן ע"ז של עשו ומבכי המלאכים הלא נפסק.

יעקב – הנכד והסבא, הדרך מן הראשית - האב הגדול, לאחרית - לבן הצוחק, ארוכה סבוכה ועקובה היא, ורק לע"ל יהפוך העקוב למישור ויעקב לישראל. עקביות עקיבה ועקיבה עקבית בעקבי הצאן, בדרך עקובה ונפתלת, היא המוליכה אתנו אל המישור הכפול, אל ישראל וישורון.

תשס"ח

אלהי – הקודם לשלשת האבות, מבטא את דין טבעיות מידתם המיוחדת

אברהם - אחדות – אהבה – חסד – נתינה - פעילות – פריצה וחידוש – התפשטות החוצה – 'חסד'

יצחק - שניות – יראה – דין – גבורה – נפעלות – המשך והעמקה – התכנסות פנימה – 'ברית'

יעקב - הכללה – ענוה – רחמים – שלום – סבוכיות – בסוס ושכלול – רצוא ושוב – 'שבועה'

ואלהי יעקב - הוא"ו שנוסף ל'אלהי יעקב', מבטא את החיבור שיעקב מחבר את אברהם ויצחק, הברית התיכון המבריה מן הקצה לקצה, יעקב איש תם יושב אהלים.

תשס"ט

אלהים - אישי יחודי ובלעדי. פרסונלי במובן שהוא האלהי הבורא ומעצב ומפתח את האדם. זה שהאדם הוא גילוי

אברהם – אָבֶרָה, הָרַם, כִּנְפָה וְעוֹף, וְנִסְק לְשָׁמַי שְׁמַיִם.

יצחק - צחוק הצדיק העתידי שיעשה צחוק מהחוק

יעקב - המחבר את ה'יו"ה' ה'היה ל'יעקב', את השמים לארץ, לעקב, לעקבתא דמשיחא, מכונן העקיבה העקבית.

תשס"ט

אלהי אברהם - האהבה והחסד הבלתי גבוליים וחשבוניים. חסד חנינם שאינו תלוי בדבר, ויש בו סכנת ניהלים מחד, וסכנת ניכור מאידך. חסד זה עלול להיות 'רחפני' ומנותק מהמציאות, לרחם על אכזרים ולפגוע בעצמו, ולכן הוא זקוק להגנה, ברוך אתה הויה מגן אברהם.

מה הדירוג וההבדל בין חסד אהבה רחמים (של י"ג מדה"ר) טוב

אלהי יצחק - אלהי הדין, היראה והגבורה, הצמצום וההתפרטות והקונקרטיזציה, העומדים לפני הבורא ומשימים עצמם כאין ואפס אל מולו, נכונים להעקד ולהתבטל. גם מידה זו קיצונית היא ולכן מסוכנת. סכנותיה הן התבטלות הזויה, או התגשמות גסה ואטומה, גבורות ודינים קשים ואף קליפתיים.

אלהי יעקב - אינו הסינטיזה או הפשרה בין אלהי אברהם לאלהי יצחק, אך גם לא אלהי הקריעות המתחבטת והמיוסרת. ובכן מה כן? לא אדע. מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים. ואנו לא נדע. ואני לא ידעתי.

ואולי יעקב הוא הנסיון לחיות את החיים כמות שהם, באחדותם ובשניותם, בקדושתם ובחוליותם. אולי רצוא ושוב, ואולי אורות דתה בכלים דתיקון, ואולי וכולי האי.

תשס"ט

אלהי אברהם – האחדות, **אלהי יצחק** – היחוד של האר"י, **אלהי יעקב** – היחוד של הרמח"ל, הרצוא ושוב, הנורא.

תשע"א

אלהי אבותינו – עיקר אמונת האבות אחת היא, אך כל אחד מהם, על פי שורש נשמתו, שליחותו ויעודו, לובש בחדות ובחיות יתרה לבוש אחד של האינסופיות האלוהית.

אלוהי אברהם – ההתגלות של האינסופיות האלוהית כאחדות גדולה, המעוררת אהבה ומנביעה חסד.

אלוהי יצחק – ההתגלות של האינסופיות האלוהית כשניות גְבוּרָה, המעוררת יראה ומנביעה גבורה ודין.

ואלוהי יעקב – ההתגלות של האינסופיות האלוהית כתנועה נוראה של רצוא ושוב כמראה הבזק, כחיבור מתמיד של שמי שמיים עם תחתיות ארץ, כנשיאת הפכים דינמית של האחדות והשניות, הגודל והקוטן, היראה והאהבה, החסד והדין.

תשע"ד

אלהי אברהם – הגדול – חסד האב הגדול **אלהי יצחק** – צחוק הבן הגבור **אלהי יעקב** – העקביות שבחוסר העקביות הנוראה

אלהי אברהם – הגדול – המגן – התפיסה האחדותית האופטימית ההרמונית. כל שהעולם והאדם צריכים זו הגנה שתשמור את מה שיש מבחוץ ומבפנים ותאפשר לו לצמוח ולהתפתח – מגן אברהם. עבודת האדם היא כבגן עדן – לעבדה ולשמרה. זה הכל.

אלהי יצחק – הגבור – המושיע – התפיסה הדואלית הפסימית של הקיום הנבדל של אלהים והעולם – האדם. אלהים רחוק מהאדם. החיים הם תחית המתים, הגבורה, ההתגברות, החריגה העצמית, העולם הבא, עולם התחיה, ולא מה שיש. העבודה היא לעולם ההתגברות העצמית החריגה ההתחיות מהמוות שגוררת אחריה תמיד עוד מוות

אלהי יעקב – הנורא – העוזר – הקדוש – התודעה הכוללת של יעקב איש תם שלם יושב בשני האהלים של יצחק ושל אברהם. הראיה השלמה את העולם כפרדוקס ומסותרין בו קיימים ביחד האחדות והשניות וכו'. הנורא, נשיאת ההפכים. הנכונות לחיות, להגיד 'כן' לחיים, להאמין מתוך תודעה מפוכחת מורכבת סבוכה, דינמית.

אלהי אברהם היצר הטוב **אלהי יצחק** – היצר הרע **אלהי יעקב** בכל לבבך – בשני יצריך

כפורים תשע"ד

אלהי אברהם – עתה הינו אביהם של ישראל והגרים בלבד, ורק לע"ל כשכל משפחות האדמה יתברכו בגוי הגדול, יהיה הוא לאב המון גויים בפועל, 'נדיבי עמים נאספו עם אברהם'.

אלהי יצחק – עתה אפרו מונח על המזבח, עינו כהות והוא בוכה, ורק לע"ל, אז, ימלא צחוק פיו, ואף ימלא שחוק פינו.

אלהי יעקב – עתה 'עקוב יעקב', ואחי עשו הוא ברמאות, ורק לע"ל יוכל להיות איש תפארת האמת והשלום, רק בעתיד המאושר 'תתן אמת ליעקב'.

כל זמן שאנו, בני אברהם יצחק ויעקב ע"ה, עדיין עסוקים בבניית הגוי הגדול בארץ. כל עוד לא באנו המנוחה והנחלה, כל זמן שחובות אנו מלמדים ולא עונג, כל זמן שאורנו אינו מגיה את החושך והערפל של העולם כולו, וגויים רבים עדיין אינם נוהרים אל הר הויה ואל בית תפלתו, עדיין לא יצא טבעם של האבות מן הכח אל הפועל, ושמש נאה להם רק כסימן דרך לבנים, הקרואים לא רק להגיע למעשי אבותיהם, אלא אף לשכללם ולהביאם לידי יציאת טבעם והתגלות ברכתו בעולם. אברהם – אברהם. יצחק – יצחק. יעקב – יעקב. ישראל.

תשע"ו

אלהי אברהם – וְיָא פּוּזִיטִיבָא. אלהי יצחק – וְיָא נְגִיטִיבָא. אלהי יעקב – וְיָא פּרְדוּקִסָא

אברהם יצחק יעקב - אב - צח - עק - אבהות / צחוק / מועקה

ר"ה תשע"ח

שמות האבות אף הם מלמדים עליהם.

אברהם – אב רם, האב הקדמון, הנישא ורם, העלול להפוך לשנוא ומר. הוא זקוק להגנה מכל העולם אך גם מבניו – מגן אברהם.

יצחק – הצוחק הגדול על הכל ומהכל, לא לוקח ללב מאומה (לא רק כשסותמים לו בארות אלא גם כשעוקדים אותו...), ממלא פיו צחוק כי הוא חי ב'אז', הוא נעקד, הוא מגורש, הוא פותח בורות סתומים, והכל בבת שחוק ובצחוק רועם של מי שהכל קטן עליו, **מלך מושיע.**

יעקב - העוקב הנצחי זה שכבר ברגע לידתו, ידיו אוחזות בעקב אחיו הבכור. הלבנה המקבלת ואף לוקחת בחכמה מהחמה. העקביות שבעקוביות של עקוב הלב ואנוש הוא, טרם והיה העקוב למישור ואור הלבנה כאור החמה, כנסת ישראל לתפארת ישראל, ויעקב לישראל.

תשע"ד

הַאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא

האל – הקודש החסד המקורי, המובהק. הגדול – הכללה, מקיף, סובב. הגבור – הבדלה, ממלא, פנימי. הנורא – אחדות ההפכים.

תש"ס

הגדול - ההכללה המסובבת ומקפת הגבור - ההבחנה הממלאת חודרת לפני ולפנים הנורא - אחדות ויחוד ההכללה וההבדלה

תש"ס סוכות

האל – כח החסד האלקי המקורי.

הגדול – המקיף וחובק כל, המלכד ומאחד כל, באופן שהופך את הפרטים לאיברים באורגאניזם היקומי, כמעט קט ומבליע אותם כליל.

הגבור – המעניק מציאות לפרטים, מאושש אותם, המעצים ומתגבר את הישות החלקית היחידית הפרטית ופורש לפניה אופק אין סופי של התמסרות והתכללות.

והנורא – המאיים בתביעתו המחרידה, המזעזעת, להכליל, ללכת בדרך האמצע, שאינו מאפשר בשום פנים ואופן את הפתרון הקל של התמסרות טוטלית לאחד משני הקצוות, הגודל או הגבורה, הכלליות או הפרטיות, וגוער, מכה בנו לגדול ולהתגבר- להתבגר ולהתיישר על דרך האמצע, האמת, שהיא תפארת לו לאדם.

תשס"א

דוקא מן האחדות יבוא הריבוי הכמותי – **אברהם, גדול**

דוקא מן השניות תבוא האיכותיות המצומצמת – **יצחק, גיבור**

ומהתמימות תבוא - המורכבות, הסיבוכיות, הסתירה, הפלא – **יעקב, הנורא**

תשס"ד

האל הגדול – גודל, התפשטות, הקף

הגבור – קוטר, צמצום, מילוי

והנורא – פלא החיבור בין הגדול והגיבור. התמימות, האמצעיות, היושר. התסבוכת הלא פתירה שלעומת הסטריליות של אברהם ויצחק.

תשס"ז

האל – למעלה מאל עליון, הסתמיות שלמעלה מכל תואר.

אל עליון – עילאיות קטנה לעומת אל שהוא גבורת חסד אור א"ס.

הגדול – הא"ס / תהו / הטרנסצנדנטי / הסובב / הוא

הגבור – הצמצום / התיקון / האימננטי / הממלא / אתה

והנורא – רצוא ושוב כמראה הבזק. אורות דתהו בכלים דתיקון.

אברהם – תהו, שובר אלילים; **יצחק** – תיקון, מחשף חופר מעמיק בארות כרויים; **יעקב** – נוראות אורות דתהו בכלים דתיקון, הכללת הרב של עשו בכל של יעקב. (ליקוטי תורה וישלח)

תשס"ח

הגדול הגיבור והנורא - הגודל העלין המופשט, גבורת הצמצום וההתפרטות, והיחס הלא מובן ביניהם.

הנורא – אחדות ההפכים של חסד ודין, של האהבה המקלקלת את השורה עם משפט הצדק, של 'הדתי והאתי', של הצדק והחמלה.

תשס"ט

הגדול – האב הגדול, המגן ומסוכך, מחבק ומחמם

הגיבור – העומד בפרץ ומתעצם ומתגבר על כל האויבים החצוניים והפנימיים הגשמיים והרוחניים הגלויים והסמויים והמתחזים לידידים

הנורא – שבועם היותו ונוכחותו הוא מקרין הוד ושגב ומיירא

הגדול – המקיף, **הגיבור** – הממלא, **הנורא** - שלמעלה ולמטה מהנ"ל

הגדול – הגודל ההיקף ההכללה, **הגיבור** – הגבורה של ההצטמצמת והחדירה והירידה לפרטים, **הנורא** – השייט והטיול בין לבין, רצוא ושוב, מן הגודל לקוטן, מהפעילות לנפעלות.

תשס"ט

האל הגדול הגיבור והנורא – האינסופי, הסופי והחיבור המופלא ביניהם. הגודל, הקוטן והחיבור המופלא ביניהם. ההתפשטות ההצטמצמות והתנועה של הרצוא ושוב ביניהם. התנועה העצמית שאינה מעבר ביניהם, אמצעי להגיע מאחד לשני. אלא היא התכלית והם האמצעים לה. אדם לעמל התנועה יולד, מגודל לקוטן, מגדלות לקטנות ולא שהיה למנוחה ולנחלה באחד מהם.

הנורא הוא הרושם המרעיש של אחדות ההפכים

תשע"ב

הגדול – האמונה בגדולת שלמות א"ס. **הגיבור** – דעת האידיאלים האלוקיים. **הנורא** – חיבורם ההווייתי, הקיומי, ברצוא ושוב או בכל דרך אחרת.

הגדול – טרנסצנדנטיות. **הגיבור** – אימננטיות. **הנורא** – חיבורם הבלתי אפשרי ברצוא ושוב או בכל דרך אחרת.

תשע"ג

האל הגדול – החסד הגדול, גדולת החסד, הגדולה שבחסד

(האל) **הגבור** – החסד הגבור, גבורת החסד, הגבורה שבחסד

ו(האל) **הנורא** – החסד הנורא, נוראות החסד, הנוראות שבחסד

תשע"ד

האל הגדול הגבור והנורא – יש לכוון האל הגדול, האל הגבור, האל הנורא. הגדולה שממקור החסד העליון, הגבורה שממקור החסד העליון והנוראות שממקור החסד העליון. זוהי ברכתו של אברהם ולכן כל המידות מאירות באורו, אור האורות, יומא דאזיל עם כל יומין. בכך נפתרת השאלה על הטשטוש של אברהם שבהכללת האבות יצחק ויעקב בברכתו (והרי להם יש ברכה משלהם). לא רק שאין כאן טשטוש ועמעום של אורו של אברהם, אלא הבלטה של היותו אב האבות, אור האורות, האור המקורי המאיר לכל בכל ומכל האבות, המידות. (ע"פ פירוש הרמ"ק לתפלה)

הגדול - האמונה כחווית הגדול והגדולה ההוויתית האחדותית.

הגיבור - האמונה כחווית העוז והגבורה שבבריאה. גבורת ההתגברות העצמית בשני פניה, הצמצום והפריצה, אריכות האפיים הממתינה להתהוות ומאפשרת אותה, וקוצר הרוח הממזה את משפט הצדק.

הנורא - האמונה כחווית הנוראות אפופת המסתורין של ההויה. הקסם והאימה – הנומינוזי. נוראות הפרדוכסליות ותנועת נשיאת ההפכים רצוא ושוב.

תשע"ה

הגדול – האינסופי, הקדוש, מתגלה בגודל, בשמים, במרחבים.

הגיבור – המתגלה בקוטן, בארץ, בגבולות.

הנורא – המתגלה בהתרועעות רצוא ושוב שביניהם, בין 'בית אלהים' ל'שער השמים'.

שלושה קוי אור אלו מזהירים את זוהר גבורת החסד העליונה – **האל**.

תשע"ו

האל – העוצמה הרוחנית הפוריה. המופיעה בגודל, בשייט המרחבים בסקירות הכוללות ובהפרחת כל האפשרויות - **הגדול**. המתגלה בגבורת ההקשבה העמוקה, הדייקנות וההעמקה - **הגיבור**. המאירה ביכולת המופלאה והמפתיעה לשלב את שתי התנועות ברצוא ושוב - **הנורא**.

האל הגדול – האינסופיות. **הגבור** – הסופיות. **הנורא** – האינסופיות שבסופיות.

ש"ת תשע"ו

אל עליון גומל חסדים טובים קונה הפל וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

אל עליון – "ון" לשון הקטנה, **אל** – עילאי, המקטין עצמו להתגלות בתחתיות ארצנו. ענוות גדולתו וגבורתו. שלושה יחודים של חדר"י לב האבות: **גומל חסדים טובים** – אברהם. **וקונה הכל** – יצחק. **וזוכר חסדי אבות** – יעקב. **ומביא גואל לבני בניהם** (מושיע) – יצחק. **למען שמו** (נורא שמך) – יעקב. **באהבה** – אברהם.

תש"ס

גומל חסדים טובים - טובים הם החסדים שאינם קבועים ורצופים, אלא לעתים מתעלמים (קדושת לוי)
גומל - מלשון גמילה, עצירה, הפסקה.

תש"ס סוכות

אל עליון – כח החסד האלקי המקורי בשגב עילאיותו.

גומל חסדים טובים – מלשון גמול, גמילה במובן של פריחה, וגמילה במובן של השתחררות.

חסדים טובים - חסדים רבים, בכמות ואיכות, תוכן וסגנון, טובים גם כשטובם לא ניכר ולא נרגש, טובים באמת, לכל. הופעת השפעה לא גבולית, עצמות החפץ של היות טוב לכל, אברהם.

קונה הכל - תנועת כינוס, אסיפה, העלאה, של הכל. קנין פנימי, הפנמה והעצמה, הערכת הכל, הכל שווה, אל תהא בז לכל דבר, קישור ועקדת הכל והעלאתו על המזבח ממעל לעצים, יצחק.

וזוכר חסדי אבות – יעקב, מחבר, מכליל, את חסד ההשפעה, וגבורת חסד ההעלאה, את ההתפשטות הכמותית וההתכנסות האיכותית, של שני אבותיו, אברהם ויצחק, למפעם החיים הישראליים המלא ושלם, רצוא ושוב כמראה הבזק.

ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה – מיפעם החיים הישראלי הנהדר הזה, הוא היוצא ובא ומביא את הגואל, הגאולה, לכל שלביה ומעלותיה, צורתיה וכיווניה, הניסית והטבעית, שבזכות ושכברית, ותמיד למען שמו, ותמיד באהבה, למען שמו הגדול, התעלות המציאות אל מצוי עצמיותה, באהבה הגדולה, אהבת עולם, שבראה ובוראת את כל היצורים, באהבה הענקית, אהבה רבה, שבחרה יצרה את עמו ישראל.

תשס"א

ומביא גואל - דוד המלך, הרביעי שבמרכבה, שהוא המוציא לפועל את הבטחת האבות. הגאולה שגנוזה כבר בראשית. **למען שמו באהבה** - האהבה הגדולה, אהבת החינם של הבריאה ובחירת ישראל, היא העושה את הגאולה שאינה תלויה בתשובה ובזאת תהילתה.

תשס"ב

למען שמו - בשיא האהבה

תשס"ג יו"כ

ומביא גואל – ובא הגואל ובאה הגאולה בזכות

לבני בניהם - ההולכים בדרכם של האבות ומשכללים אותה

למען שמו – למען התגלות הקדושה והארתה.

באהבה - בשמחה מרב כל ובטוב לבב

תשס"ד

אל עליון - למעלה מהאבות, מקור הופעת האבות, שמשם גמילות החסדים הטובים, שהוא המביא גואל, דוד המלך, הגלגל הרביעי של המרכבה, העליון מהאבות, והתחתון מהאבות - מלכות.

תשס"ה

בניגוד למה שהבנתי וכתבתי תמיד, הברכה כולה עוסקת באברהם ומפרטת את חסדו. לא מדובר בה על שלשת האבות וגם לא על דוד. קונה – חסד הבריאה, עבר; זוכר – טוב החידוש המתמיד של הבריאה, הווה; ומביא גואל – האהבת שאינה תלויה בדבר של הגאלה, עתיד.

תשס"ו

למען שמו – באהבה, שם הויה הוא רצונו-טובו – האהבה המוחלטת שבראה ובוראת את כל היצורים ובחרה ובוחרת - יוצרת וגואלת את עמו ישראל. למען שמו באהבה – באהבה וברצון, לכתחילה ולא בדיעבד.

תשס"ו שבת תשובה

גומל חסדים טובים - גמול וחסד הם תרתי דסתרי. גמול הוא שכר המתחייב בדין וחסד הוא מתנת חנינם חופשית. הקב"ה נותן לנו מתנות חנינם ב"עטיפה" של גמול, כדי שלא נבוש ולא נכלם לאכול 'נהמא דכיסופא'. ומה הוא גומל חסדים טובים, אף אנו מצווים ללכת בדרכיו ולהיות 'גומלי חסדים טובים'.

תשס"ז

אל עליון - שלמעלה מאל, שלמעלה מאלהי, והוא שיתגלה כמלך לקראת החתימה.

גומל חסדים טובים, על ידי אברהם. קונה הכל, על ידי יצחק הנעקד והנקנה. זוכר חסדי אבות, על ידי יעקב, המבריה הקצוות. ומביא גואל לבני בניהם, על ידי דוד, למען שמו, מכח הברית, באהבה, והכל מכחו של אברהם.

תשס"ט

למען שמו - מכח האהבה האלהית העליונה שבראה ובוראת תמיד את כל היצורים.

למען שמו באהבה - לאישתמודע, כלומר, לאהוב ולהיטיב, ואף להיוודע ולדעת – זיווג ביאה.

תשס"ט יו"כ

גומל חסדים טובים – החסדים הטובים הם הגומלים מן התלות ומתן האפשרות לעצמאות - התהלך לפני...

קונה הכל – דווקא על ידי שהוא רך כקנה ולא קשה כארז

תש"ע

חסדים טובים – נעימים ומתוקים, מיטיבים ומאשרים ולא רק אמיתיים ומוסריים, שטחיים ולא רק עמוקים. טובים בכל המשמעויות של טוב ולא רק הערכית – המוסרית. וכמו ההבחנה בין רע מציאותי לרע מוסרי. ואפשר כר' צדוק על שנה טובה ומתוקה - שהטוב יהיה לנו מתוק ולא מר.

תשע"ב

השנה היה לי שוב די ברור שכל החלק הזה של הברכה שלקראת החתימה הוא כולו אברהם. **אל עליון** – חסד עליון. **גומל חסדים טובים** – מיטיבים ונעימים. **קונה הכל** – בורא הכל, מכיל הכל נותן מקום להכל, אוהב הכל. **זוכר חסדי אבות** – נותן קיום ומציאות רק לחסדים. את כל השאר 'שוכח'. **ומביא גואל** – עולם לא רק חסד יבנה אלא חסד יגאל. **לבני בניהם** – הרחוקים קרובים. **למען שמו באהבה** – למען שמו שהוא 'אהבה'.

תשע"ג

גומל חסדים טובים – הביטוי 'גמילות חסד' הוא אוקסימורון. אם חסד יש כאן, גמול אין כאן, ולהיפך. הביטוי '**מצות** גמילות חסדים' מכיל בקרבו סתירה משולשת... אמנם טובם של חסדי הויה עלינו הינו גם בכך שהם 'מתחפשים' לגמול על עבודתנו. לשכר הולם והוגן חלף מפעלינו, למען לא נבוש ולא נכלם בקבלנו את שפע מתנות החינם האלוהיות.

תשע"ד

אל עליון – עליה נוספת במעלות החסד לעבר עילאיות הכתר המאיר בבניה.

גומל חסדים טובים – החסדים הטובים הם החפים מניכור וגאוה של הנותן ומבושה של המקבל. האם החכמה, משפיעה חסדה בלבוש של גמול על מעשי הבן, ובאופן שהולך וגומל אותו קהתלות בה.

קונה הכל – מכיל הכל בכל מכל כל.

וזוכר חסדי אבות – אך זוכר רק את החסדים של האבות ושלנו, נותן מקום וחיוניות רק לזכויותנו.

ומביא גואל לבני בניהם – תכלית הזכרון היא הגאולה. באה הגאולה אל בני הבנים, אל דור התהפוכות אשר לא אמון בו - גם למעליותא.

באהבה – בשל אהבת החינם שלהם לעם ולארץ המתגלה בעוז גבורותם ומסירות נפשם על תקומתה (ע"פ הרב הנזיר). אהבה עד כלות הנפש זו לעם ולארץ מלבישה היא בבגדי החמודות של עשו את קולו של יעקב, והיא היא השתקפות אהבת החינם של האל העליון לישראל, היא השראת השכינה המיוחדת לדור של תחיה ותקומה.

תשע"ה

עד כאן היתה זו ברכת האבות כולם. מכאן ברכת אברהם – אל עליון, חסד עליון, הגומל רק חסדים טובים, 'קונה הכל' את כל הסיפורים שלנו... וזוכר רק את חסדי האבות ומביא גואל לבני בניהם - הכל כך רחוקים מהם, למען שמו שקרא עליהם באהבה שאהבהם וכברית שכרת איתם ובשבעה שנסבע להם.

ר"ה תשעח

למען שמו – שמו בגימטריה – רצון. למען רצונו – התכלית שלשמה ברא את העולם. למען התממשות התכלית של הבריאה, התוכנית האלוהית שלה, על מנת שהסיפור הגדול שלה יגיע לסיומו הטוב – והיה השם למלך ביום ההוא יהיה השם אחד ושמו אחד.

למען שמו - בהנהגת היחוד ולא בהנהגת המשפט, בהנהגה התכליתית ולא הסיבתית, ומכל מקום (ואלי ממילא) באהבה ולא חלילה בדין

יו"כ תשע"ה

זְכַרְנוּ לְחַיִּים מְלֶךְ חַפֵּץ בְּחַיִּים כְּתַבְנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים

כתבנו בספר חיים - תן חלקנו בספרך אשר כתבת, בתורתך, בתורת החיים שלך.

תש"ס

זכרנו לחיים כתבנו בספר חיים - דבקנו בעצם החיים, ושזור את חיינו בספור חיים גדול, בספור החיים הגדול ביותר, בעם ישראל, בתורה, בעוה"ב.

זכרנו – לאה, נסתר, את פנימיותנו. כתבנו – רחל, נגלה, את חיצוניותנו (ע"פ שער הכוונות ר"ה פרק א עמ' תקמו)

למען אלהים חיים - למען הארת - התגלות יסוד עצמיותם העליון של העולם והחיים ומקורם, עולם החירות, בינת כל עולמים, קדושתה העליונה של התורה, קול השופר הפנימי הגדול, (ע"פ מילון הראי"ה)

למענך אלהים חיים - למען השפעתה של הקדושה המסמנת גבולים, זמנים ומקומות, מעשים ומחשבות, שאיפות ורצונות מוגבלים, אשר בתוכם מתפלש האור האלהי הנעלה מכל גבול. (עו"ר א' קצג)

תשס"ד

זכרנו לחיים – בקשת החיים הפשוטה ביותר והנשגבה ביותר - בקשת עצם החיים שלפני ואחרי כל מלאותם וחסרונם, מעלותיהם ומורדותיהם, ברכתם וקללתם.

כתבנו בספר חיים – תן ערך כללי לחיינו הפרטיים, שנהיה חלק של ספר, אות בספר התורה הכלל ישראלי ואלי אף מילה...

תשס"ד יו"כ

זכרנו לחיים – להחיים בה"א הידיעה. לחיים שלמעלה מחיי העולם הזה, אך גם למעלה מחיי העולם הבא, למעלה מחיי הגוף וחיי הנפש, לחיים עצמם, בטוהר פלאיותם ונצחיותם, השולל מעיקרא כל אפשרות של טומאה ומוות. לחיים של עץ החיים שבתוך הגן, שלפני ולפנים של עץ הדעת טוב ורע. קודש הקודשים.

מלך חפץ בחיים - למענך אלהים חיים - יחוד החפץ המלכותי העצמי של החיים שלמעלה מכל מגמה ותכלית, אדון עולם אשר מלך בטרם כל יצור נברא, ואני הויה לא שנית, עם רצון החיים שלמען, שלשם, החיים שבאלהים חיים.

תשס"ו

כתבנו בספר חיים - המבוקש אינו רק עצם החיים אלא השזרותם במרחב [התכתבותם] בספר היותם חלק של ספר גדול, ולהיפך, **זכרנו לחיים** - המבוקש אינו רק ההופעה המשתייכת אל החיים בגודלם, אלא גם עצם החיים מצד עצמם.

הרצון להיות חלק מדבר גדול, מספור גדול, מעלילה גדולה, מספר החיים, שהיא כנסת ישראל, הוא למעלה מבקשת עצם החיים במופשטות בדידות מקוריותם העצמית.

חפץ - למענך - ארץ - טלוס

תשס"ו שבת תשובה

זכרנו - שנהיה אנו, עצמנו, זכורים, דבוקים, יונקים, מתחיים מן המקור העליון.

זכרנו לחיים - עשה אותנו שייכים לחיים, קשרנו, שתלנו על פלגי מי חי חיים, הכלילנו בחיים.

זכרנו לחיים - איזה חיים? - החיים העליונים שלמעלה מכל חכמה ותבונה, חסד וגבורה, למעלה מתכלית ומטרה, החיים שבחפץ - רצון עליון - אור הכתר. **מלך חפץ בחיים** - החיים הנחפצים ע"י המלך, מלכות א"ס.

מלך חפץ בחיים - מצד החפץ המלכותי העליון ובכך הפג ממנו כליל את פחד המוות וכל השלכותיו - הספקנות והיאוש.

כתבנו בספר חיים - שהסיפור האישי שלנו יהיה חלק של סיפור הרבה יותר גדול, של ספר ענק, של בסט סלר, של ספר קלאסי נצחי, של ספר התנ"ך, התורשבע"פ, ההיסטוריה של עם ישראל, כדי שחיינו הפרטיים החדלים יהפכו לחיים במלוא מובן המילה - חיי נצח. ובמה? בכך שיכתבו בספר האלוקי.

כתבנו בספר חיים – בספרך אשרכתבת אלהים חיים, בספר 'עם ישראל' ספר החיים האמיתיים והטובים. **למענך אלהים חיים** – למען יספרו חיינו את תהלתך.

כתבנו בספר חיים - עשה אותנו חלק של ספרך אשר כתבת (בניגוד למחני מספרך), חיי העוה"ב תן לנו תפקיד בספרך, בסיפור האלוקי הנצחי המוחלט האובייקטיבי של החיים

למענך אלקים חיים - שתפקידנו יהיה לשמש את המגמה האלוקית, לעבדה באמת וביראה ובאהבה, בענוה ובשמחה.

תשס"ז

זכירה – תורה שבע"פ. **כתיבה** תורה שבכתב. **זכירה אישי**, **כתיבה כללי**.

כתבנו בספר חיים - בספור הגדול של החיים האלהיים, כשמש של הגבור, למען הגבור. הכתיבה בספר החיים היא היותנו חלק של הפרויקט הגדול הישראלי האנושי האלהי מה שנותן ערך לזכרון של פרטיותנו.

מה בין מלך חפץ בחיים לאלהים חיים? כמו בין מלך אוהב צדקה ומשפט למלך המשפט. אלהים שהוא החיים ולא רק החפץ בחיים.

זכרנו – הסטורי, מלכות, **כתבנו** - מטאפיזי אלקים. חפץ החיים והחיים עצמם, אור החיים.

מי שזוכר לא צריך לכתוב מי שכותב לא צריך לזכור...

זכירה – הרשות נתונה; **כתיבה** – הכל צפוי.

תשס"ח

זכרנו – מקיף, **כתבנו** – ממלא; **זכרנו** – תנועת הפנמה, **כתבנו** – תנועת החצנה

למענך – להיות מעון ודירה ומשכן ומקדש לך

זכרנו - שיתעצם בנו חפץ החיים שלמעלה מטעם ודעת, ותונהר לנו מגמתם האידיאלית הכללית.

אלהים חיים – אורות התשובה פרק ה 11 אלהים חיים - 'יסוד עצמיותם העליון של החיים עולם החירות'

תשס"ט

זכרנו - לא משתנה גם בנעילה, בחתימה, כי הוא למעלה אף מהבינה, מלכות א"ס

זכרנו לחיים – שלמעל מהשפה, **כתבנו בספר חיים** – בתוך הלשון והשפה

תשס"ט יו"כ

זכרנו לחיים - לחיים בסתמיותם ה'עליונה'. **בספר חיים** – יהיו איך שיהיו, העיקר שיהיה סיפור.

תשס"ט

מדרש חסידי שדומני שראיתי, או שנראה שדמיינתי: **זכרנו לחיים** באשר אתה חפץ להיות מלך, ואין מלך בלי עם, עם חי כמובן. כתבנו בספר חיים, בספר שלך, ספר הבריאה שלך, של החיות השופעת שלך. למענך ולא למעננו. חיים צורך גבוה.

תשע"א

זכרנו - הזכרון המלכותי העליון הוא עצם החיים הבוקעים מן העלית הרצון והמחשבה הקדומה – מלכות א"ס

כתבנו - הכתיבה העליונה ראשיתה בבינה, ברחמה של האמא, בה מתרקם פלא החירות של התשובה והגאולה

תשע"ב

זכרנו - ע' שער הכוונות ענין ר"ה עמ' רז: 'זכרנו בסוד זיווג החכמה (מלך עליון – חפץ בחיים הנצחיים) ובינה היורד לחסד דז"א ומתגלה ע"י פנימיות היסוד לחיים הנצחיים מצד הנשמות וכתבנו מצד גבורה להמשיך חיים לגופינו בסוד הכתיבה שהיא בינה (אלהים חיים) גופא דחכמה עילאה התעבות הדברים להחיות הנפשות בגוויתנו ע"י היסוד הנקרא ספר חיים אך בסוד חיצוניותו...! כל זה מתאים להפליא לכוונות שברוח חן. ברוך שכיוונתי.

תשע"ג

זכרנו לחיים – הזכרון האנושי מחיה את הנזכר בתודעתנו. הזכרון האלהי אינו רק מנכיח ומעצים אותנו, את תודעתנו ואת זכרונו אותנו, אלא מחיה אותנו, כפשוטו! זה נכון ושריר וקים תמיד ללא תלות בתודעתנו – בטובו מחדש מעשה בראשית בכל יום תמיד. אמנם בראש השנה מבקשים אנו להזכר בזכרון מיוחד, פנים בפנים ולא אחר באחור, להתחיות בחילא יתיר, ב'החיים' ב'הא' הידיעה, חיי העולם הבא, חיים של מודעות וזכרון, של צלילות ובהירות, של שקיפות עצמית, של אמונה ודבקות, של טהרה וקדושה.

מלך חפץ בחיים – מתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, משתוקק הקב"ה לברוא ולחיות, ועל תאוה ותשוקה לא רק ש'אין מקשין'. אלא כמים הפנים לפנים, באיתערותא דלעילא התערותא דלתתא להתאוות להשתוקק ולחפוף לחיות למעלה מטעם ודעת.

כתבנו לחיים – היחס בין זכרון לכתיבה, הוא כיחס בין חומר לצורה, בין מחשבה למעשה, בין דיבור לכתיבה, בין שורש תורה שבע"פ הגבוה מתורה שבכתב, לבין התורה שבכתב. בכתיבה, יתרון הממשות – למען יעמדו ימים רבים. בכתיבה יתרון החיטוב והעיצוב של עלילת החיים, של הספר והספור שלהם.

למענך אלהים חיים – מבקשים אנו להיות חלק מהספור של החיים האלוהיים, מעלילות חיי הקדושה ומטוהר קדושת החיים. להיות חלק מעם ישראל, להיות חלק מהתורה, להיות חלק מהדור, לזכות ולחזות, לראות ולקחת חלק בפעמי גאולת ישראל והארת כבוד הויה וטובו בעולם.

תשע"ד

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים – תן בנו אהבת החיים מצד עצמם, לפני ומעבר לערכם ומשמעותם, למעלתם ולמעפלתם, באשר הם ראשית כל, ביטוי של התשוקה והתאוה והחפץ להברא ולברוא.

כתבנו בספר חיים למענך אלהים חיים – תן בנו אהבת חיים מצד ערכם הגדול ותכליתם הכללית, באשר הם הסיפור הגדול, האוטוביוגרפיה הקוסמוטיאולוגית.

על דרך ההלצה – זכרנו לחיים אם חפץ חיים אתה, שהלא רק בחיינו, לך חיים. **כתבנו לחיים**, למען השם, למען שמך הנקרא על שמנו, על ידי עדותנו ותהלתנו.

תשע"ה

זכרנו לחיים – חפצי חיים אנו, מצד עצמם ולא כאמצעי לתכלית, אפילו לא למענך.

כתבנו בספר חיים – אמנם משנהיה פלא החיים, מבקשים אנו לחיותם בתכלית העושר - האושר, שאינה חסרה את הגוונים והצלילים, הטעמים והריחות, שהם הכלים המצמצמים ומגבילים, אך גם המפתחים ומשכללים את פלא החיים. הדיבור נהיה לכתב והמילה לספר, ספרך אשר כתבת.

תשע"ו

זכרנו לחיים - פשוט לחיים. **כתבנו בספר חיים** - שהחיים שלנו יהיו שווים סיפור

למענך – כן בשבילך, בשביל לעבוד אותך, בשביל לשחק בהצגה הגדולה שלך, בשביל שלא תישאר בודד במערכה. זה מאזן את 'למען שמו באהבה', אנחנו לא אומרים למעננו למען שמנו, אלא למענך, גם אתה יכול לעשות את המחזה הזאת.

רה תשע"ח

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמִגֵּן:

מלך – שלוש הנהגות מלכותיות. **עוזר** – יעקב. **מושיע** – יצחק. **מגן** – אברהם.

תש"ס

מלך – לקראת החתימה, לקראת ההתממשות, מתגלה המלכות האלוקית ולא רק האל העליון.

עוזר – נותן לחיים את תכליתם העליונה, ואת התעצומה ללכת אליה.

מושיע – מעניק לחיים את גבורתם היסודית, לעצם מלחמת הקיום וההשרדות.

מגן – מהווה את עצם החיים, לא רק טוען אותם בגבורתם היסודית, לא רק משפיע להם את השפעת האצילי שלהם, אלא, מחדשם בטובו תמיד מאין ליש.

מגן – גם מלשון גן, גינות.

תשס"א

מלך עוזר ומושיע ומגן - פנימי - סובב קרוב – סובב רחוק --- בינה - חכמה - כתר.

תשס"ב

מלך עוזר ומושיע ומגן - כולם יחד בו זמנית, ולא רק צירופים חלקיים או רק אחד מהם.

תשס"ד

מלך עוזר - בר"ה ומושיע - ביו"כ ומגן - בסכות

תשס"ד יו"כ

עוזר - להתמודד עם קשיים וסבוכים

מושיע - מחליץ מצרה

מגן – מעניק 'חיים טובים', ללא קושי וצרה, שדווקא בהם הנוכחות האלוקית מתעלמת ונגנזת ומתלכדת עם עצם החיים. מקבל ולא רק שאינו יודע ממי מקבל אלא אף אינו מודע לכך שהוא מקבל. רום פסגת חסד לאברהם.

תשס"ו

עוזר – האדם עיקר והא-ל טפל

מושיע – האל עיקר והאדם טפל

מגן – אין עוד מלבדו – של האל / של האדם.

תשס"ו שבת תשובה

מגן – אתיאזם / מושיע – אקוסמיזם / עוזר – תיאוקוסמיזם.

מצד חסד לאברהם מופיעה ההגנה שאינה אפילו עזרה ובודאי לא ישועה והיא הגדולה שבצדקות ובחסדים, מקבל ואינו יודע ממי מקבל ואף לא שמקבל. זוהי המסקנה של אור חסד אברהם אורות דתהו השוברים כלים הנופלים מתפזרים ושוקעים ומחכים לגאולתם וזורחים תחלה בחוצפא דעקבתא דמשיחא התובעת ומכריחה יצירת כלים חדשים מתאימים. זהו השגב שבכפירה ובחילוניות מצד החסד שרק הוא מאפשר את הלשמה (ניצוץ הקודש היותר עמוק שבכפירה)

תשס"ה

עוזר – על גבי הפעילויות האנושית, כנגד יעקב,

מושיע – בלעדיה, כנגד יצחק,

מגן – מגנן ומגן ונותן את המקום לפעילויות האנושית, כנגד התהלך לפני של אברהם.

אמנם בזאת מתברר שהפעילויות האנושיות אף היא אלהית, וכל מעשינו וכלינינו ואורותינו פעלת לנו, שהרי החירות מתאפשרת על ידי ההגנה מפני ההכרח המאיים.

תשס"ט

עוזר - יש אדם ויש לו יכולת, אך הוא זקוק לעזרה

מושיע - יש אדם, אך הוא חסר אונים וזקוק לישועה

מגן - יש אדם אך הוא אינו יכול אפילו לראות בצרה וחי באשליית חירות שהיא תולדת המיגון הסמוי.

אמנם ה'מגן' יכול לבטא גם מציאות של אימננציה גמורה וזהות בין אנושי לאלקי

תשס"ט

מגן – מגונן סוכך מעמיד חופה גיננא. מגנן ומנביט, מצמיח ומפריח, מפרה ומרבה.

תשע"א

מלך - הוא רק מי שגם עוזר גם מושיע וגם מגן.

עוזר ומושיע ומגן - שלוש אופני השראה: העזרה היא התנועה של היצירה הבוקעת מן העשיה, החכמה שמן המלאכה, האמנות שמן האומנות. הישועה היא ההתגברות על מכשול הדליגה מעל משוכות ההתפרצות מבעד למבואות סתומים סגורים וחסומים, הפריצה מן היאוש לתקוה. ההגנה היא תחושת הזרימה הנינוחה, השלוה, הבטחה, הצמיחה ההדרגתית הרצופה הפסטורלית הטבעית כצמיחת נבט כשקיעת שמש כהמלאות לבנה כריח לבלוב נישא ברוח

תשע"ב

מגן – מקיף, סובב

מושיע – פנימי, ממלא

עוזר – סובב וממלא, מקיף ופנימי, נוראות אחדות ההפכים של בית אלהים ושער השמיים

שלוש הנהגות המלכות המתוקנת. המלך הוא איש אשר רוח גדולה בו והוא המיישר את דרכו של הכלל לפניו, והוא **העוזר** לכל יחיד לפתח ולטפח את רוחו היחודית. המלך הוא גבור איש מלחמה, והוא **המושיע** את הכלל ואת היחיד מכל צר וצרה. המלך הוא **המגן**, המסוכך ומגונן על המרחב הפנימי הכללי והפרטי מכל הכוחות החיצוניים המבקשים לפלוש אל תוכו לערער ולקעקע אותו. המלך הוא הגנן היודע לטפל בכל הערוגות שבגינה.

תשע"ד

מלך עוזר ומושיע ומגן – זוהי הגדרה של מלך. מלך הוא רק מי שעוזר מושיע ומגן, רצוא ושוב. מל"ך – מ"ם – מושיע מצרה. למ"ד – עוזר להתמודד. כ"ף – מגן כסוכה.

תשע"ה

כשאנו במיטבנו המלך עוזר לנו, וכשאנו בצרה הוא מושיענו, ויש שאין לנו כח אפילו להיושע, ואז הוא מגן עלינו. יעקב יצחק ואברהם.

האם יש אפשרות שהמלך יפריע וישבש, ימרר ויצר, יחשוף גווינו למכים? חס ושלום. אע"פ שזכות אבות תמה ברית אבות לא תמה! ובארץ ישראל אף זכות אבות לא תמה (ירושלמי). אמנם כדלהלן המלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.

תשע"ו

מלך עוזר ומושיע ומגן – מידות הנהגתו של המלך המתגלות במעמדי הנפש השונים מאדם לאדם ומזמן לזמן ובשילובם האינסופי. עוזר – חוית יסוד קיומית של ברכה, שפע, אקטיביות, יצירתיות, השראה. מושיע - חוית יסוד קיומית של אנרגיה, עוצמה, גבורה אדירה. מגן – חוית יסוד קיומית של נינוחות ושלווה, אופטימיות אין קץ, בטחון מוחלט.

ש"ת תשע"ו

עוזר – נותן עוז. **מושיע** – מעניק ישות. **מגן** – מרעיף גוונים

העזרה היא נתינת עוז הישועה היא הענקת ישות וההגנה היא העשרת גווני החיים

רה תשע"ה

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיּוֹם מִגֵּן אַבְרָהָם:

ברוך אתה ד' מגן אברהם – כך חותמים, לא רק בברכה זו אלא בכלל (חוץ מ'מגן דוד' בברכות ההפטרה) מעלה מיוחדת של אברהם.

תש"ס

מגן אברהם - הגנת האהבה מסכנת גסות הלב, הזחיות והולגריות. הגנת תפיסת האחדות מסכנת הדוגמיות. הגנת החסד מסכנת הדרדרותו לחולשה וותרנות.

תשס"ד

בא"ה מגן אברהם – הנקודה הקוסמופוליטית שבלאומיות הישראלית החסד הכללי הכמותי שביסוד החסד האיכותי הישראלי (אברהם - אהרון).

תשס"ה

מגן אברהם - אברהם איש החסד זקוק להגנה אלוקית, ישראל אומת החסד (הגרעין הפנימי של מהות נשמתה של כנסת ישראל...) זקוקה ל'צבא הגנה'. בראש ובראשונה מפני עצמו, מפני נטייתו לאהבת חינם שאינה תלויה בדבר ומקלקלת את השורה בנתינה והתמסרות טוטליים. אך גם מפני השכל הרציונאלי התבונה האחריות וכו' הטוענים כלפיו ברוב ענין שהוא מפריז ושהוא פראיך ושזו פשוט הפקרות. מההשפעה החוזרת הסבוכה ממקבלי החסד (ע' אורות ישראל א, ד).

וההגנה היא הגבורה, 'מגן אברהם - אתה גיבור', 'אברהם הוליד את יצחק', הנעוצה בחכמה. החכמה מאירה את הזרם האפל של החסד והגבורה מזככת אותו ומצילה אותו מלהיות שטף של ויתור חלוש ורפה המחליש ומשחית את המציאות.

אמנם בטרם כל ואחרי ככלות הכל, אמתת החסד היא רק באשר הוא גילוי של אהבה - אהבת חינם, אהבה שאינה תלויה בדבר המקלקלת את השורה, המיטיבה יותר מהנצרך, יותר מן הראוי, יותר מן האפשר, למעלה מכל חשבון, זו התנועה הראשונית של הנפש הישראלית. החכמה מבקשת להשכילה והגבורה לדייקה.

תשס"ו

מגן אברהם - האהבה והחסד זקוקים להגנה רבה, האהבה כדי שלא תשחק ותדעך על ידי השגרה והקושי, הכאב והסבל, הפגיעה והעלבון, ההשפלה וההתנכרות, ומאידך שלא תעלה על גדותיה ותהפוך לרומנטיקה סנטימנטלית סכרינית ודביקה.

החסד זקוק להגנה מפני כל מה ומי שמנסים להחלישו ולהקלישו, מסיבות מסיבות שונות, מההזדהמות שבמגע עם המציאות השפלה (מוה"ק) ובעיקר מפני עצמו, מנטייתו שלמעלה מחשבון וגבול, שאם תתגלה בלא תבונה וגבורה, עלולה להיות חסד רופס (ע' אורות ישראל א, ד)

חסדי אברהם - אהרון - דוד הנאמנים. שהאהבה והחסד לא יהיו גדולים מדי ולא קטנים מדי, לא עמוקים מדי ולא שטחיים מדי, לא עתידיים מדי ולא הוויים מדי, לא רגשניים מדי ולא שכלתניים מדי, ברוך יעקב אשר פדה את אברהם.

תשס"ז

אברהם צריך הגנה מפני עצמו, מפני חסדו הגדול שלא יגדע את העפלת נסיונותיו, מפני העולם, המחזיר רעה תחת טובה, והעולם צריך הגנה מפני אברהם, מפני שפע החסד העלול להשחיתו, שמש ומגן הויה אלקים.

מגן - מסוה על אברהם כי קרן אור פניו בחסד עליון צח ובוהק.

תשס"ח

מגן אברהם - אתה גבור - הגבורה מגנה על החסד, יצחק מגן על אברהם. יעקב פודה אותו.

תשס"ט יו"כ

מגן אברהם - החסד צריך הגנה מהיחסיות הוא חייב להיות מוחלט. יש להגן על החסד כנגד כל טענה, למקם אותו למעלה מטעם ודעת לקובעו בפנימות הלב ולשחרר אותו מכל עול.

ההגנה נצרכת לחסד על מנת שלא יזיק ברחפנותו ותלישותו, בעורונו מלראות את הרע. מנסיונותיו החוזרים ונשנים ללמד זכות על 'סדום'. העקדה היא תיקון חריף של חטא לימוד הזכות על סדום. החסד הלא רציונלי ולא ריאלי עלול להיות מסוכן מאד. עין טובה הזויה ולמוד זכות סהרורי מביאה לידי וותרנות וקבלת המציאות כפי מה שהיא בקלקולה ושפלותה.

מגן אברהם – הראשוניות המהפכנית, המתפרצת והמחדשת זקוקה להגנה מן השגרה העלולה לשוחקה ומן ההצלחה העלולה לסאבה אסור שהיא תיכחד חשוב שתמשיך להתקיים גם אם ב'מדרון אחרי' על מנת לשוב לעת צורך ומצוא של התחלות חדשות.

תשס"ט

העולם אמנם נברא בדין אך נבנה מתפתח ומשתכלל בחסד. החסד הוא סלע התשתית של המשך הקיום וההתעלות של ההויה. נקודת החסד היא הניצוץ האלהי שלמעלה מהבריאה. היראה היא ברשותנו, והנוראות היא מנת חלקו.

תשע"א

החסד של אברהם ובניו מוגן על ידי שורשו העליון – שם הוי"ה וכל אורותיו

תשע"ב

מגן – בארמית, חיים. ההגנה על החסד היא שיחרורו מכל תלות, מכל דבר. ההגנה מגננת ומעלה את החסד והאהבה אל מעלת החינמיות. אור הכתר עתיק ואריך אנפין, שלו עין אחת בלבד, עין ד' אל יריאיו, עין החסד הלבן החף מכל אדמומיות.

תשע"ג

החסד זקוק להגנה. הגנה מפני כוחות חיצוניים המבקשים להוציאו אל מחוץ לאופק החיים, או לנצל את 'חולשתו' ולבלעו. החסד זקוק להגנה אף מפני עצמו, מפני נטית החסד להשתלהב לאקסטזה טוטלית החסרה את החכמה והגבורה.

תשע"ד

מעודי תמהתי על המילה 'מגן' ועדיין יש לי תחושה חריפה שמשמעותה חומקת ממני. 'מגיני ארץ מאוד נעלה'... לכן שב אני ומכוון לכך שהחסד הינו יסוד הכל ואם אין יסוד אין בנין, ויחד עם זאת הוא עדין ופגיע, ולכן זקוק הוא להגנה מתמדת ומתחדשת כבבת עין, כציפור נפש.

תשע"ו

מגן אברהם מפני שתי הפרזות. החסד הטוטלי ללא כל חשבון. החסד המאוזן מידי. החסד והאהבה מקלקלים את השורה בהגדרה, ויש תמיד למתקם ולבסמם בתבונה ובתשוקה.

ר"ה תשע"ה

ברכת גבורות

אתה גבור לעולם אדוני,
מחנה מתים אתה,
רב להושיע,
מוריד הטל.
מכלכל חיים בתוך, מחנה מתים ברחמים רבים.
סומך גופלים ורופא חולים ומתיר אסורים,
ומקים אמונתו לישגי עפר.
מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך,
מלך ממית ומחנה ומצמיח ישועה,
מי כמוך אב הרחמן, זוכר יצוריו ברחמים לחיים.
ונאמן אתה להחיות מתים,
ברוך אתה יהוה, מחנה המתים.

אתה גבור לעולם אדני מחנה מתים אתה. רב להושיע. מוריד הטל

אתה גבור – (ברוך) אתה גבור. ה'ברוך' של ברכת 'אבות', מתייחס לכל הברכות בהמשך.

אדוני – גם מלשון האדון פאָדן, אדני הכסף והנחושת של המשכן. סלע התשתית של קיומי, סלעי התשתית של קיומי.

מחיה מתים – ה'יהדות' אינה מכחישה את המות, אינה נכנעת לו וחותרת באופן חד משמעי לנצחון, אך לא מתפתה לתת פתרון קסם פשטני ושטחי, שכל ענינו ליצור אשלית פתרון. היא אינה מסתפקת בהשלמה סטואית עימו ולא בחיים המכונים למות באופן אצילי, אלא רואה בו חרפה וקוראת עליו תגר, מכריזה עליו מלחמה ארוכה, שאורכה כאורך ההסטוריה כולה מרישא ועד גמירא. ממקור הגבורה האינסופית יתגברו החיים עוד ועוד עד לנצחונם השלם על המות.

הגבורה האלקית, היא המתגלה בגבורת האדם ללמוד ולפתח ולשכלל את הציויליזציה והתרבות על כל תחומיה, במיוחד את מרחבי הרוח המוסר והאמונה. תרבות הקודש הישראלית היא לב לבה של מערכה זו. ההתגברות על המוות היא משאת נפשנו היא הנושא של כל חיינו ותרבותנו. ל'אין לך פרשיה בתורה שאין בה תחית המתים'. לא מתוך אימה וחולשה ובוודאי לא מתוך פניקה והיסטריה, אלא מתוך האריאליות הנשמטית שלנו, גבורת החסד ועוז האהבה. ממקור הבטחון ב'מלך ממת ומחיה ומצמיח ישועה'. וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהָגָה טוֹב מְאֹד – והנה טוב המות, וְיָהִי עֵרֶב וְיָהִי בֹקֶר – מלך ממת ומחיה יום הששי – ומצמיח ישועה. גם המות ככל הבריאה נברא לתכלית ההשתלמות והשתלמותו היא 'מיתתו'. ככל שעולים במעלות ההשתלמות - התשובה הולך וסר מר המות, מתחדש פתחון הפה בחכמה והשחוק ליום אחרון.

רב להושיע – מוריד הטל – השלמה של 'הפכים'.

תש"ס

אתה גבור – שתי גבורות הן. גבורת הצמצום וגבורת ההתפשטות. הגבורה האלוקית, עניינה הצמצום, מן המרחב אל המיצר. הגבורה האנושית, עניינה היציאה ממיצר למרחב. היא הגבורה הוא כיבוש היצר הרע ושיא שיאה, הוא כיבוש היצר הטוב. היום, יום הדין, מאירה גבורת הגבורות של מידת הדין האלוקית הכובשת את יצרה!

אתה גבור – מקור ושורש כל הגבורות, אתה הוא. 'גבור' הוא התואר היותר 'עצמי', כי אין גבורה, אלא חרות אינסופית והיכולת האינסופית. העצמיות הנעלמה היא המשתקפת בגבורות שבטבע בהיסטוריה ובכל אדם.

מחיה מתים אתה – בהווה מתמשך, תמיד. חוק התחיה שאל מול חוק האנתרופיה, המפרקת ומפוררת את החיים, משפילתם, ממיתתם.

תש"ס יו"כ

מוריד הטל - הגבורה הצנועה והחרישית, התנועה המתמדת היום יומית, היא שיא הגבורה, הלחלוחית העדינה ההכרחי לחיים. החוט שבלב עמוד השדרה.

תשס"ב

אתה גיבור לעולם אדני – פגישה ישירה עם הנוכחות החיה הממשית והנעלמת של הגבורה האלוקית הממלאת עולם, טבועה בטבעו, פועמת בו ומפעימתו ומעמידתו על אדניו, ומושללת בו לעשות תפקידו.

תשס"ד

אתה הויה – גבור – קדוש – חסד גבורה ותפארת.

הברוך של "אבות" חל על כל ברכות התפילה.

רב להושיע – בישועות רבות, מוריד הגשם – ישועה רבא, אך גם מוריד הטל – לא בוחל בישועה זוטא.

אתה גבור לעולם – גבור נעלם המחיה מתים בעבודה שבחשאי.

תשס"ה

מוריד הטל – ההחיאה היסודית המעניקה לחיים את לחלוחיותם, ואת אופיים הבסיסי, את צורתם הסובייקטית ואת הקטגוריות שלהם.

תשס"ז

אתה גבור – שיא הגבורה האלוקית היא גבורת הצמצום, ההתעלמות, ההתיצקות, ההתנסכות לעולם וההימחלות בעורקיו תוך כדי ויתור על הנודעות הנוראות וסעיקר על הכל יכולת (הנס יונס)

מחיה מתים אתה – ולא מיילד עוברים. המצב האנושי הוא המוות – ביום אכלך ממנו מות תמות, הארכה שניתנה לאדם, היא השעיה והשהיה של המוות, ובכך הופכים חייו של האדם לתחית מתים מתמדת. לאמיתו של דבר גם חיינו נבראים ומתקיימים מאין. לא יש מאין אלא אין מאין. חיינו אינם מתחילים מהלידה אלא מהמוות שנדחה מיד לשבעים שנה. אנחנו נדונים למוות שקבלו ארכה. אנו חיים על זמן שאול. הקב"ה בגבורת טובו מגרש מעלינו תמיד את מר המוות הרוכן וגוהר עלינו ומבקש לאספנו אליו. החיים הם רצף של הצלות מטרופות מן המוות. במקום חיים אנושיים טבעיים גם אם 'נצחיים' קבלנו את חיינו מיומו של הקב"ה, מהחיים האלהיים הנצחיים, גם אם סופיים. כל רגע מהשבעים שנה הוא נטף של חיים אלהיים מתחדשים תדיר בחירות אין סופית אותם קבלנו כעונש – פרס על אכילת עץ הדעת, שהוא לאמיתו של דבר 'עץ החיים' באינקוגניטו. החלפנו כמות באיכות! אכן יצאנו בדימוס!

החוויה הקיומית השטחית היא של חיים כעובדה סטטית, כנתון ניצח, כדבר פשוט ומוכן מאליו. החוויה העמוקה יותר, היא של החיים כפלא לא מובן ובוודאי לא מובן מאליו, כהשתאות – 'מי ברא אלה?!' ולעתים התרעמות – 'מי ברא בירה דולקת זו?!' החוויה העמוקה עוד יותר היא של זמן שאול של נידון למוות, יש גזר דין, ויש דחיה, לא ידוע לכמה זמן, ידוע בוודאי שיהיה ביצוע. החוויה הכי עמוקה היא של היבראות מתמדת של אין מאין – מאין ראשית לאין סוף.

מוריד הטל – הישועה הצנועה שלעומת הישועה הרבה – רב להושיע. הנסתר לעומת הנגלה, החסד שלעומת הדין, האימנטי שלעומת הטרנסצנדנטי.

מוריד הטל – טל חיים, טל אורות, טל תורה, טל אורות טלך, טל של תחית המתים. היפוך המוות לחיים הקללה לברכה (לט – טל).

תשס"ח

אתה גבור - הגבורה האלהית מתגלה – מסתתרת בארבע העולמות – **לעולם הויה** – אצילות, **מחיה מתים** אתה – בריאה, **רב להושיע** – יצירה, **מוריד הטל** / **מוריד הגשם** – עשייה. מטאפיזי - מטא הסטורי - הסטורי - פיזי.

גבור לעולם – אל תקרי לעולם אלא לעלם. גבורת ההתעלמות הצמצום,

מחיה מתים אתה – גבורת ההתגלות הנוכחות וההתפשטות

רב להושיע – גבורת הריבוי והרבייה

מוריד הטל – גבורת הרדייה בטבע

תשס"ט

מחיה מתים – **אתה** - האתה הוא המחיה מתים. האתה הפונה אל האני. האתה הפותח לב אל הזולת, אל האחר ומאיר לו פנים ומושיט לו יד. ה'אתה' הוה הוא הבורא ומחיה את האני, האוביקט הוא הבורא את הסוביקט. אנו חייבים לו הכל ולכן אנחנו אחראים עליו לחלוטין אבל גם לא נרצה או לא נתנה, זה אינו חד צדדי, כי הזולת קדם והחיינו והעניק לנו אתה החובה – הזכות לערוב לו להתחייב לו לחלוטין, להחיות אותו! (השלמה ללוינס)

מוריד הטל - הטל הוא הזיעה הניגרת מכתפי וזרועות חיות הקודש או שמא הדמעות הניגרות מעינהן.

תשס"ט

אתה גבור לעולם אדני - אתה הויה גבור להתעלם ולהתגלות כאדני

תש"ע

אתה גבור – האינטימיות עם מידת הגבורה של האתה המוחלט. כן, יש דבר כזה, אינטימיות בצל הגבורה. האינטימיות של אחים לנשק, של הרעות המופלאה הנולדת בשדות הקרב, לא פחות ואף יותר מבשדות החיטה.

לעולם אדני – להתעלם בשם אדני. הויה הוא האלהים. הויה בהיכל קדשו. ובכך לאפשר לנו להגות ולהתיחס אליך וללכת בדרכיך.

מחיה מתים אתה – ה'אתה'אות שלך ממש מחיה מתים, מחיה אותנו.

תשע"ה

אתה - הא"ס ב"ה מתגלה אלינו כגבור לאחר התגלותו בחסד, כיצחק לאחר שהתגלה כאברהם. אמנם הסדר המקורי הוא שהגבורה היא הבוראת ומהוה את העולם ומחיה אותו, מושיעה ומרעיפה טללי חיים והחסד, בונה מפתח משכלל את הבריאה. העולם שנברא בגבורה - חסד יבנה. אבל אנחנו תמיד נפגשים עם החיים בסדר הפוך באור חוזר, מן החוץ אל הפנים, מלמטה למעלה. אמנם בהבנה שהאהבה היא שורש הצמצום, שהיא מקורו, שב החסד העליון ותופס את מקומו כקודם לגבורה וחוזר חלילה... הדברים משתקפים גם במבוכת ההיררכיה של האהבה והיראה שלנו לאלוקים. אמנם ניתן לחלק בין חסד ל'רחמים' רבים ועליונים שהם י"ג מדות הרחמים שהם הארות העתיק והאריך.

אתה גבור – גב – בור. נותן רוח גבית, נותן גיבוי – לכוחות החלקיים שלנו. מעצים אותנו להחליץ מן הבור ולעבד את שדות הבור שלנו.

רב להושיע – ריבוי ישועות גדולות וניכרות. יחוד הכמות לאיכות.

מורידי הטל – הגבורה העדינה של ההשראה. גבורת היצירה שלא ברור מניין היא באה, מן השמים או מן הארץ? אך הנה הינה...

רה תשע"ה

מְכַלְכַל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים

מכלכל חיים בחסד – כלכלת החסד נעשית בכלים מכלים שונים וכוללת גם את גבורת החסד, את מהלומות החסד הצדיק.

תש"ס

מכלכל חיים בחסד - חסד הכלכלה של החיים, הוא התאפשרות מילוי המשאלות - העלת משאול נפשי

מחיה מתים ברחמים רבים – הרחמים הרבים של החיאת המתים, היא השבת עצם רצון החיים, המאווים והמשאלות, הכמיהה והגעגוע - חייטני מיורדי בור

מחיה מתים ברחמים רבים - ב"ג מדה"ר וכביוכ"פ (תפארת ישראל נב)

תשס"ד

החסד בונה את היש, את העולם שנברא בדין - עולם חסד יבנה.

הרחמים הרבים הם למעלה מהחסד, הם בוראים ומחיים – 'האהבה העליונה שבראה ומחיה את כל היצורים'. הרחמים הרבים - מחיים את המתים, למעלה מכלכול החיים, ואף למעלה מבריאת יש מאין - יש ממת.

אמנם בהמשך נפגש עם החנינה שהיא למעלה מן הרחמים – חנינת העבדים שלמעלה מרחמי האב על הבנים, מתנת חינם שאינה תלויה אפילו בטבעיות האבהית. 'חנן ורחום' שלמעלה מ'רחום' ו'חנן'.

תשס"ו

החיים, זקוקים לחסד, לכלים. למעלה מזה, המתים זקוקים לרחמים רבים, לאורות. יש והכלים הקיימים אינם מסוגלים להכיל את האורות הגדולים, ואז צריך לכלכלת חירום ומשבר – לכלים מכלים שונים, לכלים משופרים ומחודשים. כך הוא ביחיד וכך הוא באומה וזה סוד חוצפא דעקבתא דמשיחא – מלכותא (אור) בלא תגא (כלי) כדברי הרב באורות.

רשעים נקראים מתים, והם מקבלים אורות, וצדיקים חיים, והם מקבלים כלים, וכחותם המתהפך. ובמקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים. החיים זקוקים לכלים, המתים לאורות הקדש האמונה והדתיות.

תשס"ח

החיים זקוקים לכלים והמתים לחיות, החיים מתכלכלים על ידי שהם עושים חסד, ולא מקבלים. שיא החסד - להנביע מהזולת חסד, גדול המעשה מן העושה. המתים מתחיים על ידי שהם מרעיפים רחמים רבים, ולא רק מקבלים אותם, שיא הרחמים - לגרום לזולת לרחם על אחרים. זה למעלה מלהעמידו על רגליו.

תשס"ט

מכלכל חיים בחסד – מעצים ומשכלל את החיים בכך שמוליד בהם תשוקת החסד, מידת החסד וגבורת הוצאתה אל הפועל.

מחיה מתים ברחמים רבים – מפיה חיים במתים בכך שמעורר בהם, מתוך הרחמים העצמיים הממלאים אותם, גם רחמים גדולים על זולתם, על העולם, על האדם ועל האלהות.

תשע"ד

החסד בא אחרי החיים ומפרנס אותם, וגבורת הרחמים היא המחדשת מהוה ומחיה. דבר זה בא לידי ביטוי בקשר המובהק שבין גבורה – רחמים וחיים לאורך כל הברכה. בראשיתה כנ"ל. כאן כנ"ל. ובהמשך בבקשה המיוחדת לעשרת ימי התשובה – **מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים**. הרחמים הם שורש הגבורה והם הרחם בו מתרקמים החיים וממנו, עם הבשלתם, יוצאים אל האור או אז בונה ומשכללת אותם שמש החסד.

יש לחדד את ההבחנה בין אהבה חסד ורחמים, ונראה לי שהסדר הוא שהרחמים הם הפעימה הראשונית והם מתגלים בחסד המתגלה באהבה המתגלה בכל מחוותיה העצמיות.

למרות ההבחנה בין הרחמים התחתונים שהם חולשה והיפעלות לרחמים העליונים שהם הארה עצמית, אי אפשר שלא לחוש שגם הרחמים הפשוטים, היכמרות הלב למראה הדל והעלוב, הם השתקפות והדהוד של הרחמים העליונים. וזעיר ואריך כולא חד וה' הוא האלוקים.

מכלכל חיים בחסד – נותן את החיים בכלים מכלים שונים בשפע הגודש אותם על גדותם. גם אם תהיה שבירת כלים, חווית השפע הרגעי, החולף, תותיר את רישומה כגעגועים טמירים שאינם מתפשרים. (אוה"ק ב למה היתה השבירה...)

מחיה מתים ברחמים רבים – המתים הם שברי הכלים, הקליפות, אך גם הניצוצות הבלועים בהם ואתה מחיה את כולם.

תשע"ה

סומך נופלים ורופא חולים. ומתיר אסורים ומקיים אמונתו לישני עפר

נופלים, חולים, אסורים, ישני עפר – חולשה, מחלה, שעבוד, מות.

תש"ס

סומך נופלים וכו' - הנפילה אפשרית רק מן המעלה, המחלה מן הבריאות, העבדות מן החרות והמוות מן החיים. דווקא הכנפילה והמחלה העבדות והחירות מגלות את סוד המעלה והבריאות החירות והחיים.

מי כמוך בעל גבורות - הגבורה האלקית מתגלה ביכולת שלנו להיחלץ מכל הנ"ל.

ומקיים אמונתו לישני עפר - גבורת החזקת העמדה הפנימית, גם כשאין מדרך לכף הרגל, [שמירת הדין] ואף חיים על פיו

תשס"ב

סומך נופלים - ע' לקוטי מזהר"ן קמא תורה ו' – 'ואציעה שאול שם אתה', השראת השכינה המיוחדת על הנסוגים אחר לבל יתיאשו מעצמם ותהפך להם הנפילה לקריסה והתמוטטות חלילה.

תשס"ד

מתיר אסורים – יש לכך משמעות מיוחדת בראש השנה שבו יצא יוסף מבית האסורים, שבו כולנו יוצאים מבית האסורים. מקיים אמונתו לישני עפר - ממשיך להאמין גם בישני עפר, והאמונה שלו בהם, היא היא זיק האמונה המוסתר בעומק עפריות - שנתם.

תשס"ה

סומך נופלים - הנפילה היא תוצאת איבוד שיווי משקל, האיזון, הקשר הנכון עם המציאות החיצונית, הבסיסית – הארץ, הקרקע. הגבורה היא היוצרת נקודת משען שתסמוך ותייצב גם במצבים של איבוד שיווי המשקל, מעידה ונפילה, נקודה "חיצונית", פחד, מחויבות, וכיו"ב למעלה בקדש.

רופא חולים - המחלה היא תולדת התמוטטות המערכת החיסונית, החוסן והחסינות הפנימית, אבוד שיווי משקל פנימי, אבוד הקשר והיחס הנכון לעצמיות, לעצם החיים. הרפואה מדלגת מעל קשרי הקונסטרוקציה השבורה, להתחבר אל המעין הפנימי של החיים והבריאות, ולהנביע ממנו זרם של אומץ והתחזקות.

מתיר אסורים ומקיים אמונתו לישני עפר - בנפילה ובמחלה דובר על איבוד של שווי משקל, חיצוני, ופנימי, והגבורה היא זו המייצבת עמדה ומאפשרת את עבודת ותנועת התיקון והשיקום המלא. האסור, והישן, בעייתם הפוכה - יש להם יותר מדי שיווי משקל ואיזון ויציבות שהיא לרועץ להם ויש לשומטה מתחת רגליהם על מנת שיתחררו, שיחיו. האסור – לכוד בפראדיגמה / דוגמה / קבעון. הישן – גלש להומיאוסטאזיס הנמוך ביותר. כאן הגבורה פועלת פעולה של זעזוע

והחרדה, של הערה וניעור להתיר את האסור משביו שלו, לעורר את הישן, מתוך הקיום המינימלי שגם הוא נצרך לחסד הגבורה.

ישני עפר – השקועים בחומרנות, לעומת האסורים, התקועים ברוחניות

ישני עפר - שוכחים, מתוך שיקועם בעפר. עורו ישנים - זכרו בוראכם

תשס"ו

נופל – איבוד נקודת משען חיצונית גבוהה או נמוכה. **חולה** – איבוד נק' משען פנימית גבוהה או נמוכה. **אסור** – רוחניות, הכל בסדר הסתר כפול), הכל במקום, 'תיבת נח'. **ישן עפר** – חומרנות, הכל דבש.

ומקיים אמונתו לישני עפר - לא מעיר אותם אלא שומר עליהם וממתין עד שיתעוררו מאליהם.

שינה – מצב טבעי וכך גם היקיצה. **חולה** – מצב משובש טבעי לעומת זאת – היות **אסור** הוא מצב לא טבעי וכך גם היציאה לחירות, שהרי אין אסור פודה עצמו מבית האסורים.

תשס"ו שבת תשובה

סומך נופלים/ חולים/ אסורים/ ישני עפר - מצבים קשים אלו הנם מצד עצמם חולשה וכשלון הזקוקים לגבורה ותגבורת על מנת לצאת מהם, אבל אפשר גם להתייחס למצבים אלו כמצבים שאליהם נכנסים בהכרח האנשים הגדולים שלא יושבים בבית וסורגים פוזמקאות, אלא יוצאים לדרך ונופלים, נכנסים לביצה וחולים, צועדים במסעות רוחניים ואידיאולוגיים ונאסרים בלהט האידאולוגיות, מתפרצים אל מרחבי החול הטבע החומר והחושים, ושוקעים בעפר עד צואר. אלו הלא המה הגיבורים אשר מעולם אנשי השם. אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן לומד אותם וטועה ונכשל בהם. הלא המה גבורי הגיבורים אשר גבורתם הפילתם וגבורתם תקוממם ותוציאם למרחב.

תשס"ז

סומך נופלים - סומך כל הנפילות מצרף את כל הנפלים זה לזה, להקים מהם את סוכת דוד הנופלת, להוליד מהם את המשיח שהוא בן נפלי.

נפילה היא תנועה אנושית טבעית. מחלה היא בעיה חלקית. מאסר הוא בעיה כללית. הפתרון לנפילה הוא מקומי – קימה, למחלה, מקצועי, רפואה. לאסיר נסי, שנוי פרדיגמתי, גאולה. המוות אינו בעיה ואין לו פתרון.

מלך עוזר – סומך נופלים, **ומושיע** – רופא חולים, **ומגן**, מתיר אסורים.

תשס"ח

סומך נופלים - נותן משען וסמוכות, נקודות עיגון יציבות להאחז בהם ולקום מן הנפילה.

רופא חולים - בהגברת מעין בריאותם הפנימי

מתיר אסורים – בהארת נקודת חרותם השוברת את עול הברזל של העבדות העקשנית.

מקיים אמונתו לישני עפר – ממשיך להאמין גם בישני העפר ובכך מקיים את זיק האמונה הפנימי שבהם

תשס"ט

נופלים, חולים, אסורים ומתים - ארבעה אבי טיפוס של 'מתים' שצריך להחיות ולכלכל בחסד

תשס"ט

לעתים הקרקע נשמטת מתחת רגלינו שוב ושוב, ואנו מוצאים את עצמנו חסרי כל יציבות ובטחון. לעתים אנו חשים חולים במחלת נפש בלתי ניתנת לריפוי ולא יועילו לנו כל הסמים הקדושים, ולעתים אנו מרגישים שמופעל עלינו מן החוץ לחץ ענק שאי אפשר בכלל להתחיל להתמודד איתו. והכי גרוע היא התחושה שאנו אנשים חומריים וגסים השקועים עד צואר בעפר ובארציות בחומריות בתאוות וכו' עד שאין תעורה לשנתנו. על כל אלה החולשות, מתגברת הגבורה אלהית בחסד וברחמים רבים, בטבע או בנס.

תשע"ב

מקיים אמונתו לישני עפר – אמונתו הרבה המתחדשת ומחדשת לבקרים ולדורות את הבריאה ומכוננת ארץ ומעמידתה גם לישני העפר השקועים ובלועים וסחופים בעפר, ישנים ומתיישנים, מסוייטים והוזים הזיות עפריות.

תשע"ג

נופלים – הפרת האיזון השמטות הקרקע, חורבן הבית ואף אובדן הדרך

חולים – הסתר פנים. חולשה שבדלדול הקשר עם מעין החיים.

אסורים – הסתר כפול. הסתר אסתיר. האסורים הם אלה הבטוחים שהם חופשיים ואוטונומיים וכו'.

תשע"ד

סומך נופלים, רופא חולים, מתיר אסורים, מקיים אמונתו לישני עפר – כל אלה הם סימפטומים של חולי האהבה. הנפילה היא השקיעה בדכדוך בשל הריחוק מהאהוב. **החולי**, חולי אהבה הוא, כי חולת אהבה אני, ותוחלת ממושכה ללא מפגש ויחוד וזיווג, מחלת לב. **המאסר** הוא המאסר בכבלי האהבה, המצמית את כל צדדי החיים האחרים. **שנת העפר** של האוהבים, היא הסימפטום הקשה ביותר של חולי האהבה. זו השקיעה בתאוה רומנטית וההתבוססות וההתעפרת ביצריות הכפייתית. בתוך הגחלת העמומה, הכמעט כבויה הזו, ממשיך להתקיים זיק האמונה שבעומק האהבה.

האוהב הנופל הנפול, זקוק עד מאוד לסמיכה, לעידוד. **האוהב חולה** הגעגועים מיחל לרפואה, לתקוה. **האוהב האסור** בכבלי האהבה, חייב להשתחרר ולשחרר את כוחות החיים שבו. רק גבורת האמונה האלוקית המוחלטת באדם ושל האדם

מציתה את הזיק הכמעט נדעך וגואלת את האוהב מן העפר, מחיה את אהבתו הקבורה בעפר החומר והתאוה. רק בחסדים האלה של הגבורה האלוהית, יזכו לממש את אהבתם. (ע"פ פירוש התפלה לרמ"ק).

תשע"ה

ומקיים אמונתו לישני עפר – האמונה אינה המסקנה של מחשבה וחשבון, או התולדה של התנסות או פרקטיקה, אלא הינה עובדה קיומית הכפויה על התשתית הפרה תודעתית שלנו, ומונחת בקרב נפשנו כפנינה שאנו יכולים לשלותה או להתיחס אליה כאשליה. זוהי גבורת כפיה עדינה הרבה יותר מזו של קרני השמש החודרים גם מבעד לעפעפינו הסגורים ואינם מותירים לנו ברירה ובחירה באשר למציאותם וממשותם, להשפעתם ולמשמעותם. גבורת 'כפית הר כגיגית' צנועה ועדינה זו היא התמדת קיומה ותיחזוקה גם בעידני השינה – השכחה, שטחיות וצרות התודעה, ואף ההתפלשות בעפר – הסגידה למטריאליזם. תחית המתים היא תחיתה של האמונה, קימתה מעפר, התנערותה מקורי העכביש והתעוררותה לחיים. זה קורה מכח האמונה הפנימית ובסיוע המעורבות בחיים במרחב האנושי התרבותי החברתי החיצוני.

תשע"ו

מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך. מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה:

בעל גבורות - מקור ומשך כל הגבורות. לא גבורה אלא גבורות, גבורת גבורות, גבורת הבריאה, והקיום, ההרמה וההגעה לתכלית.

מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה - החוקיות המופלאה בעינינו, והמחוץ לתחום להכרתנו וכל שכן לחיינו, של המוות כפרוזדור לחיים והחיים כפרוזדור לטרקלין הישועה. מאת הויה היתה זאת היא נפלאת בעינינו.

תשס"ד

בעל גבורות - גבור על הגבורות כולן! איזה ובעל גבורות הכובש את גבורותיו.

בעל גבורות - כמו בעל תשובה – מאפיין עצמי מהותי ולא מקרי.

תשס"ו שבת תשובה

מי כמוך - בעל גבורות

ומי דומה לך - מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה

אין כמוך בעל גבורות אף לא דומה למלכותך המצמיחה ישועה מתוך החיים שבעקבות המוות.

תשס"ה

מי כמוך ואין דומה לך - אין כמוך בעל מלך שולט ומושל בכל הגבורות, ואין אפילו דומה לך ואין חלילה לנסות להדמות לגבורה המלכותית המשולשת שלך של המתה לצורך החיאה והחיאה לצורך הצמחת ישועה.

תשס"ט

בעל גבורות – בועל את הגבורות ומהפכן לחסדים ורחמים.

תשע"ב

מי כמוך – בכמות, בעל כל הגבורות

ומי דומה לך – באיכות, פלא הגבורה המלכותית המצמיחה ישועה מתוך החיאת המומתים.

תשע"ג

מי כמוך בעל גבורות – גבורות רבות שהגדולה שמכולן היא גבורת ההמתה לצורך ההחיאה והישועה, שלא רק שאין כמוה, אלא אפילו אין דומה לה. והעיקר, אין לאדם בשום פנים באופן הזכות להתדמות לה.

מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה – ההצדקה היחידה למוות היא התחדשות החיים וצמיחת ישועתם שבעקבותיו. שום חטא ועוון אינם מצדיקים את המוות. מוות לא יכול להיות עונש. אין שום הצדקה לעונש מוות, אולי מלבד למי שהמית בעצמו (ואז זה מיותר ואף בלתי אפשרי). אין שום רשות להמית, אלא למי שיודע ויכול להחיות ולהצמיח ישועה. אמנם לאחר שניקינו את השטח מכל הרצחנים עדיין הכאב במקומו עומד, השאלה נשאלת: האם אי אפשר להתחדש ולצמוח ולהיושע ללא שלב המיתה? ואם כן, למה ומדוע? הלב אינו מתרצה בתשובות למיניהן. המוות הוא חרפה, עלבון, בגידה של המלך בעמו (והלא אין מלך בלא עם!), ואין לנו אלא לתבוע בחוזקה ובילע המוות לנצח! ובינתיים אין לנו נחמה אלא זו שבתחית המתים כאן ועכשו וכפשוטו לגמרי. בפחות מזה לא ננוחם.

מלך ממית – מצטמצם וממית את עצמו. ומחיה - את העולם, ובכך, **מצמיח ישועה** – לו לעולם ולאדם, ואין ישועה אלא בשניים.

תשע"ו

מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים:

מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים - זכירת הרחמים האלוקית, היא היא מתן החיים ליצוריו.

תשס"ד

מי כמוך אב הרחמים זוכר לחיים – לעומת, מי כמוך בעל גבורות מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.

אב הרחמים – אב ל"ג מידות

אב הרחמים – אב כל הרחמים – כל הרחמים – הלידות, אב כל המְתָרִים – העתידות.

תשס"ד יו"כ

זוכר יצוריו ברחמים לחיים – כשזוכרים מישהו, מחיים אותו, מוציאים אותו מהקבר, מתהום הנשיה מחשכת השכחה, זו תחה"מ ממש. ואם כך הוא בזכירה האנושית, מה נאמר ומה נדבר על הזכרון האלוקי. זכרנו לחיים המחיה מתים ברחמים רבים.

יש זכרון לחיים ויש זכרון למיתה כמו זכור את אשר עשה לך עמלק

תשס"ה

מי כמוך אב הרחמן – הרחמים הם למעלה מהגבורות, הם שרש הגבורות. האבהות היא למעלה מהבעלות, היא ההיררכיה הלבית, הלבבית, נטולת סממני הכח והאלימות והדיכוי שבהיררכיה הבעלית, כרחם אב על בנים. אב הרחמים הוא למעלה מאב הרחמן, הרחמים לא רק כתואר פעולה, אלא, התגלות העצמות, בנא כרעא דאבוה.

זוכר יצוריו ברחמים לחיים – הזכרון האלקי הוא הוא הרחם היוצר והמחולל חיים. הזכירה היא הרחמים, היא ההחייאה.

גם הזכרון האנושי הוא החיאה של והנכחה של הנשכח, העזוב, המת. וגם הוא מרחם – מרקם לוז עוברי, יוצר ומפתח, מעבד ומחדש, שוב ושוב מכח הרלפכסיה, החוזרת ונשנת, הפרה ורבה, ההופכת בהצטרפות אופקיה לקליידוסקופ אין סופי, ארץ מראות עליזה ורוננת.

ראש השנה הוא יום ההולדת של האדם, של האנושיות, והוא יום הלידה מחדש, והוא היום הגדול והנורא של תחית המתים, היה הווה יהיה.

במובן הזה, ההליך הפנימי של "מחיה המתים", שהוא הזכרון של עומק הדין האלקי, מתעצם ומתגבר בראש השנה – זוכר יצוריו ברחמים לחיים.

תשס"ו

אב הרחמן – ובמוסף – אב הרחמים, כמו המלך המשפט האב שהוא הרחמים ולא רק האב המרחם.

תשס"ט

אב הרחמן – אבית ההחייאה באה לידי בטוי בהמית המעיים של הרחמים לבן יקר, זכירת הרחמים מחיה ומלבבת, משמחת ומעודדת.

תשס"ט יו"כ

מי כמוך אב – אב לעומת בעל, הרחמן לעומת גבורות, זוכר יצוריו ברחמים – הרחמים של מחיה מתים ברחמים רבים, הרחמים על המתים, על המתייסרים והכואבים, על האובדים והנידחים, הרחמים המתעוררים דווקא מתוך הריחוק וההתרחקות, הרחמים המתעוררים אל מול החולשה והחולי והאיום על החיים, רחמי אב על בנו הקט החולה הקודח מחום שטוף הזעה והדמעות.

תש"ע

מי כמוך אב הרחמים - דווקא בברכת גבורות מאירים הרחמים העליונים לא כאיזון ואף לא כהשלמה, ואפילו לא כמיתוק, אלא כפנימיות העמוקה הגואה ושוטפת ונוהרת.

תשע"א

באבות, בקשנו: זכרנו וכתבנו, כאן אנו משבחים ומודים על החיים שקבלנו ועל האור שהאיר לנו דווקא בברכת הגבורות ושפען.

אב הרחמן – האב הרחמן זוכר יצוריו לחיים לעומת המלך הממית גם אם מחיה ומצמיח ישועה. האב שבמלך החכמה שבמלכות הרחמים שבדין.

אב הרחמן – אבית ההחיא שלמעלה מחפץ מלכות הכבוד.

תשע"ב

מי כמוך אב הרחמן – לעומת מי כמוך בעל גבורות. הרחמים הם הם הגבורה העליונה והיא ההתגברות והנצחון על המוות, גם על זה שממנו צומחים חיים וישועה. יתרה מזאת הרחמים הם ההתגברות והנצחון על החיים המושלמים אך המכונסים וסגורים ביחוד עצמם. הזכירה היא הנץ התודעה הרפלקטיבית באין סוף, 'עלה במחשבה', היא המבחינה בין זוכר לנזכר, ובה מתחילים החיים להתהוות. אך עדיין אין הלב שקט, והוא כואב נבוך מהסתירה בין המוות המלכותי לרחמים האבהיים, שהלא המלך הוא האב!

תשע"ו

אב הרחמן – **אב הרחמים** - המעבר מ'אב הרחמן' בתפלות התמיד, ל'אב הרחמים' בתפלת המוסף, הוא המעבר מ'זעיר אנפין' ל'אריך אנפין'. המעבר מהדין אל החסד. המעבר מהדימוי האישי של האלוהות לדימוי העל-אישי. תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם, סוד העליה ברזא דמהימנותא.

ש"ת תשע"ו

מי כמוך בעל גבורות מי כמוך אב והרחמן – אהבת האב האובה להעניק חיים לילד היא המחוללת את גבורת הצמצום.

זוכר יצוריו ברחמים לחיים - אותה האהבה האובה את החיאת הבן היא המחוללת את כל הצמצומים שלאחר מכן למען התפתחותו. וזהו סוד מי כמוך בעל גבורות מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה

ונאמן אתה להחיות מתים:

ונאמן אתה להחיות מתים – לקראת החתימה אומר ודאות האמונה שלנו בתחית המתים, וודאות הבטחון הבאה לידי ביטוי בשחוק ליום אחרון.

ונאמן אתה – ובחמלה רבה אמונתך – אמונתנו!

תש"ס

ונאמן אתה להחיות מתים - הכרזה זו היא גם מחאה והתרסה ובקשה. אם אכן נאמן אתה – מופקד על תחית המתים, מיומן בכך, נאמן לקיים הבטחתך זו, אז אנא קיים אמונתך לישני עפר והחיים ברחמיך הרבים!

ונאמן אתה להחיות מתים – אמן אתה על חידוש תקוות וחלומות ויתר על כן על התעוררות של תשובה עמוקה ויתר על כן התעוררות שמחת חיים מתוך יאוש עמק ודיכאון נעכר.

תשע"ח

ברוך אתה יהוה מחיה המתים:

מחיה המתים – כל המתים והמתים בה"א הידיעה. גם האמונה המתה תקום לתחיה בתחית המתים!

תש"ס

מחיה המתים - כל מה שאנו רוצים שיהיה ואיננו מוצאים בעצמנו - אמונה, אהבה, טוב וכיו"ב.

תשס"ב

מחיה המתים - מחיה בנו את זכרונם באופן המחייבנו להמשיך דרכם את מפעלם ולהחיותם בכך.

מחיה המתים - לא מניח לנו להכנע, להתייאש, לשכוח ולנטוש, להכנע ולהפקיר.

תשס"ג יו"כ

מחיה המתים - גבורת הגבורות העברית ההווית והעתידית, הכללית והפרטית, החיצונית והפנימית, גבורת החזרת הרשעים בתשובה ולמעלה מכך, החזרת הצדיקים בתשובה, מרע לטוב, משוב קטן לטוב גדול וכך הלאה. ולמעלה ראש, החזרת בעלי התשובה בתשובה על תשובתם. ברוח הרב'ה מקוצק: 'אולי יש בכוחי להחיות מתים אבל אני מעדיף להחיות חיים'.

תשס"ד

מחיה מתים - כל המתים, המתים הרבים, המתים בפרינציפ, הרשעים והצדיקים, וגם הבינוניים, העמים והאנשים, מידות הנפש ואורות הרוח, הנטיות, הכוחות והכשרונות, המתעלמים ונגנזים, הנזרעים והנרקבים. הצדדים הנעלמים, המסתתרים, המודחקים, המוכחשים, החלשים והמנוונים. פלא התשובה, סוד הגבורה, ברכת ההתחיות, החיים וההחיאה.

תשס"ו

מחיה המתים - הבריאה המתמדת יש מאין, ההתחדשות, ההתברכות של החיים המתים בגבורת תהומיותם. החיאת האבודים והנדחים הנופלים והמנוונים, את כל המחשבות שצללו לתהום הנשיה, את ההרגשות שהזדקנו ומתו, את המידות הרעות והמושחתות שהתייאשו מתיקונם, את כל מה שספדנו לו, וסתמנו עליו את הגולל, תחית המתים המתמדת. החזרת התשובה הפתאומית וההדרגתית.

מחיה המתים - חשיפת החיים שבמות, פירכת שקר-טומאת תפישת המות ככליה ואבדון מוחלטים.

תשס"ז

מחיה המתים - כל המתים, אנשים דעות, מידות, מכל המיתות, הירידות ההשפלות ההתנונויות וכיו"ב

תשס"ט

מחיה המתים - ברכת הגבורה האלהית היא המאפשרת את פריצת החידוש ותנופת ההתחדשות שלמעלה מן השיפור והשכלול.

תשס"ה

מחיה המתים – ההתחדשות שלאחר שוך ההתלהבות הראשונית ודעיכת כוחותיה.

תשס"ט

מתוך הלימוד של מהר"ל על כל המועדים בטלים לע"ל חוץ מפורים וכיפורים והסברתו ששני חגים אלה הם הטרמה ממשיית של תחית המתים הלאומית (פורים) והאישית (כפורים) מאירה החתימה ביום הכיפורים באור חדש. לא רק ביום הכפורים חרב המוות והיאוש מונחת על צוארנו ומוסרת בחסד אהבת הרחמים העליונים, אלא בכל יום ויום. המחדש

בטובו בכל יום תמיד מעשה תחית המתים. אפילו חרב מונחת לו על צוארו אל יתיאש מן הרחמים – לא מן התפלה אלא מן י"ג מידות הרחמים העליונות, המשיבות לנו את רצון ושמחת החיים.

כפורים תשע"ד

מחיה המתים – כל המתים מכל המיתות. האדמה הצחיחה, האדם היבש ומנוגב מפרנסה גשמית ורוחנית, החוטא שמטה רגלו, הרעיה שרחק דודה, והעם ההולכים נבוכים במדבר הגלות, כולם זקוקים באופן נואש לטל של תחיה, לחיים חדשים בהחלט ולגמרי, ממקור שורשם ועד לכל מלוא הדר תפארת נופם. ואתה מייחד את כולם, ואתה מחיה את כולם.

תשע"ה

מחיה המתים – לאחר כל הכאב ואף הטרוניה והטינה, אי אפשר להכחיש שיש חיים ויש התחיות ויש התחדשות ויש שיפור ויש ישועה. כאבנו הנעכר הוא על כך שלצידם יש מוות ורוע וסבל. עד מתי תחשה? אנא השפע עלינו את ברכתך והחיה גם את המתים והמיתות שעדיין נותרו בעולמך וכל כך פוצעים ומזהמים אותו.

תשע"ו

ברכת אתה קדוש

אתה קדוש ושמה קדוש
וקדושים בכל־יום יהללוך סלה.
לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש.
ובכן יתקדש שמה יהוה אלהינו על ישראל עמך.
ובכן תן פתוך יהוה אלהינו על כל־מעשיך,
ואימתך על כל־מה שבראת,
וייראוך כל־המעשים, וישתחוו לפניך כל הברואים,
ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם.
שידענו יהוה אלהינו שהשלטן לפניך,
עו בנדך וגבורה בימינך,
ושמה נורא על כל־מה שבראת.
ובכן תן כבוד לעמך, תהלה ליראיך,
ותקנה טובה לדורשיך, ופתחון פה למיחלים לך,
שמחה לארצך, ששון לעירך,
וצמיחת קרן לדוד עבדך,
ועריכת נר לבן ישי משיחה, במהרה בימינו.
ובכן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלו
ותסידים ברנה יגילו
ועולתה תקפיץ פיה והרשעה כלה בעשן תכלה,
כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.
ותמלך אתה הוא יהוה אלהינו
מהרה על כל מעשיך,
בהר ציון משפן כבודך ובירושלים עיר מקדשך,
כפתוב בדברי קדשך:
ימלך יהוה לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה.
קדוש אתה ונורא שמה, ואין אלוה מבלעדיך,
כפתוב:
ויגבה יהוה צבאות במשפט
והאל הקדוש נקדש בצדקה.
ברוך אתה יהוה המלך הקדוש.

אתה קדוש וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ. וְקְדוּשֵׁים בְּכָל יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה:

אתה קדוש – נוכח ונבדל. נוכחות נבדלת. נבדלות נוכחת.

אתה קדוש – תוקף המציאות וההתגלות של האין שביסוד כל היש, של האין משמעות שהוא מקור אינסוף המשמעויות.

ושמך קדוש – השם הוא ההתגלות של תוכן מובן ומשמעותי. קדושת השם היא הפלא של המעבר מאין משמעות ליש משמעות שהוא גדול מפלא המעבר מאין ליש. מעבר שמצליח לרבע את המעגל ואינו גורע מאומה מהקודש המקורי.

ושמך קדוש – 'שמו' בגימטריא 'רצון'. שמך קדשו היא המגמה ההוויתית המבטאת את רצונך העליון. גם בהתגלותה בעולם.

ושמך קדוש – שמך הנקרא על ידי ישראל עמך, קדוש הוא. לא כבודור אנוש שאז הוחל לקרוא בשמך – חולך וחולל שמך.

וקדושים בכל יום – אלו העובדים יום יום את עבודת הקודש, **יהללוך סלה** – הם שיזכו לעלות מחיל לחיל, להלל ולהתהלל עוד ועוד.

תש"ס

אתה קדוש ושמך קדוש – עד כדי כמעט יאוש מיכולתנו להתיחס לקודש

תשס"ב

קדוש – מופלא, מוחלט, נצחי, חי וקיים, חירותי ואין סופי מהווה ומחיה הכל.

אתה קדוש – הממשות, המציאות הפשוטה, הנוכחת לנו, הנקלטת על ידינו ונספגת בנו בפשטות וטבעיות – היא קדושה.

ושמך קדוש – גם השם – ההבנה, התודעה, עם כל צמצומה ומופשטותה או דמיוניותה – קדושה היא.

תשס"ד

קדוש – נבדל, באמת נבדל, לעילא ולעילא מכל שירתא, גם משירת האמונה, העודפות האין סופית של אין סוף האפשרויות.

אתה קדוש – הנוכחות של הנבדל, נוכחות ישירה, לא אמצעית, ובכל זאת נבדלת, בכך שאין לה עדיים שם ומשמעות, בכך שאינה נמהלת ונטמעת בחולין.

ושמך קדוש – תובנה וערכיות נבדלת, חירותית, נסית. חפץ אידיאלי טהור, צרוף.

תשס"ו

אתה – המפגש הראשוני הגלמי הלא מעובד, הישיר הבלתי אמצעי עם ההויה, הממשות, החיים, הזולת. ההתרשמות הראשונית האינטואיטיבית היא שהחיים בכלל וכל נאצל, נברא, יצור ועשוי, הם סוד, פלא, רז, תעלומה ויש מאין קורא לה.

ושמך קדוש – המפגש המשוכלל עם ההויה שמתוך קריאת השמות לנבראים ולבורא. השפה הראשונית של האדם אינה מסתירה או מטשטשת את המהות והצורה של הברואים, אלא משקפת ומאירה אותם ואף את הקדוש – הנבדל – הנשגב.

ושמך קדוש – אי אפשר להכחיש את השם הקדוש, אי אפשר למחוק אותו. הוא ישוב ויבקע ויגיח מכל מצולות טבעיים בהם ננסה להטביעו. זה יקרה כתוצאה של פתיחת הלב והעין שלנו או על אפנו ועל חמתנו.

וקדושים כל יום יהללוך – בכל יום – תמיד, בזמן. בכל יום – תמיד, מעבר לזמן.

בכל יום – בכל מידה ומידה, עליונה ותחתונה.

בכל יום – ה'בכל', מלמדנו שהקדושה של הקדושים אשר בארץ אינה מסוגלת מן החוץ, אלא נובעת מהפנים. כיוון שהיא ענין פנימי, מהותי, עצמי, לכן ניגונה הוא ניגון 'תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם'. היא אהבה רבה שמלעלה מאהבת עולם.

תשס"ו שבת תשובה

קדוש – לעילא לעילא... לתתא לתתא... לעומקא לעומקא... לרוחבא לרוחבא... אש תמיד תוקד על המזבח העליון והפנימי, התחתון והחיצוני, לא תכבה.

אתה קדוש – העצמיות הנוכחת לנו ובנו לפני ואחרי כל חכמה בינה ודעת. העריגה העצמית שהיא עטרת ראשנו.

ושמך קדוש – היחס האידיאלי, האצילי, העליון אל כבוד ד' וטובו, החפץ ללכת בדרכי ד', להתדבק במידותיו, לדבקה בו.

וקדושים בכל יום – היחס ההוייתי, שלמעלה מהרגשי והמחשבתי, הדיבורי והמעשי. ההופעה השלמה והמלאה של דעת אלוקים כספור החיים הישראלי ואומכם העצמי.

תשס"ז

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה – הקדושה נמצאת בממשות הנוכחת לפנינו שלפני כל מודעות וקריאת שם, אמנם גם במודעות בשפה בתבניות התבונה ובתובנותיה יש קדושה ואף אנחנו קדושים, מהללים בכל יום, בכל דרכינו, באומר חיינו, הילול קדש, הולך הלוך ואור כנכון היום.

קדוש – הקדוש הוא הנבדל, כלומר, מה שאינו המוחש ולא המושכל ולא המורגש ולא המדומה ולא הנרצה, ולא הנערג, ולא ולא ולא... אם הקודש הוא רק הופעה מופלגת של הנ"ל (וכר' חסדאי קרשקש), אין כאן ערך מוסף. ומכל מקום, לו באמת לא היה לנו שום קשר אליו, לא רק שהקודש היה חסר כל משמעות עבורנו, אלא המילה קדוש או אלוקים לא היתה קיימת בשפתנו. אם כן מהו הקדוש? איננו יכולים לדעת! מהו הקשר שלנו אל הקדוש? האמונה היא אופן היחס שלנו לקדוש, אך זה עדיין סתום. קדושה אינה ישות, הויה, עצם ולא הבנה, הרגשה, דמיון, רצון, היא אינה עובדה ואינה ערך, אז מה היא? מה שמעורר בנו יראה ואהבה כמיהה וגעגוע שאינם יכולים לבא מן המציאות הגלויה או הפנימית העמוקה. התהומות האין ראשית, האופקים האין סופיים. הנבדל (סובב) – העצמי (ממלא) – הממשי (הנוכח). זוהי איכות שאנו מוצאים אותה בחיינו ואי ניתנותה להגדרה היא כמידת עוצמתה וודאות מציאותה וחשיבותה. יותר ממה שאנו

מוצאים אותה, היא מוצאת אותנו, מגיחה מ'שום מקום' וכופה את עצמה עלינו הר כגיגית. כשם שדרכה של הקדושה להתגלות, כך דרכה למחוק ולהסתתר ואפילו תקופות ארוכות. רושמה דוהה עד כדי הספק האם אכן נפגשנו עימה או שמא היה זה חלום, עד כדי ניכור אליה ואף אדישות ושעמום לשמע שמעה. הקדושה הוא בעיקר על דרך השלילה. כל חיוב חשוד ולפחות מועד להפוך לפסל ומסכה, לאילול ולעבודה זרה. ויחד עם זאת השלילה האובססיבית עלולה להוליך ליובש וריק לניכור ואטימות. ה'אמונה' מוליכה לאיליות ועבודה זרה, ולאלימות, והמיסטיקה והפילוסופיה, לכפירה וניהיליזם. השלילה במיטבה מטלטלת ומזעזעת ומיילדת.

מכל מקום הקודש המתגלה בקדושה שבמקום / בזמן / באדם הקדוש, נמצא ומאיר מהכל, מהממשות הגולמית כמו גם מהמעובדת, ואף מבשרנו נחזה אותו, ובעיקר מתוך כך, יש לנו יחס ממשי אליו, ממנו אנחנו יוצאים לדרך הארוכה המובילה אל היום ההוא בו יתקע בשופר גדול ובו יהיה הויה אחד ושמו אחד, העוברת דרך מצרים והיציאה ממנה דרך מעמד הר סיני וקבלת מתן התורה, דרך ארץ ישראל והגלויות, עד ימלך הויה לעולם אלהיך ציון לדר ודר הלוליה.

תשס"ה

קדושת ההויה העצמית והאידיאלית אחת ויחידה היא, קדושת האדם היא תמיד קדושת הרבים, 'קדושים תהיו', והכלל 'גוי קדוש'. אין בתורה קריאת שם 'קדוש' על אדם יחיד, אלא רק על 'הויה' ועל 'עם ישראל', למעט קדושתו הסגולית של הכהן, וההלכתית של הנזיר, וכן קדושת המקום. בנביאים, יש ויש, על אדם, מקום וזמן!

וקדושים – בקדושה עצמית, שהיא המשך קדושת 'אתה' ו'שמך', ישראל, שאת שמך הגדול והקדוש שתפת בשמם ועליהם אותו קראת.

קדוש – הנבדל – הנשגב / העצמי - התהומי / הקיים – היש

תשס"ט

קדוש – העצמיות הנבדלת, הפלא, הסוד, תהום היניקה ואופק ההתעלות האין סופיים

אתה קדוש – אתה אחד – אתה הויה – אתה רחמים ואהבה טוב וחסד, כך אומרים ישראל ומשקפים ומשתקפים באמירתם זו

קדוש – מסתורי רזי פלאי נסתר נשגב

תשס"ט

אתה קדוש ושמך קדוש – לשון הקודש מצליחה ולסמן את הקודש ולא רק להצביע עליו. לא רק שאתה קדוש, אלא גם שמך קדוש, כל שמותיך קדושים. השפה והלשון שלנו היא כולה שמותיך. המלים המתייחסות אליך הן רלוונטיות, נאמנות ומשקפות. הסימן והמסומן קשורים זה לזה. הסימן מסמן את המסומן, והמסומן מסמן את הסימן, ובחשבון אחרון אתה ושמך הסימן והמסומן, העצמות והתארים, חד הם. הכל עצמות אור אין סוף. ופלא על פלא הוא מציאות אנשים קדושים בעולם הזה בזמן ב'כל יום' שתהלתם אותך גם היא סלה – נצחית ואמתית וקיימת לעד בכל מעלותיה ומורדותיה.

תשע"ב

אתה קדוש – ההויה בעצמותה קדושה, קסומה, מסתורית, מענגת ונעימה, מלבבת ותמיד מפתיעה, מבין ריסייה מרצד אור הבוקע מחזרים שלפני ולפנים, משמי שמים ומעמקי תהום.

ושמך קדוש – גם במודעות לקדושת עצמות ההויה, במילולה בשפה בדימויים ואף בהמשגתה הכללית העקרונית, נשמרת קדושתה. המילה אינה מעילה.

וקדושים בכל יום יהללוך סלה – והיא חיה בקדושים אשר בעש"נ ובעיקר בזמן – בימים, והם באים בימים ועם הימים ומתקדשים מהזמן ומקדשים אותו בתנועה מתמדת שבכל פעימה שלה מבריק אור אינסוף.

תשע"ג

אתה קדוש – ההתגלות העצמית של הא"ס ב"ה היא הקדושה שאיכות כפולה לה. נבדלות מהותית עד כדי חריגה מהשפה, ונוכחות ממשית וקרובה של אש יוקדת מחממת ומאירה. איכות כפולה זו, מתגלה גם במדרגות היורדות של הרצון האלוהי, והיא יסוד קדושתם של הקדושים אשר בארץ והתמסרותם להילול נצחי.

ומלמטה למעלה – איכות ומשמעות הקדושה האנושית, המתגלה באומר החיים האנושיים, היא הקוראת בשם הקודש ומזהה אותו עם המהות העצמית של המסתורין והפלא.

תשע"ו

את כל הברכה הזו אפשר לכוון לפי ההסברה של הרצי"ה – קדוש לעולם קיים. הקודש היא הקיימות, הישות, ההויתיות, החיים המקוריים במלוא עוזם. הקודש מתגלה בקדושה של הקדוש לפי מה שהוא. (לשם כך נשים בסוגרים את ההבנה השגורה, הוודאי נכונה, של הקודש כנבדל).

אתה קדוש – אתה מחיה את הכל. אין מקום פנוי ממך. מלוא הכל חיותך. אתה הנשמה הפועמת, מחיה ומאירה את הכל.

ושמך קדוש – תורתך מחיה ומעצימה.

וקדושים בכל יום יהללוך סלה – ישראל קדושים, עזים שבאומות, וביחוד בדור דעקבתא דמשיחא ואילך בעוז המלביש את הענוה.

על פי ההבנה שקדוש הוא הנבדל, אפשר ללמוד גם 'הפוך' – אם 'שמך קדוש' ואף 'קדושים בכל יום יהללוך', הרי גם ה'אתה קדוש', הוא 'שם', הוא 'מצדנו', והקודש האמיתי, הוא לעילא לעילא מכל שפתא ולשונתא...

ר"ה תשע"ה

לְדוֹר וָדוֹר תְּמַלִּיכוּ לְאֵל כִּי הוּא לְבַדּוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ:

לְדוֹר וָדוֹר הַמְּלִיכוֹ לְאֵל – הַמַּלְכַת הָאֵל הִיא פְּרוּיָקֵט שֶׁלֹא נִגְמַר, שְׁאִינוּ יִכּוֹל לְהַגְמֵר, שְׁאִינוּ אִמּוֹר לְהַגְמֵר שֶׁהָרִי הוּא – מְרוֹם וְקָדוֹשׁ. כָּל שְׁאֵנוּ אִמּוֹרִים הוּא לְהַמְלִיךְ וְלֹהַמְלִיךְ וְלֹהַמְלִיךְ בְּכָל דּוֹר, בְּכָל שָׁנָה, בְּכָל יוֹם... הַהַמְלָכָה הִיא הָעֵנִיךְ וְלֹא הַמְּלוּכָה. אֵהִיָּה אֲשֶׁר אֵהִיָּה. הוּיָה יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכַמוֹכֵן זֶה אֵינוּ פְּרוּיָקֵט שֶׁל אִישׁ אֶחָד אֶלָּא פְּרוּיָקֵט צִיבּוּרִי – הַמְּלִיכוֹ.

תשס"ב

לְדוֹר וָדוֹר הַמְּלִיכוֹ לְאֵל – מְקַשְׁבִּים וְשׁוֹמְעִים אֵנוּ קוֹלוֹ הָאֲדִיר שֶׁל הַכְּרוֹז הַשְּׁמִימִי הַקּוֹרֵא לָנוּ לְהַמְלִיךְ אֶת הָאֵל. הַהַמְלָכָה הִיא לְכַתְחִילָה תְּהִלָּתְךָ הַסְטוֹרִי אַרְוֶךְ הַמְּלוּוָה אֶת הַתְּפִתְחוֹת וְהַתְּבַגְרוֹת הָאָדָם שְׁדוּוֹקָא הִיא מְגַלָּה לָנוּ כִּי הוּא לְבַדּוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ.

מְרוֹם וְקָדוֹשׁ – שְׁמִיךְ הַמְּרִירוֹת הַנִּמְצָא בְּעֵמִידָה מוֹל הַרְוּמוֹת הָאֲלוּקִית הַיְחִסִּית, מִתְמַתֵּק עַל יְדֵי הַקְּדוּשָׁה הָאֵינְסוֹפִית.

תשס"ד

לְדוֹר וָדוֹר הַמְּלִיכוֹ לְאֵל כִּי הוּא לְבַדּוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ – יֵרֵאת ד' טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד. מַלְכוּת ד' רְלוּוֹנִטִית לְנִצְחָה. אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מַחְלִיף אֶת בְּגָדָיו לְפָרְקִים.

תשס"ד יו"כ

לְדוֹר וָדוֹר הַמְּלִיכוֹ לְאֵל כִּי הוּא לְבַדּוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ – בְּכָל דּוֹר וָדוֹר צָרִיךְ לְהַמְלִיךְ אֶת הָאֵל מְחֻדָּשׁ, שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר קָמִים עֲלָיו לְמַרְוֹד בּוֹ וְאֵף לְכַלּוֹתוֹ, וְעַם יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילוֹ מִיָּדָם וּמִמְלִיכוֹ מְחֻדָּשׁ. וְהַקָּמִים עֲלָיו, קָמִים מְחוּזָן וּמְבִית, וּבִיּוֹתֵר מְבִנֵי הַבַּיִת, וּבִיּוֹתֵר מְבִנֵי חֲדָרָיו הַפְּנִימִיִּים, וּבִיּוֹתֵר מְבִנֵי הָעֲלִיָּה. מִהַרְסִיךְ וּמְחַרְבִּיךְ מִמֶּךָ יֵצְאוּ. מְקָרֵב אַחֶיךָ, מִמֵּהֶמוּבָחַר שְׁבֹאֲחֶיךָ, זְקֵנֵי תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים. אִמְנֵם כּוֹוֹנָתֵם לְטוֹבָה וּלְבִרְכָה, לְהַקְמַת סוּכַת דָּוִד הַנוֹפֶלֶת, לְהַקְמַת הַשְּׁכִינָה מְעַפְרָה, לְהַמְלָכָה גְּדוּלָה וְעִמּוּקָה יוֹתֵר אֶת הַמֶּלֶךְ, בְּהַדְרַת רֹב אֵיכוֹת.

כָּל דּוֹר מְאִיר בְּתַכּוֹנָתוֹ, בְּכָל דּוֹר מְאִירָה שְׁמֵשׁ הַמְּרוֹמִיּוֹת וְהַקְּדוּשָׁה בְּאוֹר חֲדָשׁ, מְתַלְבֵּשׁ הַמֶּלֶךְ בְּבִגְדֵי כְבוֹד וְתַפְאֶרֶת חֲדָשִׁים, וְאֵנוּ קְרוֹאִים לְזֵהוּתָם וּלְצַחְצָחָם וּלְקִשְׁטָם, וְלֹהַכְתִּירוֹ בְּכַתֵּר עֲלִיּוֹן, בְּשֵׁפָה בְּרוּרָה וּבְנֵעִימָה.

כִּי הוּא לְבַדּוֹ לֹא רַק מְרוֹם אֶלָּא וְקָדוֹשׁ – נִעְלָם לְאֵינן סוֹף, תְּהוּם אֵינן חֶקֶר וְאוֹפֵק אֵינְסוֹפִי, לְכֵן אֵף פַּעַם לֹא נִגְמַרְתָּ הַהַמְלָכָה אוֹ הוֹפְכַת לְהִיּוֹת מִיּוֹתֶרְתָּ, וְאֲדַרְבָּא דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַלְכוּתְךָ.

הַ"שֵּׁפָה הַחִילוֹנִית" שֶׁל הַהוּוּה הִיא הַרְקָם שֶׁל הַשֵּׁפָה הַדְּתִית הַעֲתִידִית הַמְּתַקְדָּמֶת, כִּךְ זֶה הִיָּה תְּמִיד, וְכִךְ עַכְשָׁיו. זֶה עֲנִינֵנוּ שֶׁל הַחֹל שֶׁהוּא הַחֹמֶר לְקוֹדֵשׁ. וְזֶה בְּכָלֵל עֲנִינָה שֶׁל הַחִילוֹנִיּוֹת שֶׁהִיא – חוֹמֵר הַגֶּלֶם שֶׁל מַעֲשֵׂה הָאִמּוֹנוֹת שֶׁל הָאִמּוֹנָה הַמְּתַקְדָּמֶת יוֹתֵר. תְּתַנְפֵּךְ כְּחֶמֶר חוֹתֵם וְיִתְנַצְּבוּ כְּמוֹ לְבוֹשׁ (אֵיּוֹב לַח יָד) מִתּוֹךְ מִיצוֹי הַצּוֹרֵה הָאִמּוֹנִית – הַכֵּל חוֹזֵר לְתוֹהוֹ, לְחוֹמֵר הַהִיּוּלִי, לְלֵבֶת הַגַּעַשׁ הַתּוֹסֶסֶת וְרוֹתֶתֶת. הַגְּרַעִין הַנּוֹזֵרֵעַ בְּחוּל, תּוֹסֶס וְנִרְקֵב, נּוֹבֵט וְצוֹמַח וּמְצַמִּיחַ צִמְחַ יִשׁוּעָה וְאִמּוֹנָה חֲדָשׁ. סֹדֵר מְחֻזָּר הַזֵּרְעִים, זֶה אִמּוֹנָה – שְׁמַאֲמִין בְּחַי הָעוֹלָמִים וְשׁוֹב וְשׁוֹב זֹרֵעַ בְּאַרְץ, ב'חֹל', אֶת גְּרַעִינֵי הָאִמּוֹנָה הַיִּשְׁנָה, גְּרַעִינֵי הַיְּבוּל הָאֵהוּב, שֶׁהֵם זֵרְעֵי הָאִמּוֹנָה הַחֲדָשָׁה, בְּצִיפִיָּה לְאִמּוֹנָה חֲדָשָׁה וְתוֹרָה חֲדָשָׁה, שְׁמִיִּים וְאַרְץ חֲדָשִׁים.

תשס"ו

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש - לכן מוצדקת התמסרות כל החיים להמלכה זו, לכן היא ארוכה לדור ודור ולמעשה היא אינה נגמרת ולא מתמצה, היא אינסופית, לכן היא לא רק ארוכה, אלא גם קשה ומסובכת ויש צורך בציווי ותביעה, באמוץ ועידוד מתמידים, לקבל ולשוב ולקבל עול מלכות שמים ושמי שמיים.

תשס"ז

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש - כל זמן מאיר בתכונתו המיוחדת, לכל דור ההנהגה האלהית המיוחדת לו, ואל מולה קרואה להתבצע ההמלכה המיוחדת שלו ומתוכה להתכונן אמונת העת. לעתים השינוי אינו קוסמטי ואף לא חלקי ואף לא גדול או מרכזי, אלא כללי, פרדיגמתי. בכך בא לידי בטוי הקדוש שלמעלה מהמרום.

יש לעמוד על ההבדל בין להמליך את האל לבין לקבל את עול מלכותו.

תשס"ח

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש - תרועת הכרוז הנשמתי הכלל ישראלי.

המלכת האל היא ענין לדורות, היא חייבת להתחדש בכל דור במקביל ל'בטובו מחיה בכל דור מעשה בראשית', מתוך הבטחה אל תכונת ההארה המיוחדת של כל דור. ההמלכה של הדור הקודם אינה רלוונטית. בכל דור ודור 'קם מלך חדש' ויש להמליכו ולקבל מלכותו באהבה וברצון, בשמחה ובטוב לבב. המלכת האל היא תמיד ענין אקטואלי כי הוא ורק הוא לא רק מרום ונישא מעולם ואדם, אלא גם קדוש, עצמי ונבדל באופן מוחלט. על המלכות האלוקית של כל דור חלה התיישנות כבר בשלהי אותו הדור. על ההמלכה את האל לא חלה התיישנות. גם כשנדמה לדור או שניים שכסא מלכותו יציב והוא מלכנו המוכר והידוע, מתפוגג הדמיון בכל ענות גבורה ובמקרה הטוב באה אחריו עדנה כפולה ומכופלת. בדורותינו, דורות של קבוץ גלויות, תחיה ותקומה, ראינו עד כמה בעייתית שכחת ההמלכה המחודשת, ואיזה מחיר כבד אנו משלמים על ההזנחה.

תשס"ט

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש - כרוזא דבי מלכא קורא בכל עוז: המליכו את אלוהי הדור.

מרום וקדוש – יש מרום שאינו קדוש. האם יש קדוש שאינו מרום?

תשס"ט

המליכו לאל – כי הוא – לבדו ומרום וקדוש – האל חפץ להיות מלך. אין מלך בלא עם. הוא מבקש שנגאל אותו מה'לבדו', שנהיה לו לעם ונמליכו, שנוריד אותו מהמרום אל הארץ ומהקודש אל החול.

לדור ודור המליכו לאל – הלבישו את האל בלבושים רבים, לבושי צפרא ולבושי רמשא, לבושים מלבושים שונים. כי הוא לבדו, הוא עצמו, נבדל מכל הלבושים - מרום וקדוש

תש"ע

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש – בכל דור יש להמליך את הקב"ה מחדש כי הוא לבדו מרום וקדוש וכל המלכותינו עדיין לא החלו לגעת בכבוד מלכותו, לבדו הוא עדיין ביחודו העליון.

בכל דור יש להמשיך ולהמליך את האל כי באשר הוא לא רק מרום אלא קדוש, לא רק רוחני נבדל, אלא גם שוכן ומתוועד אתנו בארץ. התנועה מהמקיף לפנימי, מהסובב לממלא, מביאה איתה תמיד אוצרות חיים ואור חדשים.

תשע"ב

בכל דור ודור – בשביל כל דור ודור, יש צורך ואף הכרח בהמלכה מחודשת שתתאים את המרום והקדוש אל הדור – אל המקום הזמן והנפשות שהם הם מסד ההארה המיוחדת וההנהגה המיוחדת של הדור. רק המרום והנישא שלמעלה מהשפה זקוק להלבשה, ורק הוא יכול להתלבש בלבושים כל כך רבים, שונים ואף הפוכים, ובגדים דלביש מלכא בצפרא לא לביש ברמשא. ועבודת ההמלכה – ההלבשה הזאת נחוצה וחיונית בזמננו באופן מיוחד ואקוטי.

תשע"ג

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש – כבר דורות רבים ממליכים את האל ובכל פעם כשנדמה שההמלכה עלתה יפה הענין מתפוצץ בסוד 'מיתת המלכים'. אורות המלכות האלהית שוברים את כל הכלים מכלים שונים, אליהם יוצקים אותם בני האדם בכל דור ודור. כל הלבושים שתפרו כל בחירי החייטים בכל דורו ודור התגלו כקטנים מידי והתפקעו ועירטלו את המלך, ובכך הגביהו אותו אל מעל השמים. הסיבה הלא היא כתובה בסיפא של כריזת ההמלכה החוזרת ונשנית הזו: 'כי הוא לבדו מרום וקדוש', כי הוא ורק הוא, לא רק מרום, אלא גם קדוש, נבדל, לעילא מן כל כלין ולבושין.

תשע"ד

לדור ודור המליכו לאל – יש הכרח לשוב ולהמליך את האל בכל דור. בפרפרזה על דברי רבי נחמן בתורה ו', צריך לעשות תשובה על ההמלכה של הדור הקודם. מדוע? ראשית, בגלל שבכל דור משתנה ההתגלות האלוהית ו'בגדים דלביש מלכא בצפרא לא לביש ברמשא'. שנית, בגלל שהאדם הולך ומתבגר מתוך כשלונותיו והצלחותיו, ומסוגל ולכן משתוקק לדעת אלוהים משוכללת יותר כענין של 'חיים ומות'. שלישית ועיקר, מפני שבאופן מהותי המלכת האל על העולם והאדם היא תהליך אינסופי, שהרי הוא ורק הוא מרום וקדוש – אינסופי לא רק כמותית אלא איכותית, לא רק בכח אלא בפועל. התחדשות המושג. עומק המשיג. עומק המושג.

על רקע הפרק בישעיה, העדיפות של התיאזם על ההומניזם, היא באינסופיות של השמים התאיסטיות, לעומת הסופיות של הארץ ההומניסטית. אמנם הבחנה זו בין האנושי לאלוהי כנבדלים לגמרי ועומדים זה כנגד זה וכו' היא מוסרית מעשית יותר משהיא רוחנית תיאורטית, ועל כן מקומה כתוכחת מוסר ובתפלה. התורה היא זו המלמדת אותנו שהאדם נברא בצלמו.

תשע"ו

לדר ודר המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש – איך אפשר להמליך את המרום והקדוש? איך אפשר להכניס נשר לכלוב תרנגולים? איך אפשר שהכלים לא ישברו, שהמלך לא ימות?

אכן אי אפשר. אך אי אפשר גם להוותר ללא מלך. אם אין מלך אין עם. לכן ההמלכה היא כמו הבריאה המתמדת, אנחנו ממליכים והכלים, בגלל כל מיני סיבות, 'טובות' ו'רעות', נשברים. אנחנו ממליכים בטובנו בכל דור ושנה ויום ושעה תמיד... לעושים מלכים גדולים... ואין חשש ההמלכה לא תסתיים לעולם, ההמלכה קדמה לעולם...

תשע"ה

ובכן יתקדש שמך יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

קידוש השם הראשוני שבביטול חילול השם של עם השם הגולה. בחזרת התגבשותם הראשונית של ישראל להיות עם – עם, בארצם – ארצך, מתחיל גם התהליך האנושי הכללי של קידוש השם.

תש"ס

ובכן יתקדש שמך – שמך המחולל בגויים ובישראל, על ידי שיבתם לארץ ועל גבי תקומתם בה. זו לא רק בקשה וייחול, אלא גם סיפור דברים ותודה, על מה שכבר זכינו לו וזכה הוא ית' לו בכך...

תשס"ב

ובכן יתקדש שמך ד"א על ישראל עמך – שם הויה אינו כשלעצמו קדוש, הוא לעילא לעילא גם מהקודש. על כן אפשר לקדשו, ואפשר לחללו חלילה. הקריאה בשם הויה עלולה להיות חילול נורא של אמתת השם, הרצון, המגמה. ועשויה וראויה להיות חשיפת ערך הקדש – הנצחיות, ההתעלות הא"ס, הקימות, העצמיות של החיים.

בשם הויה נעשו מעשי הנבלה הנוראים ביותר, והתחלל הויה ואף התחלן עד שכל בר דעת מדיר עצמו מחשכת הפונדמנטליזם המטורף. ענינם של ישראל הוא [לנדר] בשם – לספר תהילתו – להאיר טובו.

ובכן יתקדש שמך על ישראל עמך – תתברר התבררות גמורה, החלטיות ערך הקודש האלוקי של ההויה, הקיום, והחיים, 'קדוש לעולם קיים'. יתגלה ערך ההויה העצמי האמתי, בבחינת 'שכל הנמצאים אינם אלא מאמיתת עצמו'. (על פי הרצי"ה, 'אור לנתיבתי' עמ' קיג)

תתגלה ותתברר אמתת ערך הקודש האלקי ויתעמק ויצטלל הכרח צרכו. אהבת החסד, היושר והצדק תאמר בעדות אומר החיים של עם זו יצר לו לתהלתו – ממלכת כהנים וגוי קדוש – עם חכם ונבון, טוב וישר, בתוכו ומתוכו, להאיר כל אפסי ארץ, ולפזר ענני חושך וערפילי צללים. יאיר אורו של משיח ויבסס את וודאות הטוב בעולם ויבוטל בזה חילול השם של האמינים וחילונו של האתיאיסטים.

יתקדש שמך – השם הוא הרצון, התודעה, בגולמיותם שאותם אפשר לעבד ולהפרות, גם לאבד ולהשכיח, להשפיל ולהעכיר, כמו בגסות של אליליות העתיקה, כמו בצדקנות החסודה של מינות החדשה המרה ממנה, כמו בגבורה היהירה של הכפירה המודרנית וכמו בשחוק העיועים המיואש של הפוסטמודרניזם.

תשס"ד

ובכן יתקדש שמך ד"א על ישראל עמך – יתקדש – במובן שיתגלה ויוכר כאמיתי וטוב מפותח ומשוכלל, לעומת חילול השם שבו האמונה והדתיות וכו' מחללים את קדושת השם. אנו מתפללים שעם ישראל יקדש את השם ולא יחללו, זה לא מובן מאליו וזה לא פשוט. חילול השם הוא ב'עם השם אלה ומארצו יצאו' אבל גם ב'עם השם אלה ולא רצו שבו' – והמה עם ככל העמים – חברה ומדינה חילונית.

קידוש השם הכללי האוניברסלי נמשך והולך על ידי ועל גבי קידוש השם שבעצם החיים הישראלים העממיים

תשס"ו

יתקדש שמך – מן הבקשה 'יתקדש שמך', עולה כי שמו של אלוקים אינו קדוש אלא חול ואולי אף טמא חלילה. שם שמיים היה הווה וכנראה עוד יהיה האליבי למעשי הנבלה הנוראים ביותר. תודעתו האמונית של יחיד היא פעמים רבות ביטוי לחולשה והעצמתה. אידיאולוגיה אמונית קולקטיבית מגובשת כדת לעומת זאת, מועדת ועלולה להיות – ובעצם בדרך כלל היא – ענין אלים ומניפולטיבי, רע ומסוכן, המציף את כל הביוב של בית האדם ומאיים להטביע את האנושות באוקיאנוס של אש דתית. הפרויקט של עם ישראל אינו לקרוא בשם שמים. את זה האנושות עושה לבד מ'אז (בימי אנוש) הוחל לקרוא בשם ה". תפקידו של עם ישראל הוא לקדש את שם ד'. זהו המפעל המבוסס על הנפש הישראלית הישרה המתגלה ומתגבשת באבות ורק מתוך כך היא באה אל הר סיני. אמנם גם בתוך עם ישראל ולאחר כמה אלפי שנים, המשימה הזו עדיין נצרכת. זהו ה'לקדש שם שמים' האינטואיטיבי והמעט אובססיבי של ה'דוסיים'.

ה' אלהינו – הארת קו האמצע המחבר את כל הקצוות ומכליל את כל האורות, הממתק דינים ומזכך חסדים.

תשס"ה

יתקדש שמך – ולא יתחלל. ואיך? על ידי שישראל יהיו עמך בארצך. בעצם המציאות הזו ובמעלות שכלולה.

מתוך התגלות ישראל כעם סגולה אשר שם השם מתקדש עליו ועל ידו, ינתן פחדו על כל מעשיו ואימתו על כל מה שברא, ייראוהו כל המעשים וישתחוו לפניו כל הברואים, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונו בלבב שלם! יהיה ישראל 'עליון על כל גויי הארץ'. עליונות שתעלה ותשפיע שפע קדושה וברכה לעולם כולו, ותחזיר ותעלה את ישראל, להרבות לו כבוד, תהילה, תקוה טובה ופתחון פה, 'לתהלה ולשם ולתפארת ולהיותם 'עם קדש להויה אלהיך כאשר דבר' (ע"פ הרצ"ה פעמים כי תבוא).

תשס"ט

יתקדש שמך – סוף מעשה במחשבה תחילה. התכלית מוכרזת כבר בראשית האברהמית. קצר ופשוט, פשוט מדי. בהמשך התפרטות החושפת את המורכבות והסיבכויות.

על ישראל – בישראל ומתוך כך יתפשט אל האנושות כולה.

תשס"ט

יתקדש שמך – יתברר ששמך קדוש, שהתגלות האלהית לאדם והאמונה באלוקים ודעת אלהים של האדם, אכן מקדשים את האדם ומחברים אותו אל שורשו הטמיר והנעלם וממנו מגדלים את גזעו ונופו, את ענפיו ופירותיו בעולם הזה, בישובו של עולם במלוא מובן המילה ובעולם הבא, בהארת קסם אינסופיותו.

יתקדש שמך – תחשף ותתגלה הקדושה של שם ה' והברכה של הקריאה בו ותאיר הארץ מכבודו. לעומת המצב בו שם ה' מחולל, מבוזה וזנוח באשר אינו מחולל חדשות, תמורות וצמיחות.

על ישראל עמך – כל זה, על גבי, ולא רק על ידי, כלומר באופן ממילאי ולא רק באופן מודע תכליתי ואקטיבי.

ישראל עמך – ישראל באשר הם עמך שלך, בני בריתך, בני בחוניך בעוממות עמיותם.

תשע"ב

יתקדש שמך על ישראל עמך – קידוש השם על ידי, על גבי, באמצעות החיים הישראליים העממיים, הוא הראשית והוא האחרית, וסוף מעשה במחשבה תחילה, וטוב ראשית דבר מאחריתו. עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו.

תשע"ג

ובכן יתקדש שמך – על דרך החידוד – מתוך אמירת 'כן' לחיים מתוך חיובם והייונם, נצא למסע ההמלכה וההכתרה...

תשע"ד

נענים אנו לקול הכרוז הקורא בכח ובהדר: 'המליכו לאל', ויוצאים למסע ההכתרה הארוך והמרתק המתחיל ב'יחודא תתאה' וילך ויבוא אל 'יחודא עילאה' אל התגלות היחוד האלוהי שלמעלה מהמלכות.

אתה קדוש ושמך קדוש ובכל זאת צריך הוא להתקדש על ידי ובתוך ומתוך ישראל עמך, דווקא העממיות הישראלית הפשוטה והבריאה היא מכון קידוש השם הגדול שילך ויאיר את כל האופק האנושי.

תשע"ו

יתקדש שמך – יתקיים במשנה תוקף לעומת הנטיה הנואלת או הנכלולית להחוויר את פני האלוהים באיצטלא פילוסופית שחרב פיפיות הזיכוכ בידה, או להקליש את עוצמת הקדושה באיצטלא דתית ש'רוממות' הכניעה והשפלות בגרונה.

תשע"ה

ובכן תן פחדך וידיך יאהדוניהי אלהינו על כל מעשיך. ואימתך על כל מה שפראת.

ובכן תן פחדך ואימתך על כל מעשיך ומה שבראת – הבשלתם הכללית של הפחד והאימה חוזרת להכות גלים אל תוך מחנה ישראל ואז ובכן תן כבוד לעמך ליראיך, לדורשיך, למיחלים לך – כבוד ישראל הפנימי והחצוני, השורה על כל

חלקי האומה, בא אל שיאו בשמחת סגולת הסגולה – **צדיקים, ישירים וחסידים**, העושים את מדרגות הגאולה היותר עליונות, שאל מולך דועכת הרשעה – **ועולתה תקפוץ פיה**, ומתכלה כליל – **והרשעה כולה כעשן תכלה**. זה מתאים לכוונות ה'ובכך' – אברהם, יצחק, יעקב, דוד.

תן פחדך ... ואימתך – אולי דוקא הפחד – הגם הקשה הנמוך הוא השורש של היראה העדינה האצילית – **ויראוך כל המעשים**, ואילו **האימה** – האיום שבסימן השאלה המתפתל ומסובב וחונק וכולע, מצליחה להצמיח רק השתחויה – יחס נמוך יותר מהיראה – **וישתחוון לפניך כל הברואים**. וכמו שנאמר לאברהם – גם שנים שעבדת עבודה זרה הינן לברכה, כדאיתא במדרש ו'באורות האמונה'.

תש"ס

ובכן תן פחדך - ע' שיחות הרצי"ה לר"ה!

תשס"ד יו"כ

ובכן תן פחדך - פחד קיומי. ואימתך - איום ערכי. יראוך - ראייה צלולה. היראה למדרגותיה. וישתחוון לפניך -
התבטלות. הענווה למדרגותיה

תשס"ז

הבסיס לכל המהלך הגדול של המלכת ה' שעל ידי קידוש שמו על ידי ישראל, הוא הפחד והאימה של הקיום האנושי, הקודם לכל מודעות ותודעה. כיוון שפחד והאימה הראשוניים הולכים ומיטשטשים במרוצת החיים והתפתחותם, מבוקשים הם בזאת כמתנה אלהית, מתנת חינם שממקור אהבת החינם האלהית למעשיו, ברואיו ויצוריו, לאדם ולישראל. מתנת תום הילדות המשתאה ומתפעמת ומתוך כך חרדה אך גם מתרוננת. אבדנו את הפחד, זנחנו את היראה, דבקנו באוטונומי ובאימננטי, בעצמי ובאותנטי וכו' ואבדנו בזאת את הטרנסצנדנטי וההטרונומי וכו'. ועתה באים אנו ומתחננים על כך ברוח נמוכה, בלב נשבר ובשפה פשוטה.

אמנם יש להעיר שבישראל הרי הכל מתחיל מהאהבה ולא מהיראה! ובדור הזה ביחוד ובארץ ישראל בפרט, כדברי הראי"ה. היראה, ודווקא יראת הרוממות תצטרף אחר כך וילך ויתברר 'עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה' מתוך נסיונות והנסיון. ואולי זו 'דרך הגויים' להקדים יראה לאהבה ולא דרכם של ישראל וע' אגרת מד. ואולי זו האינטואיציה של הדור הזה, גם בגילוייה הנלוזים. וזה מה שראה הרב וכדבריו באוהת"ש גם מתוך החופש הפרוץ... ואולי בסופו של דבר המטרה של ראש השנה בנסירה היא להשתחרר מתלות יראה וכבוד ולבא לחירות אהבה וחסד, להעלות את הדין לרחמים לא רק במובן המצומצם של דין ראש השנה אלא במובן הכולל של ההנהגה האלהית והאמונה האנושית שלעומתה, עד שאין דין ואין דיין ואין שטן ואין פגע רע.

התסכול שלי מראש השנה נעוץ בדיוק כאן, יום הזכרון, יום תרועה, יום תודעת הנבראות הנוקבת, יום הלב הנשבר, נחוה אצלי במיטבו כיום של רוממות והגיגיות, אור ושפע, ולכל הפחות כיום של חשק ויכולת לעמול עמל רוחני מתוך התגברות על הגוף ואף התעלות מעליו, אבל חרדה ובעתה, חיל ורעדה, פחד ואימה, יראה והשתחויה – אָיִן!

תשס"ה

ע' מכילתא בשלח 'ויהי' מהדורת הנציב עמ קכז – אימה על הרחוקים פחד על הקרובים

תשס"ה

פחדך ואימתך – אפשר לומר אני פוחד אי אפשר לומר אני אוים אלא מאוים הפחד בוקע מפנימיותו של האדם האימה פולשת מן החוץ ותוקפת אותו.

פחדך ואימתך – של ה'כביכול', **הפחד** להתעלם להצטמצם, לצאת מחביון עוזו נעם היחוד העליון והמכונסות המוחלטת בעצמיות, להשיב את הרוח ולהוריד את הגשם, להוריד טל, להושיע ולהחיות ולהחיות. **האימה** – אימת הקהל, העם הרב הממליך מלכים, אך גם מורידם מכס ממלכתם.

תשס"ט

פחד – כללי, **אימה** – ממוקד באיום מזוהה, **הפחד** מצוי במישור המעשי וההכרחי ('עשיה'), **האימה**, מצויה במישור התודעתי החירוטי ('בריאה'). **הפחד** חודר ומחלחל וממלא בפנים. **האימה** מקיפה ומסובבת מבחוץ.

פחד – פה חידה. **אימה** – פה שאלה: אי-מה

מעשיך – ולא 'מה שעשית'. לעומת **מה שבראת**, ולא 'ברואיך'. מעשים, מבטא את ריחוק העשיה מעושה. מה שבראת, מבטא את תודעת הנבראות של הנבראים.

תשס"ט

פחד ואימה יראה והשתחויה – מטאפיזיים, לעילא לעילא גם מיראת הרוממות

תש"ע

פחד ואימה יראה והשתחויה – לצערי איני חש פחד ואימה, וביום כיפור עוד פחות... האם לא תם עידן היראות והמלחמה וה'חובלים' של 'המונותאיזם היהודי האלים' ואנו בעידן האהבה והשלום והנועם? לפחות ביום הכפורים, בו מאירה הסליחה העליונה.. ואנלי זו היא משמעות שילוח השעיר לעזאזל, שילוח היראה... (אגרת מד / אג' ג' עמ' נא והסליחה העליונה של יוה"כ)

תשע"ב

פחד ואימה – הפחד המחדד והאימה המצמיתה, הם הכרחיים כדי לחולל את ראשית התהליך של מילת ערלת הלב והבקעת הקליפות של הנפש האנושית. דווקא מתוך כך תהיינה היראה וההשתחויה מלאות בתוכן ממשי ולא פוזות חיצוניות וריקות.

תשע"ג

פחד ואימה - עלה בדעתי שאפשר להבין ולהתכוון הפוך ממה שהורגלתי. סדר הברכה הוא סדר 'עולה'. האימה גרועה מהפחד באשר היא מביעה לא רק תחושת סכנה אלא מאוימות. היראה גרועה מהאימה באשר היא מסיגה אחר. ההשתחויה גרועה מהיראה באשר היא מבטאת לא רק עמידה ענותנית אל מול השגב האלהי אלא התבטלות מוחלטת.

כפורים תשע"ד

פחד ואימה - ביסוד הכל החוויה הישירה הלא מתווכת ולא מומשגת של הפחד המשתק והמצמית. פחד – פחדך – מעשיך. ממנו תצמח האימה, המאוימות והשאלה המהוססת 'אי – מה?' שהיא ראשית בכורי התודעה והרפלקטיביות השפה, ההסמלה וההמשגה. אימה – אימתך – ברואים.

פחד - הפחד הוא פעימה קמאית, פחד החיים והמוות, פחד הזמניות והחידלון, פחד הקסם והמסתורין, פחד הפלא והלא נודע, פחד התהומות והשמים, המעמקים והמרחבים. פחד בכל מקום שהאדם פונה אליו.

ואימה - האימה היא תולדת האינטואיציה (עדיין לא תודעה בהירה) של הנבראות, הרתת והפירכוס של רצון החיים והרחמים העצמיים שאין להם התחלה ולא גבול. **אימה'לה!**

תשע"ו

וַיִּירָאוּךָ כָּל הַמַּעֲשִׂים וַיִּשְׁתַּחֲוּ לְפָנֶיךָ כָּל הַבְּרֹאִים.

המעשים - החיוניות הלא מודעת. **הברואים** – התודעה העצמית

מעשים – פחד ויראה – עשיה ויצירה.

ברואים – אימה והשתחויה - בריאה ואצילות

תשס"ב

הפחד המשתק יהפוך לרתיעה וסיוג ומיתון הפעילות, ליראה. האימה המספקת את אמתת התודעה והחירות מתהפכת לענוה מפוכחת המנביעה צלילות ועז.

ייראוך - היראה יחס עצמי. ישתחוו לפניך - ההשתחויה יחס אידיאלי

תשס"ט

יראוך – ישתחוו לך - הפחד מתעבד ליראה שהיא עדיין יחס ישיר כמעט חסר מיצוע ותיווך תודעה ורפלקסיה. האימה מתעבדת להשתחויה שהיא תנועה רצונית ומודעת של התבטלות מעצימה, של התכללות מרוממת, של התמסרות ממקדת, למגמה מסתמנת.

תשע"ו

ויעשו כולם אגדה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם.

ויעשו כולם - כל העולמות - אצילות, בריאה, יצירה ועשיה.

תשס"ב

לעשות רצונך בלבב שלם - לב-ב - לב חלוק לשנים. שלם, דוקא במה שהוא שבור ומגמגם. או - לב-ב שלם - השלמות של בכל לבבך - בשני יצריך, יצר טוב ויצר רע.

לעשות רצונך - לברר ולדייק, לפתח ולשכלל, ליצור ולחדש, כנסת ישראל עטרת בעלה. אשה טובה העושה רצון בעלה.

תשס"ד

ויעשו... לעשות - אגדה ולא אחדות - התלכדות ראשונית כפויה ומתחייבת, חיצונית ושטחית שתבוא לידי ביטוי בעיקר במישור המעשי.

תשס"ה

לעשות רצונך בלבב שלם

לבב - לב כפול, לב שיש בו יצר טוב ורע, שיש בו את כל קטבים והכוחות הבאים על מקומם בשלמות בעשית הרצון האלוקי.

תשס"ו

אגודה אחת - כאיש אחד בלב אחד ממקור האהבה העליונה

לעשות רצונך - רצונך ולא רצוננו גם אם בהסוואה מתעודנת ומתוחכמת. ההתעלות אל העקידה.

בלבב שלם - בהזדהות מלאה של כל כוחות הלב - בשלמות.

תשס"ז

ויעשו כולם אגודה אחת - הפחד והאימה שיתעבדו ליראה עצמית והשתחוויה אידיאלית, הם המאגדים את כל הכוחות, היחידים והקבוצות לאגודה אחת, באופן שיש בו הרבה מן ההכרח (העישוי). זהו חסרונה של אגודה זו, וזהו גם חוסנה.

לעשות רצונך בלבב שלם – רק מתוך ההתאגדות אפשר לעשות רצון ד' בלבב שלם, בלא לב ולב בלא כל סיגי האנוכיות והאלימות המאפיינים את המצב הפירודי המנוכר והמסוכסך. בלא ההתאגדות גם עבודת ד' נגועה באנוכיות גם אם קולקטיבית ולא אישית, וגם אם מעודנת ומתוחכמת ולא וולגרית ובוטה.

תשס"ה

אגודה אחת - ההבדל בין 'אָגָד' ל'אָגָד', הוא ההבדל שבין הגימ"ל לחי"ת. הגימ"ל הוא הרבוי הראשוני העשוי להתכלל ולהתאחד. החי"ת היא ההתכללות והאחדות שממקור ההארה שמעל לטבע. יש באגד הטבעי חסרון – אין לו מקור עליון. יש לו יתרון בשמירתו על זהות האגודים לעומת הכללת ההבלעה שהאחדות מועדת אליה.

תשס"ט

אגודה אחת בלבב שלם - האגודה האחת של יום הכפורים אחדותית ומיוחדת יותר מזו של ראש השנה, כהבדל שבין מלכות ולאחדות, יראה לאהבה, דין לרחמים. גם הלבב, שלם יותר, משלים ומקבל, נסלח ומפויס.

תשס"ט יו"כ

אגודה – הפלת חומות הפירוד הניכור והזרות המביאות להתנכרות ואכזריות.

אגודה אחת – חיבור שממקור האחדות. משאת הנפש הטרנסצנדנטית היא הסכוי היחיד לאחדות ושלום.

לבב שלם - לבב כפול. שבור במובן של ענוה ושל מודעות עצמית ובכל זאת ומפני זאת, שלם.

תשס"ט

ויעשו – מאליהם (בעקבות וכהמשך של הפחד והאימה היראה וההשתחויה) ולא מכוח יוזמה מודעת ותכליתית שכל זמן שהיא קיימת אין האגודה אלא שותפות אינטרסנטית של הפרטים שבה כל אחד מנסה להרויח ממנה באופן כזה או אחר את המירב לעצמו, כך שלא יכולה להיות שלמות הלב לעשית רצון כללי עליון.

היראה מחוללת התאגדות מעשית. רק האהבה מהפכת ופותחת ומעלה את הלבבות.

תשע"ב

ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם – על דרך 'אישה טובה עושה רצון בעלה'...

תשע"ג

אגודה אחת – האגודה היא פחות מאחדות ויותר מאחדות. היא פחות מהאחדות המבוססת על אהבה. היא יותר מאחדות בכך שהיא שומרת על פני האגודים מלהתהתך ולהבלע במכלול. האחדות לעומת זאת מועדת לגלוש לאחידות טוטלית וטוטליטרית. דווקא האגודה מכוננת את הלבב - הלב המפוצל-מחובר, המודע והרפלקטיבי, הבקורתי והאירוני, שהוא הוא הלב השלם, המאפשר לעשות רצונך שלך בלי להתמוסס אליו ולהבלע בו.

וַיַּעֲשׂוּ, המעשים והברואים, העשייה וההיות, הנפש והרוח, הלב והמח, התחוננים והעליונים, אגודה אחת, וכמו בארבעת המינים, יבואו אלה ויכפרו על אלה, בסוד מעשי בראשית לוויין זה מזה.

תשע"ו

שִׂידְעֵנוּ יְדוּד אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשְּׁלֵטוֹן לְפָנֶיךָ. עֵז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בְּיַמֵּינְךָ. וְשִׁמְךָ נֹרָא עַל כָּל מַה שֶּׁבְּרֵאתָ:

שידענו ד' אלקינו שהשלטון לפניך – ידיעה פנימית, יוצרת ולא רק סוקרת, מבעד למסך הכאוס וחוסר הצדק.

ושמך נורא על כל מה שבראת – יראה גם ללא שום תודעה, ראייה גם ללא הבטה, מכח מה ששמך ספוג בכל ההווה ואורך שורה עליה, השראת חפיפה עליונה.

תש"ס

שהשלטון לפניך עז בידך גבורה בימינך – שלטון של הארת פנים, מלכות מאופקת ביד כהה וגבורה ממותקת בחסד הימין (ע"פ רמח"ל). ומצד שני - ושמך נורא על כל מה שבראת – טבוע וחקוק בכל נברא מעצם בריאתו חותם היראה של השם, השמים, שהוא בית הקיבול לשלטון האלקי.

תשס"ב

עז בידך – יצחק. וגבורה בימינך – אברהם. ושמך נורא – יעקב.

עז – גבורה אקטיבית מתפרצת ופורצת העלולה להפוך מעז לגהנום של 'עזות פנים', אך גם עשויה להתעלות מ'עזות פנים' ל'עזות דקדושה' של ישראל 'עזין שבאומות' שלכן נתנה להם תורה הקרויה 'עוז' ד' עו לעמו יתן. העז עלול להתדרדר לחוצפא אך החוצפא שהיא 'מלכותא בלא תגא' עשויה להתעלות ל'כל ישראל בני מלכים' ומלך פורץ גדר שתכונתם המלכותית – המשיחית היא פריצת הגדר.

גבורה – גבורת הצמצום הנותנת מקום, קיום וקוממיות. חסד שבגבורה העלול ליפול אל שפל הוותרנות של הקבלה העצמית שאין בה את חפץ התשובה ולענוה פסולה שאינה מכוננת עוז ותעצומות. אמנם מחולשת ההכלה ללא תנאי והפסיביות הכנועה, עשוי לנבוט ולבלבל צמח דוד עבדך ולהתרומם קרן בן ישי משיחך.

ושמך נורא על כל מה שבראת – דעה זו היא מקור הבטחון והודאות בעולם ובאדם. הנוראות קודמת לפחד ולאימה, ליראה ולהשתחויה. היא נוכחת ומפעמת בעומק התהומי של החיים האנושיים, היא בית אלוקים ושער השמים גם יחד. נוראות השם, והיא הבסיס לכל מעלות היראה האנושית ועוז – גבורת המלכות האלוקית.

תשס"ד

שידענו - בידיעת המעמקים מאז מקדם. אותה ידיעה שכל למודנו אינו מכוון אלא להזכר בה.

עז בידך - גם עזות הפנים, בידך היא, ואת שליחותך היא עושה.

תשס"ה

עז בידך – שרש הגבורות, מונחת ביד הכהה, שתופיע כעזות של קדושה או כעזות פנים מרדנית וחצופה.

גבורה בימינך – ההתגברות, הדין, מונחת בימין, ביד החזקה, בחיק החסד – להמתיקה ולהופיעה כרחמים.

ושמך נורא על כל מה שבראת – 'נורא' הוא המקור האחדותי של האהבה והיראה לפני התפצלותן. זהו הזרע של העץ האחד – הכפול של החיים ושל הדעת טוב ורע. זהו גם מחוז חפץ התודעה האמונית, יחדו קוב"ה ושכינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם ולשם כל ישראל.

תשס"ו

שידענו – עם ישראל אינו זקוק לאבולוציה של היראה. הוא נולד-נוצר אל התגלות דעת אלוקים הפנימית שמתוך הברקת הנשמה האלוקית במעמד הר סיני, שעל גבי הנסים והנפלאות של יציאת מצרים. דעת אלוקים פנימית מעמיקה היודעת את שלטון המלכות האלוקית ואת שילובי מערכותיה הפנימיות.

עז היד, גבורת הימין, נוראות השם – חסד, גבורה, תפארת.

תשס"ז

שידענו – ידיעה ישראלית אפריורית הקודמת לכל התגלות אלוקית או אנושית. ידיעה הנובעת מפנימיות עצמיותנו, מתוך עינינו הטובה – המאמינה, באלוקים ובתורה, בעולם ובאדם, גם לפני התגלות מלוא צביונם.

תשס"ח

שידענו ד' אלוקינו – דעת ד' אלקים הישראלית הפנימית הרואה את עצמות המלכות והשלטון האלהי האידיאלי, נאמנה לו ודבקה בו.

עז בידך וגבורה בימינך – העוצמה ההיולית של תהו השמאל שביד הכהה המתמתקת ומתעדנת בימין, מופיעה כגבורה המתגברת על זולתה ועל עצמה, על יצרה הרע וגם על יצרה הטוב שסוף סוף מוגבל הוא, ובכך מקבלת עול מלכות שמים ושלטונה.

ושמך נורא – הנוראות היא תודעת הבסיס העמומה הכמעט עלומה של השגב האלהי של הבריאה והיא נחלת כל נברא והיא הזיק אותו יש ללכות בעבודתנו לכלל אש תמיד ואור קדש.

תשס"ט

שידענו – דעת אלקים הישראלית את האמת הפנימית הפוטנציאלית המצפה להתגלותה. האמת אותה ידענו תמיד גם כשהיא היתה עדיין סוד כמוס, גם כשהיא נתפסה כמופרכת.

שהשלטון לפניך – אינך אחז בו בכפיה ואף לא אוחז בו כלל, אלא הינו אופציה זמינה לך ותלויה ברצוננו להיות לך לעם. הגבורה והחסד משולבים ומוצנעים בידיך, ועם כל זאת ממעקי הקים העולמי והאנושי, מאירה באור יקרות נוראותך ויוקדת תמיד 'נוֹרָא דְשִׁמְךָ' על המזבח הפנימי לא תכבה.

תשע"ב

שידענו - ידיעה פנימית עצמית אפריורית ולא אמפירית, שהרי השלטון שלך הוא רק לפניך, ועדיין מעולם לא מומש בפועל בוודאי לא לגמרי, והעוז הלא הוא רק בידך – יד כהה וגבורתך הלא ממותקת בחסד הימין, ושמך נורא רק באופן מעורפל ולא מודע בוודאי לא בחדות ובהירות, וידיעה - אמונה - ציפיה זו, היא תהלתנו.

תשע"ג

שידענו - בידיעה פנימית, החקוקה בלוחות לבנו וכתובה בתורתך שבכתב, ודוברת בתורתך שבע"פ, אבל אינה גלויה ונראית דיה בתורתך שבהסטוריה האנושית והישראלית, ועל דא קא בכינא, ועל דא קא צווחנא וזעקנא ומצלינא. למה זה הויה תעמוד מרחוק?! מִמַּשׁ אַתְּ שֶׁלְטוֹנְךָ, גלה את זרוע עוזך וגבורת ימינך, והנורא יורא! תן כבוד ותהלה, תקוה טובה ופתחון פה, וכך הלאה, כדלקמן.

תשע"ו

ושמך נורא על כל מה שבראת – אתה נורא על ידי כל הברואים מעצם נבראותם ללא תלות בתודעתם הגלויה. התודעה הגלויה של הנבראות היא הטרנספורמציה של הנוראות העלומה ליראה הגלויה.

תשע"ח

וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד לְעַמְךָ. תְּהַלֵּל לִירְאֵיךָ. וְתִקְנֶה טוֹבָה לְדוֹרְשֵׁיךָ. וּפְתַחֲוֹן פֶּה לְמֵיחָלִים לְךָ.

כבוד לעמך – כולו, תהלה ליראיך – החרדים, דורשיך – הדת"ל, המיחלים לך – החילונים.

תשס"ג יו"כ

ובכן תן כבוד - ככל שמדובר על מעלה פנימית ועדינה יותר כך גם 'המתנה' צנועה יותר. כבוד לעם, תהלה ליראים, תקוה לדורשים ופתחון פה למיחלים

תשס"ו

פתחון פה - נבואי למייחלים לך - להופעתך, להתגלותך עליהם, שעל גבי **התקוה הטובה** - ההתעלות המוסרית של **דורשיך** שיזכו לה בד בבד עם התעלות התעמקות דרישתם, הקירתם, מדרשם, שע"ג **התהילה** - ההשתחררות של **היראה** ממועקת צרותה והתנשאותה אל האור המהל ומקיף. כל זה במסגרת **הכבוד** המזכך ומעדן את **העממיות** הישראלית, שהיא יודעת את ערכה גם בידיעה פשוטה ולא מתוחכמת, מחוספסת ולא מעודנת.

תשס"ז

כבוד לעמך - כלפי חוץ. **תהלה ליראיך** - כלפי פנים. **תקוה טוב לדורשיך** - במישור הרוחני ו**פתחון פה למיחלים לך** - במישור הנשמתי

תקוה טובה - אופק רוחני, הוא הבסיס להכל, בלעדיו, יגיח היאוש האורב על דלתי לבנו. כשיש תקוה ואופק, המבוקש הוא, **פתחון פה** – היציאה מהאילמות, האפשרות לומר את האמונה, באופן מובן אך אמיתי. כל אלה מתנות טובות מאוצר של מתנות חיים ולא דווקא הישגים מתחייבים מהעמל האנושי.

תשס"ח

כבוד לעמך - מעגלים קונצטריים. **כבוד לעמך** מהעמים. **תהלה ליראיך** מעם ישראל בכללותו. **תקוה טובה** לדורשים מהיראים ו**פתחון פה** למיחלים מהדורשים.

כבוד - הערכה, **תהלה** - תודה, **תקוה** - כיוון, **פתחון פה** – השראה

תשס"ט

כבוד – ערך פנימי, **תהלה** – ערך מתגלה

תשס"ט יו"כ

כבוד לעמך - ולא בוז של בני ישראל לעמם ושל כל באי עולם לעם ישראל.

תהלה ליראיך - ולא אלמוניות ליראיך שיתברר שהם אינם חלשים אלא גבורים, אינם רק מכונסים בעצמם אלא גם פושטים רגליהם ומתיצבים בארצות החיים.

פתחון פה – רק ודווקא פתחון, כלומר פתח קטן, ותו לא מידי. כל השאר יבוא מאליו, רק לזכות להעזי לפתוח את הפה לאפשר את נביעת מי התהום אל שדות החיים. התממשות חלום הרהיטות והשגירות הזרימה והקליחה של הדבור בשירה ופרוזה.

תשס"ט

כבוד ולא בזיון, תהלה ולא רק כבוד, תקוה טובה למתנגד ופתחון פה לחסיד.

תקוה טובה לדורשיך – ניגון פותח לבבות למלים המדווייקות. פתחון פה למיחלים לך – מלים לניגון המופלא.

תשס"ט

כבוד לעמך – הערכה והכרה ולא בושה וגנאי ועלבון כאן ועכשיו למאמין העממי תהלה ליריאך - שם עולם לירא האלוקים. תקוה טובה לדורשיך - תקוה ולא יאוש, טובה גם בחיצוניותה וגם לטווח הקצרצר. פתחון פה למיחלים לך – השראה ליצירה לחולי הלב של בעלי התוחלת הממושכה.

תש"ע

כבוד ולא בזיון תהלה ולא אנונימיות תקוה ולא יאוש פתחון פה ולא אילמות – עקרונות.

פתחון פה שמתוך פתחון לב.

תשע"ב

תקוה טובה לדורשיך – הבנה בהירה ודעת עמוקה.

פתחון פה למיחלים לך – נביעה, השראה, הארה.

כפורים תשע"ד

כבוד לעמך – חכמה. תהלה ליראיך – בינה. תקוה טובה לדורשיך – תפארת. פתחון פה למיחלים לך – מלכות. עד כאן אור ישר, ומכאן אור חוזר. שמחה לארצך – מלכות. ששון לעירך – תפארת. צמיחת קרן לדוד עבדך – בינה ועריכת נר לבן ישי משיחך – חכמה.

תשע"ה

עמך ויראיך מבקשים מתנות גדולות – כבוד ותהלה. דורשיך והמיחלים לך מבקשים מתנות צנועות – תקוה טובה, פתחון (אפילו לא פתיחה) פה. מאן דאיהו רב, איהו זעיר, ומאן דאיהו זעיר איהו רב.

תן כבוד לעמך - על מנת שיכבדו את כל העמים. תהלה ליריאך - על מנת שיהללו את כל בני אנוש.

מתנת כובד החיים וההילה המקפת אותם, היא המחודשת את התקוה הטובה וזו מביאה בכנפיה את ההשראה, את מענה הלשון מד' אל מערכי הלב של האדם, את פתחון הפה.

תשע"ו

שמחה לארץ. ששון לעיר.

שמחה לארץ - שתהיה ההויה הארץ ישראלית משמחת ומרנינה בפשטות, שתופיע שמחת החיים הארץ-ישראליים.

וששון לעירך - שתתגלה שמחה פנימית יותר בירושלים, ששון - שמחה ירושלמית.

שמחים בצאתם מארץ ישראל וששים בבואם לירושלים.

תשס"ב

שמחה לארץ - ולא צער ועצב, של כריית עוד ועוד קברי. **ששון לעירך** - ולא קדרות וכדוך של השתבשות והיטרפות עוד ועוד מערכות חיים ערכיות.

תשס"ד

שמחה לארץ ששון לעירך - שמחה, בבקשת הטוב וששון, בהמצאו (מחזור הגר"א)

ששון - 'איזהו ששון, השש על גווניו', המבטאים דווקא בריבויים את המקור העצמי, למעלה מכל סיבה וטעם, מגמה ותכלית.

תשס"ו

שמחה לארץ וששון לעירך - 'משיח בן יוסף' ו'משיח בן דוד'. או - שמחת הארץ מתפרצת בצמיחת קרן דוד וששון ירושלים נשמע בעריכת נר בן ישי.

צמיחת קרן ועריכת נר - שני שלבים ב'משיח בן דוד' - צמיחת קרן ועריכת נר, דוד ובן ישי, עבדך ומשיחך.

תשס"ז

שמחה וששון - השמחה הטבעית אחת היא והששון הפנימי העמוק ססגוני הוא. המעבר ביניהם עלול להיות קשה.

תשס"ח

שמחה וששון - שמחת הרצון הפשוט הטבעי, וססגוניות הששון של חכמת הקודש. שמחת הרצון החפשי וששון הקדש הפנימי. יושר ועיגולים.

תשס"ט

במהרה בימינו – כפשוטו, האמונה באפשרות של משיח היום, המכוננת את 'בכל יום אצפה לוי', 'ואף על פי שיתמהמה'.
שמחה וששון - התעלות העולם נוקבת עד לארץ ולעיר לממשות הפיזית של החיים הישראליים, למקום, למרחב, לחלל, לבית ולחדרים הפנימיים. הטרמה של 'אז ירננו עצי היער'. בשלב מסוים תגיע ההתעלות ההדרגתית לנקודה סינגולארית בה ישתנה הכל, תוחלף הפרידגמה, יתעלו החיים והאור ירד עד לתחתיות ארץ וסימטאות עיר, וככל שירד יותר, תלך ותתגבר השמחה ותהפוך לששון.

תשע"ב

שמחה לארץ – בכינון חברת מופת מוסרית בעלת סולם ערכים ומערכת חינוך המבררת ומנחילה אותם.

ששון לעירך – בכינון חברת מופת רוחנית בעלת אופקים רוחניים מגוונים ומערכת חינוך המבררת ומנחילה אותם.

תשע"ד

שמחה לארץ וששון לעירך - שמחה אחת פשוטה לארצך וששון עתיר גוונים לעירך. בשלב הראשון של הגאולה חשובה האחדות ובשלב השני חשוב דווקא הריבוי. שכחת היחוס לשבטים מכוננת את האחדות בגלות ובראשת הגאולה. התבססות העם בארץ, פרייתו ורבייתו בה בכמות ובאיכות, מכוננים את בקשת הריבוי הטוב, הריבוי המגוון את האחדות. לא ריבוי של מגזרים מלשון 'גזרו', שאין אפשרות לאחותם, אלא ריבוי של 'שבטים', של ענפים של עץ חיים, היוצאים ממקור אחד, ינקים ממנו ומגוונים אותו. אחים, בנים, הבאים מבית אחד, בית יעקב, ושבים אל בית אחד, בית ישראל.

תשע"ה

שמחה וששון - הששון הוא הגירסא הבוגרת, הרפלקטיבית והאירונית, הלעתים מהולה בתוגת מה, של השמחה הספונטנית והסוחפת. השמחה הפשוטה בקבוץ הגלויות והתחדשות החיים הישראליים בארץ, תבכיר ותבשיל לששון ססגוני מורכב ועמוק בהתעוררות העיר ועירין קדישין. ופדויי הויה ישובון ובאו ציון ברינה ושמחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגון נסו יגון ואנחה.

תשע"ו

וצמיחת קרן לְדוד עבְדך. ועריכת נר לְבן ישי מְשיחך,

צמיחת קרן – משיח בן יוסף, **עריכת נר** – משיח בן דוד (על פי הרמח"ל)

עבדך - מלמטה למעלה **משיחך** - מלמעלה למטה

תשס"ב

צמיחת קרן - עריכת נר - קרן - כח, תקף, מלחמות. נר - חכמה, הארה, שלום. הופעת העוז הלאומי הצומח מארץ קודמת ועל גביו הארת נר ד' נשמת האומה, ההולך ונערך ומוטב בבתי מדרשות ובתי כנסיות. לדוד עבדך - ציון ולבן ישי משיחך - ירושלים.

תשס"ד

צמיחת קרן ועריכת נר - משיח בן דוד מופיע ופועל בשני שלבים. בשלב הראשון - פנימה. בנית הקומה הרוחנית בעם ישראל. בשלב השני - החוצה. הארת האופק האנושי. ואעשך לגוי גדול - ונברכו בך כל משפחות האדמה.

תש"ע

ארץ ועיר, דוד ובן ישי, עבד ומשיח, שמחה וששון, קרן ונר, והכל שלך ולמענך במעלות הגאולה והמשיח.

ארץ ועיר - שני שלבי משיח בן יוסף. קבוץ גלויות והקמת המדינה.

דוד ובן ישי - שני שלבי משיח בן דוד. תשובת ישראל ותיקון עולם.

תשע"ב

צמיחת קרן לדוד עבדך - צמיחת הקרן, היא התגלות עצם הענין המשיחי שראשיתו פורצת את שיעור הקומה הטבעי ומתנשאת למעלה ראש אך גם מפסידה מאחיזתה בחיים.

ועריכת הנר לבן ישי משיחך - כמו עריכת המנורה במקדש היא כדי להאיר ולא כדי לנגח, עדות לכל באי עולם ולא רק לישראל.

תשע"ג

צמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך - שני שלבים בתהליך הגאולה. השלב הראשון הוא הצמיחה התהליכית מתוך הקרקע, של הקרן, התשתית של כל הפירות. תחית המתים הלאומית, החומרית, הריאלית. השלב השני הוא תחית הנשמה והרוח, נ"ר הויה נשמת אדם. עריכת הנ"ר היא שלב התחיה הרוחנית של ידי גילוי סתרי תורה (הרב הנזיר). בעקבות היפוך 'האר"י' ל'ראי"ה' נבוא אל השלב השלישי, בו תופיע תורה חדשה, תורה דאצילות. ועל ידי שתי התחיות יחדו, תתיחד המלכות עם הכתר. מלכות סלקא לא"ס. יחוד סיפא ורישא.

תשע"ה

ארץ - עיר - צמיחת קרן - עריכת נר - ששון העיר ינביט ויצמיח ויגלה את הגרעין הפנימי של שמחת הארץ, שתתברר כראשית צמיחת גאולתנו, המכוננת את מלכות ישראל, מלכות דוד, עבדך - דלית ליה מגרמיה כולם. וזו תכשיר, תסדר ותיטיב את אורו של משיח המאיר בה את זוהר אדם עילאה - בן ישי, שמת רק בעטיו של נחש.

תשע"ו

בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

במהרה בימינו - אפשר שזה מתייחס לכל ה'ובכן' ולא רק לעריכת נר

תשס"ט

במהרה בימינו - ברצון שזה יתרחש כאן ועכשו ממש ובאמונה שזה אפשרי.

תשע"ב

וּבְכֵן צְדִיקִים יֵרְאוּ וַיִּשְׂמְחוּ, וַיִּשְׂרִים יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִינָה יִגִּילוּ.

צדיקים, ישרים, וחסידים – הישרים הם למעלה מהצדיקים, הם צדיקים ישרים. החסידים הם למעלה גם מהישרים, הם בעלי התשובה. וכדאיתא בספר חסידים (ובאורות התשובה יד לז).

גילה גילוי גל גלגל

שמחה – המשכת אור אינסוף מלמעלה למטה, גילה – גילוי מפורט של האור בתחתונים וגלגולו לרינה מלבר מלתתא. שמחהמלמעלה למטה בצפרא ורננה ברמשא (תורה אור ק ע"ב)

תש"ס

צדיקים יראו וישמחו - ועולתה תקפוץ פיה. **ישרים יעלוזו** - והרשעה כולה כעשן תכלה, **חסידים ברינה יגילו** - ותעביר ממשלת זדון. הראיה, השמחה, העליזה והגילה, הם המפיצים את ענני החושך של העוול הרשעה והזדון.

תשס"ב

ובכן צדיקים - שמחת הצדיקים היא המבססת את עליזת הישרים, וזו את גילת-רינת החסידים. קדושה משולשת, של השלמה הדדית.

תשס"ד

ובכן צדיקים יראו – גם הצדיקים רטני האמונה, 'הצדיקים שאינם מאמינים', גם אלה שאינם רואים היום את השמש הזורחת של 'הקץ המגולה', אף הם ראה יראו.

תשס"ה

ובכן צדיקים יראו וישמחו - זה כלל לא מובן מאליו, צריך על להתפלל על זה. להתפלל שלא יהיו הצדיקים, עוורים ופסחים, חרשים ואלמים – שאינם מאמינים ואינם פועלים עם אל.

שמחת אמונת הצדיקים בגאולה, היא המעצימה אותם עד כדי נפילת הרשעה וכליונה ממילא. ערבוב השטן החזק ביותר הוא על ידי השמחה כשם שהערבוב הקשה של השמחה הוא על ידי השטן.

תשס"ו

הראיה החזונית האמונית המביאה לשמחה עליזה גילה ורינה, היא – הן, הקופצות פי העוולה, מכלות את הרשעה ומעבירות את ממשלת הזדון מן הארץ, וחוזר חלילה לעילא ולעילא.

תש"ע

וישרים יעלו – על"ז – על ז' שמחה שמעל לטבע

תשע"ב

'בשמחה ננצח' – השמחה, העליזות, הרינה והגילה, הם שיפיצו את כל ענני החושך של העוולה והרשעה, הם אלה שיביאו לקץ מלכות הזדון בארץ ושילוחה המדברה, הימה או אף השמימה. השחרור של הקדושה והקדושים מהרצינות המופרזת מחמירות הסבר. השמחה, ההומור והאירוניה (בעיקר העצמית) הם לא רק האמצעים שיביאו אל התכלית אלא הם הם התכלית עצמה, ותולדותיה הם ממילאיים כעץ פרי הנותן פירותיו מאליו ומעצמו ללא התכוונות או תכליתיות.

תשע"ג

הראיה שלמעלה מידיעה ואמונה, 'רואה אני את דבריך', שאינה מובנת מאליה, והיא נחלת גדולי הצדיקים, הישרים והחסידים, היא יסוד תגבורת והתעצמות שמחתם לגווניה ומעלותיה.

תשע"ו

ועולתה תקפץ פיה. והרשעה כלה בעשן תכלה. פי תעביר ממשלת זדון מן הארץ:

ועולתה תקפץ פיה – אל מול פתחון הפב למייחלים לך יסגר פה באר העוולה. יתר על כך, ייבש ויחרב מקורה. נטית העוול שבאנושות בכללה ובכל יחיד, תלך ותדעך, לא יעמוד בה עוד כח. אל מול אורך הרוח וישוב הדעת, תלך ותעלם אף עצם האפשרות של העוול.

תש"ס

ועולתה תקפוץ פיה - והרשעה כולה - שתי מדרגות הרוע – נטית הענל כאמצעי למטרה (לאו דוקא רעה). זו צריכה רק לקפוץ פיה, להתגבר על הבולמוס התאוותני והחמדני ולתעל אותו לאפיקים טובים - ועולתה תקפוץ פיה. וכל הרשעה כולה - שאיפת הרשעה לשם רשעה, הרשעה העצמית, לה לכאורה, אין עליה אלא כליה.

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ - כאשר תעביר.

מן הארץ - אך לא מן השמים ובוודאי לא מעל השמים וגם לא מארץ ציה...

תשס"ד

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ – לאחר תקופה ארוכה של שלטון תלך הכריזמה של הזדון ותחלש ותתבטל, והעיניים יראו נכוחה, מה שהצדיקים, הישרים והחסידים רואים.

תשס"ה

ועולתה תקפוץ פיה - תסגור פיה הממלל רברבן על "עליה" ופרוגרס. יתחווור ההבדל הדק שבין עולה לעולה.

תשס"ו

ועולתה תקפוץ פיה – עולת התמיד של העוולה תתדלדל ותתיבש וכיוון שכך, תלך הרשעה היונקת ממנה ותחלש ותדעך, כמובן לא מבלי פרפורי גסיסה איומים ונוראים.

השמחה אינה על מפלת הרשע, אלא אדרבה מפלת הרשעה תיגרם על ידי השמחה שהיא הביטוי של האמונה והעין הטובה שממנה ציפית הישועה ובטחון הגאולה בישראל.

ועולתה תקפוץ פיה - העוולה, השגת המבוקש (שאינו רע בדווקא) באמצעים לא צודקים.

והרשעה כולה כעשן תכלה – הרשע הוא הרע העצמי, שמבקש את הרע לשם הרע ולא כמכשיר להשגת מבוקשים אחרים ומתענג על עצם החורבן, ההרס והמות.

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ – אתה הוא שתעביר, ביד חזקה ובזרוע נטויה, כמתנה שעל גבי העבודה הארוכה שלנו, כהבטחת הנביא: וְנִתְּתִי לְכֶם לֵב תְּלֹשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת־לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׁרְכֶם וְנִתְּתִי לְכֶם לֵב בָּשָׂר: וְאֶת־רוּחִי אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם וְעֲשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר־בְּחַקִּי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטִי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם: (יחזקאל לו כו - כז)

ממשלת זדון - הגאווה והיוהרה שהם אבי אבות הטומאה ומקור כל רשע ועולה, ורק בהעדרתם מן הארץ ולא רק מן השמיים, שילוחם מן הארץ לארץ ציה, ובהתחדשות מידת הענוה והדכאות השפלות והפשיטות יאיר אור חדש על ציון וממנה על כל אפסי ארץ.

תשס"ז

עולה – עוולה, רע כאמצעי להשגת תכלית שאינה רעה בהכרח, ולכן די בקפיצת פיה ולא בביטולה כי אנרגיה יצרית אמביציוזית זו אפשר לנתב לטובה ולברכה.

רשעה – הרע העצמי המתענג על הרוע ההכאבה וההשחתה, שעל כן יאה לו הכליה

כי תעביר – כאשר תעביר, כשתעביר את הממשלה הכריזמתית הכוחנית והאלימה של הזדון והיהירות הכומסת בתוכה את העוולה ואת הרוע, מן הארץ – מן הרצון היסודי של האדם.

תשס"ה

אל מול השמחה של ה'טובים' לגווניה ומעלותיה, מתכרכמות פני העוולה והרשעה.

עוולה – עולה – העוולה תמיד מדברת גבוהה גבוהה על עליה ותיקון על מהפכה העוולות הגדולות הן המסתתרות מאחרי אידיאולוגיות יומרניות, אידיאולוגיות אלו יסתמו פיהם ויפסיקו את מתק ארס מילולם המתחסד. והרשעה העצמית תכלה כליל עולה כליל.

כי תעביר – כאשר תעביר את ממשלת הזדון ולא את מלכותה שלא היתה לה, כי היא לא התקבלה מעולם ברצון.

כי תעביר ממשלת זדון - כאשר יתגלה הנמשל החיובי של המשל של הזדון

מן הארץ - כאשר תדיח הזדון מן הארץ לארץ ציה, שהרי זקוקים אנו לאנרגית התהו הזו זמינה בשולי החיים האנושיים לשם יצירה, חידוש ופריצה.

תשס"ט

כעשן תכלה - תתכלל, בעש"נ.

ובסדורי הספרדים: **הרשעה** – לילית, **בעשן** סמאל, תכלה, ששני קטבי הרשעה יכלו זה את זה ואת עצמם

תשס"ט יו"כ

עולתה – העוולה, הרוע האמצעי רק יקפוץ פיו (לעומת פתחון הפה למייחלים) והרשעה העצמית כעשן או בעשן תכלה כליל

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ - לזדון ליהירות החצופה הצינית לא היתה אף פעם מלכות (ברצון) אלא לכל היותר ממשלה (בכפיה)

תשס"ט

העולה שבעולם תפסיק לגרום עוול ולחטוף נפשות ולגייסן לעוול גם

יָרְאוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ וְכָל עַוְלָה קִפְצָה פִּיהָ: (תהילים קז מב) פי העולה הרוחנית יקפץ ויסתם אל מול שמחת הישרים. ונתהי לדל תקנה ועלתה קפצה פיה: (איוב ה מב) ובגם אל מול התחדשות התקוה לדלים .

הרשעה תכלה כשתעביר את ממשלתה ואת הכוח הכופה של הזדון שעתה אינם מאפשרים התגברות הצדק והאמת ונצחונן, מן הארץ לארץ ציה, למדבר, לעזאזל, כשילוח השעיר לארץ גזרה. המהפכה תלויה בתשובה של הקב"ה, בשינוי חוקי ההויה החברה והנפש.

יעבור הזדון תישאר רק השגה

העוולה, הגְבֵרַת הַבְּלָה, תקפוץ פיה הסדוק ושפתיה הדקות יתעוותו למין חוט מפותל חיוור ויבש. שינייה התותבות תשוונה לה מראה מגוחך ופאטתי. הרשעה תכלה בעשן ההומור והאירוניה וממשלת הזדון תוגלה לאי בודד ותהפוך לשמורת טבע ומוקד לצליינות של סקרנים מכל העולם

תשע"ב

העולה הרוע הרשעה יקפצו פיהם ויחרקו שניהם ויתפוצצו מרוב קנאה בשמחה.

תקפוץ פיה בניגוד לפתחן הפה של המייחלים לשמך

תשע"ג

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ – המצב הטבעי הוא היום שיצר לב האדם רע מנעוריו, רבה רעתו בארץ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום. זהו מצב בלתי הפיך, וכבר למדונו חז"ל, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואילולא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. העולה תתעלה והרשעה תכלה (ע"פ פירוש הרמ"ק) רק אם תיפסק ממשלת הזדון מן הארץ, מרדיתו בעולם בשנה ובנפש, בעולמות בנשמות ובאלוהות. ממשלת, דייקא, ולא מלכות, בהכרח ולא ברצון. רק בהעברת ממשלתו והמרתה במלכות, תיכון בחירה חופשית באמת, תיפסק העולה ותכלה הרשעה.

תשע"ה

זה לעומת זה. גם הרשעה הגדולה, העוולה, רואה את תהליך התקדשות הויה על ישראל, וקופצת פיה שעד עתה מילל ברבון, בקדרות ועצב. כאבה נעכר כפלים כשהיא רואה איך במקביל לעלייתם של ישראל הולכת הרשעה ומתכלה, והממשלה העריצה של הזדון עוברת מן הארץ, מאבדת את תוקף כוחה ושליטתה בעולם.

ותעביר ממשלת זדון – יתערטל הזדון מקסמו, יפוג קסמו האפל של הזדון, ויתברר שהוא רק משל, והנמשל הוא יחוד השליטה האלוהי מאז מקדם.

תשע"ו

ועולתה תקפוץ פיה – מלדבר גבוהה גבוהה, אל מול פתחון הפה הצנוע והעדין אך העז והנוקב של דורשי ד'. וביו"כ בוידוי 'על חטא שחטאנו לפניך בפתחון פה' אנחנו מתוודים על פתחון פה שנתנו לעוולה ולזדון

תשעה

**ותמלוך אתה הוא ידוד אלהינו מהרה על כל מעשיך. בהר ציון משכן כבודך. ובירושלים עיר
מקדשך.**

ותמלוך אתה הוא - מלמטה למעלה. ד' אלקינו - ומלמעלה למטה. רצוא ושוב. על כל מעשיך - על כל העולמות, אצילות, בריאה, יצירה ועד לעשיה.

בהר ציון - משכן - מטלטל ירושלים - מקדש - קבוע

ושמך נורא על כל מה שבראת - ותמלוך אתה הוא... על כל מעשיך

תשס"ב

ותמלוך - אתה - הוא הויה - אלוקינו - גלוי ונסתר, נס וטבע, פרסונלי ואימפרסונאלי, אתה ולז', אינטימיות וניכור

בהר ציון משכן כבודך ובירושלים עיר מקדשך - ל'ציונות' ערך של משכן - נייד, מיטלטל, ארעי. ול'ירושלמיות' ערך של מקדש - קבוע, יציב, נצחי. בשורשו, נעלה הארעי על הקבוע, הנייד על הנח, האהל על הבית וכיו"ב. נק' ציון הפנימית לעומת ירושלים - יסוד ומלכות.

תשס"ד

ותמלוך אתה הוא - יחוד תחתון ועליון

מהרה - גם מלשון הריון, נהר. נהרה. מלוכה שבעקבות התרקמות עוברית נסתרת והשרימה והארה ועליה וטיפוס וקימה בהר.

תשס"ז

אתה - הוא הויה - אלוקינו - במלכות הויה העתידית ישמר המתח המאוזן או האיזון המתוח בין הויה לאלהים.

מלכות הויה מתאפשרת רק עם התיקון המוסרי הכולל. תולדתו היא בימים ההם יש מלך בישראל איש הטוב והישר בעיניו יעשה.

תשס"ח

הר - עיר; משכן - מקדש; ציון - ירושלים; - משיח בן יוסף משיח בן דוד; בלכתך בדרך ובשבתך בביתך; חומר ורוח; לאומיות ואוניברסליות.

תשס"ט

ותמלוך אתה הוא ד' אלקינו מהרה על כל מעשיך בהר ציון משכן כבודך ובירושלים עיר מקדשך - במרחב הנקי שנותר לאחר התכלות הרשעה, על תילי החורבות ממשלת הזדון, הולכת ומופיעה מלכות הויה על העולם כולו, ומאירה גם על כל קצוות ארץ, על כל המעשים – מעשיך. פני המלכות כפולים הם – הויה ואלהים, אתה הוא. מכון המלכות כפול הוא. הר ועיר, ציון וירושלים, משכן הכבוד והמקדש.

תשע"ו

כְּתוּב בְּדַבְרֵי קְדָשׁ: יְמַלֵּךְ יְדֹד לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הַלְלוּיָהּ:

ימלוך הויה לעולם - אובייקטיבי קבוע

אלקיך ציון לדר ודר - סובייקטיבי מתעלה והולך

ככתוב בדברי קדשך - הכתיבה של הדיבור הקדוש.

תשס"ב

ככתוב בדברי קדשך - המציאות תממש את החזון שברוח הקודש

ימלך הויה לעולם אלהיך ציון הללויה - יחוד קוב"ה ושכינתיה, יחוד השם והשבח

לדר ודר - לכל הדורות, בכל דור, ובדור הזה באופן מיוחד

תשס"ד

ככתוב בדברי קדשך - המציאות תשמע לכתוב ולא הכתוב למציאות. היפוך יחסי המסמן והמסומן, המייצג והמיוצג. כמאז מקדם 'הסתכל בתורה וברא את העולם'.

ימלוך ד' לעולם – אלוהיך ציון לדור ודור - מלכות הויה הכללית העולמית העתידית הנצחית, מתגלה בשנות דור ודור בציון.

תשס"ו

ככתוב בדברי קדשך - לנו אין את 'בעית הלשון', את 'פרודכס השפה', את שאלת האפשרות וההצלחה של המחשבה והלשון לייצג את המציאות. אצלנו זהו 'ריאליזם הפוך'. הכל מתחיל הפוך, המציאות היא המיישמת את הרוח, את החכמה, את הנבואה, את רוח"ק. היש הוא המבטא את הכתוב. אצלנו 'דשא שבשירה ירוק יותר מהדשא שבמציאות, אפילו זה של השכן'. הסתכל בתורה וברא את העולם, תורה קדמה לעולם, המציאות היא האמרה לייצג את התורה, את האידיאה, ולא להיפך. המציאות אמורה למלא את פקודות הלומותינו, שיא החיים הוא בהתלכדם עם הכתוב נייתי ספר ונחזי.

ככתוב בתורתך, כאמור ע"י עבדך הנביאים - כל פסוקי מלכויות, זכרונות, שופרות, הם מפגש עם התכנית הארכיטקטונית של ההויה כולה.

תשס"ז

ימלוך ד' לעולם – אלוהיך ציון לדור ודור - כשם שמלכות הויה שתתגלה על כל מעשיו תביא להתגלותה בהר ציון ובירושלים, כך מלכות העולם הכללית, תביא למלכות דר ודר בציון, והן תתאחדנה בשיאן כאחדות השם והשבה. סדר זה אינו בלעדי רק להתחלת התהליך אלא גם לסופו בו תתעלה מלכות הויה הישראלית על מלכות הויה האוניברסאלית, כהתעלות העתידת של הלבנה מעל החמה. אשת חיל עטרת בעלה. נקבה תסובב גבר.

הללויה - שם ושבה שם כנגד מלכות העולם ושבה כנגד מלכות ציון.

תשס"ט

מלכות הויה היא הכתיבה שבתוך הדבור הקדוש, היא התורה שבכתב שברוח הקדש, היא הראשית והיא התכלית.

ימלוך ד' לעולם – אלוהיך ציון לדור ודור - מלכות הויה היא המלכות הכללית, על העולם כולו, ולעולם ועד, ויתרה מזו היא 'היה הוה יהיה', 'הויה מלך הויה מלך הויה ימלוך לעולם ועד. מלכות האלוהים שבציון היא המאירה בכל דור ודור בהארה מיוחדת. דווקא היא המתגלה בישראל ואילו המלכות העליונה היא שמש העמים 'דקרו ליה אלהא דאלהיא'.

ימלוך הויה לעולם – ההתגלות של יחוד השליטה לעתיד לבוא. אלהיך ציון לדודו דור – יחוד רישא וסיפא, התגלות יחוד השליטה שמאז מקדם ובכל דור ודור.

תשע"ו

קְדוֹשׁ אַתָּה וְנֹרָא שְׁמֶךָ. וְאִין אֱלֹהִים מִבְּלַעְדֶּיךָ.

קדוש אתה ונורא שמך – כיוון שאתה, במציאותך שלמעלה מהישות ובנוכחותך הלא ניתנת להבעה בשפה, קדוש, נורא גם שמך, המקיים כל וממלא כל והתגלותך בשפה.

תשס"ו

קדוש אתה ונורא שמך ואין אלוה מבלעדיך – הקדושה היא הממשות, היא העצמיות, וגם התודעה לא תוכל להתחמק מכך לאורך זמן. ככל שהרגישות וההקשבה יתפתחו, תלך ותיכפה הקדושה על האדם. כל מגדלי התהו של התודעה האוטונומית יפלו. אי אפשר ולא יכול להיות אחרת. כך זה היה - הוה – יהיה. בלעדיות, מוחלטות, נחרצות אולטימטיביות, של האלקי שאין עוד מלבדו.

תשס"ה

נורא שמך – גם בתחתיות ארץ התודעה, אע"פ שבשמי שמים, אתה קדוש, נבדל, לעילא לעילא מכל שירתא. התגלות הסוד אינה מפיגה את מיסטוריותו. האהבה אינה מפיגה יראה.

אין אלוה מבלעדיך – כל האלילים הם שמשים שלך, אין עוד מלבדך, גם ברבוי האלילים, בעיקר בריבויים. לא רק שהם אינם פוגעים בלבדיותך ובלעדיותך אלא מעצימים ומשרתים אותה.

תשס"ט

קדוש אתה ונורא שמך – קדוש, רק אתה. שמך, רק נורא

ואין אלוה מבלעדיך – והלא יש ויש?! אלא שכולם קיימים רק ברשותך והם כולם מלאכיך ועבדיך. כל האמונות הן הופעות חלקיות של האמונה השלמה. גם המשובשות שבהן, כלולות הן והולכות ומתכללות בה.

תשס"ט

אע"פ שאתה קדוש – נבדל ונשגב, אין ולא יש, פשוט ללא כל צבע, נורא שמך. אמנם נורא ולא לא מיירא, מאליו ללא כל פעולה. ארו הנראות הנמשך מחושך הנבדלות.

קדוש אתה ונורא שמך – קדושת העצמיות משתקפת בנראות השם ולא באהוביותו.

קדוש – נבדל אתה, ואף על פי כן, נורא שמך – מעורר יראה, כי אין אלוה, דין, מבלעדיך.

ואין אלה מבלעדיך – ודווקא הבכרה זו מתפנה המקום לכל האלוהיות.

תשע"ב

קדוש אתה ונורא שמך ואין אלוה מבלעדיך – לקראת חתימת הברכה שבים אנו אל ראשיתה, אבל בשינוי, שהוא תולדת תהליך ההמלכתך על העולם. היסוד נותר – 'קדוש אתה', אבל 'שמך', אינו 'קדוש' בלבד, אלא גם 'נורא', ולא רק בידיעה הישראלית הקדומה, הפנימית, אלא גלוי לעיני כל העמים. יתרה מזאת קבלת עול מלכות השמים, לא רק התפשטה על פני כל המרחב האנושי, אלא התעלתה באיכותה, לדעת את בלעדיותך.

תשע"ו

פְּתוּב: וַיִּגְבַּה יְלֹד צְבָאוֹת בְּמִשְׁפַּט וְהָאֵל הַקְּדוֹשׁ נִקְדָּשׁ בְּצַדְקָה.

ויגבה ד' צבאות במשפט – בראש השנה. והאל הקדוש נקדש בצדקה – ביום הכיפורים

תשס"ג יו"כ

המשפט מגביה, משגיב את ד', והצדקה מקדשת, מקרבת אותו. דין וחסד ולעומתם יראה ואהבה. אמנם בזהר: משפט - רחמי

מלכות ד' היא מלכות של משפט וצדקה ולא של עוול ואטימות. גם לא של מיסטיקה שוות נפש ואדישה שמעבר לטוב ולרע, לאמת ולשקר. השכל וידוע אותי כי אני ד' עושה חסד משפט וצדקה בארץ (סוף מו"נ)

תשס"ה

ויגבה כנגד קדוש אתה. הנקדש בצדקה כנגד ונורא שמך. ובכך – אין אלוה מבלעדיך

ד' צבאות – אין אלוה מבלעדיך גם ברבוי צבאותיך

תשס"ט

הויה צבאות גובה במשפט אך האל הקדוש מתקדש לעילא דווקא בצדקה. הצדקה מגלה את הקדושה יותר מן המשפט.

תשע"ב

ההתגבהות היא במשפט ובדין וההתקדשות שהיא 'המשפילי לראות', השראת השכינה בתחתונים, היא בצדקה

תשע"ג

ככתוב ויגבה הויה צבאות במשפט – גדולת ורוממות (התגבהות) הויה צבאות, היא דווקא בירידתו לעשות משפט.

והאל הקדוש נקדש בצדקה - השתגבות והיבדלות האל הקדוש (נקדש), היא דוקא בפנותו לעשות צדקה

קדושת נבדלותך, אינה של 'עזב אלהים את הארץ' אלא של מלכות הקודש וקדושת המלכות שהבסיס שלה, הוא עשית צדקה ומשפט.

כפורים תשע"ד

במשפט הצדק את הרשעים מתגבה הויה צבאות, ובצדקה שעושה עם הטובים נקדש האל הקדוש. ההתגבהות, היא ביטוי ליראה, היא הקוטב השני של 'וישח אדם וישפל איש ועיני גבהים תשפלנה'. ה'נקדשות' היא ביטוי לאהבה ולקרבה, ו'נקדשתי בתוך בני ישראל'.

תשע"ו

ברוך אתה יהוה המלך הקדוש:

ענינה של ברכה זו הוא ההתבררות שהקדושה היא המלכות - קדושת המלכות. עניינה של הברכה האמצעית, הוא ההתבררות שהמלכות היא הקדושה - מלכות הקדושה

תשס"ה

ברוך אתה ד' המלך הקדוש - דקות - התברכות - התבררות עוד ועודית של היות המלך - קדוש, והיות הקדוש - המלך, של היות המלך האחד הקדוש, מלך אוהב צדקה ומשפט, הגובה במשפט ונקדש בצדקה. הויה צבאות - גובה במשפט. האל הקדוש - נקדש בצדקה. המשפט והצדקה יחדו, הדין והחסד, מולידים את הרחמים, כביטוי מאוזן שלהם וכאפיק להופעת הרחמים הרבים העליונים, י"ג מדהות הרחמים.

תשס"ד

ברוך אתה ד' המלך הקדוש - ברכה היא לנו שהמלך הוא הקדוש, אשרינו שהקדש מתגלה במלכות.

תשס"ד יו"כ

ברוך אתה ד' המלך הקדוש - שמחת התברכות מלכות הקדש וקדושת המלכות. מלכות הקדש היא מלכות אינסוף, מלכות המתעלה לאינסוף וממשיכה ממנו משך זרע כל הברכות, מלכות הפותחת אופקי חירות והתעלות. מלכות הקודש אינה רק מלכות של חק, סדר ומשפט, לא רק מלכות שמוראה מונע אנרכיה ובליעה איש את רעהו, אלא, מלכות פנימית, נשמית של נעם ושמחה, של תשובה מאהבה רבה ואהבת עולם.

תשס"ו

ברוך אתה ד' המלך הקדוש - מלכות וקדושה הן לכאורה תרתי דסתרי. מלכות - חק, משפט, דין, אמת, הכרח. קדושה - חירות, חסד, חמלה, רחמים. זהו החידוש שבברכה זו - המלך קדוש והקדושה מלכותית - 'הכל צפוי והרשות נתונה', החפש שמתוך ההכרח, וההכרח שמתוך החופש. היושר שממקור העיגולים והעיגולים שמתוך היושר. הויה הוא האלוקים.

תשס"ו שבת תשובה

הברכה היא ברכת הקדושה והחידוש הוא שהקדושה העליונה מתגלה כמלכות, שה'אחד' מתגלה ב'ברוך שם כבוד מלכותו', שהקדושה היא מלכותית ולא רק נשגבה, טרנסצנדנטית וכו'.

מה ההבדל בין חתימת ברכה זו - 'המלך הקדוש' לבין חתימת ברכת היום - 'מלך על כל הארץ'? האם זה קשור ל'המלך הקדוש' ול'המלך המשפט' בתפלת עשי"ת?

המלך הקדוש – הוי אומר התגלות הקדושה כסדר, משטר, צדק משפט, ואף כמלך ולא רק כמלכות, זאת, לעומת 'האל הקדוש' המבטא את גבורת החסד האלהית העליונה, הרמה והנישאת.

לדור ודור המליכו לאל... ברוך אתה ד' המלך הקדוש - המלך ולא האל. הברכה מתרגמת את ה'אל' ל'מלך'. זאת היא ההמלכה והיא באה לאו דווקא ממצב של 'אין ד', אלא מתוך חווית החלל הפנוי של 'אין מלך' – אחש הישר בעיניו יעשה! לא מכפירה כי אם אדרבא מאמונה גבוהה של האחדות האלהית.

בי"ג מדות הרחמים, אל הוא חסד ומלך הוא דין. ההמלכה היא הפיכת החסד לדין הפיכת מתק החסד למרירות הדין המלכותי, התמרת האחדות לשניות הושקיפות לעמימות

בפשטות הקדושה מפסיקה להיות מוכחשת ונדחקת כלפי מטה או מעלה והופכת לליבת חיינו. החסיד הוא המלך. המלכות היא הקדושה. הקוד, הצופן, הרציונל, הטבעיים, הממשיים והמעשיים של חיינו.

תשס"ה

המלכות היא זו שאת עולה אנו מקבלים ברצון היא מלכות הקדש. ועדיין, מלכות אינה הזדהות, שכן הזדהות היא אחדות שלמעלה ממלך ועם. מלכות אינה כפיה והכרח, שכן זו היא ממשלה ועריצות. מלכות היא הנכונות הרצונית והשמחה שלנו לקבל עול חיצוני לנו כיון שאנו מזהים אותו ככיוון הנכון של התעלותנו. קבלת המלכות היא שיא החירות במה שהיא אינה משועבדת לחירות.

תשס"ט

מלכות הקודש היא זו של החסיד של הכוזרי, היא זו שבה נקודת עומק תהומות - רום שמי, האיטיות היא הקודש. ומהו הקודש האמור כאן? קודם כל התבונה והמוסריות ולמעלה מזה במעלות השראת השכינה הכללית והיחידית של רוה"ק והנבואה ואיכות החיים ואומר החיים הנובע מתוכם. ובאופן אחר – מלכות היא ההתעלות ההשתלמות ההשתפרות המתמדת על הציר של האמת והטוב, התשובה, וכו'.

מלכות הקודש היא ממשות הקודש. קדושת המלכות היא אצילות המלכות.

בר"ה השנה הדגש הוא על המלך וביוה"כ על הקדוש

תשס"ט

הקדושה מולכת המלכות קדושה והכל אומר שירה

תשע"ג

המלך הקדוש – ההימלכות בקודש בכל דרכינו. מלכות הקודש היא המלכות של העצמיות ושל אי העצמיות, של ההויה ושל הנבדלות. מפליא לקשר מלכות וקדושה. מלך במשפט יעמיד ארץ. והוא מרום וקדוש.

תשע"ו

ברכת קדושת היום

אתה בחרתנו מפל העמים,
אָהַבְתָּ אֹתָנוּ, וְרָצִיתָ בָּנוּ,
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְשׁוֹנוֹת,
וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ,
וְקִרְבַּתָּנוּ מִלִּפְנֵי לַעֲבוֹדָתְךָ,
וְשָׁמַרְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קְרָאתָ.
וַתִּתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה
אֶת יוֹם הַזְכָּרוֹן הַזֶּה,
אֶת יוֹם־טוֹב מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה,
יוֹם תְּרוּעָה בְּאַהֲבָה מִקְרָא קֹדֶשׁ,
זָכַר לִיצִיאַת מִצְרָיִם.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ
וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע
וְיִשְׁקַד וְיִזְכֹּר
זְכוּרֵנוּ וְזְכוּרֵן אֲבוֹתֵינוּ,
זְכוּרֵן יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ
וְזְכוּרֵן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ
וְזְכוּרֵן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ,
לְפִלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים,
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם,
בְּיוֹם הַזְכָּרוֹן הַזֶּה,
בְּיוֹם־טוֹב מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה,
לְרַחֵם בּוֹ עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ.
זָכְרָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה,

וּפְקִדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה,
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים בְּדַבַּר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים,
חַוֵּס וְחַנּוּן נְחַמּוֹל וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ,
כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ,
כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבּוֹדְךָ,
וְהַנְּשֵׂא עַל־כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָךְ,
וְהוֹפֵעַ בְּהַזֵּר גָּאוֹן עֲדָךְ, עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל
אֶרֶץְךָ,

וְיַדַּע כָּל פֶּעוּל, כִּי אַתָּה פֹּעֵלְתוּ,
וְיִבִין כָּל יִצּוֹר, כִּי אַתָּה יוֹצֵרְתוּ,
וְיֵאמֶר כָּל אִשָּׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ,
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלִכוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה.

קִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, תָּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ,
שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ, שְׂמַח נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ,
וְטַהַר לִבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת,
כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת,
וְדַבְּרָךְ מִלִּפְנֵי אֱמֶת וְקִיָּם לְעַד,
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ,
מִקְדָּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזְכָּרוֹן.

**אתה בחרתנו מפל העמים אהבת אותנו ורצית בנו. ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך.
וקרבתנו מלפני לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:**

אתה בחרתנו - נטל אחריות נורא.

אתה - כלומר, הבחירה כפוייה עלינו הר כגיגית. היא הכרח ולא חופ. היא ברית שאתה כרתת איתנו - אותנו.

תשס"ב

אתה בחרתנו, אהבתנו אותנו, ורצית בנו וכו' - מתוך ההיפוך - אנחנו בחרנוך וכו' נגיע אל 'היפוך ההיפוך', שהוא היושר היסודי העמוק, האמיתי. ללא מהלך זה של הסובייקטיביזציה, שבעומקה היא חושפת ומבררת את האובייקטיביות האמיתית, הקשה לקליטה ומועדת להגשמה.

ושמך הגדול והקדוש עלינו - בנו ועל ידינו, מתוכנו ודרכנו

קראת - הקריאה האלוקית בשם הויה, היא הקריאה האלוקית בשם ישראל ומבחינתנו, עבודת הויה היא עבודת עמו ישראל. ולא רק השם הקדוש נקרא עלינו, אלא אף השם הגדול - הגדולה שלמעלה גם מהקדש.

תשס"ד

אהבת אותנו ורצית בנו - אהבה ללא גבול, ללא סוף, אהבת ורצית ואהבת ורצית... אהבה שמימושה רק מגביר את הרצון, את התשוקה, את הגעגועים.

אהבה - רוחני. רצון - מעשי, עם ישראל אינו רק אידיאה מופשטת אלא מציאות מעשית, אמת מעשית, והתורה היא, מן השמים אל הארץ, ולכן האהבה חייבת להתבטא ברצון.

ורוממתנו מכל הלשונות - כל בעיות השפה ויצוגה את המציאות, וכל סוגיות הפילוסופיה של הלשון, לא רלוונטיות לנו. לשון הקודש אינה מיצגת את המציאות, אלא בוראת ומעצבת אותה. אדרבא, המציאות היא המייצגת את לשון הקודש.

ורוממתנו מכל הלשונות - רוממת אותנו אל מעל לכל מגבלות וגבולות אפשרות הביטוי השפתי-המילולי-המחשבתי, אל קדושת הניגון, הקול והדומיה.

וקדשתנו במצוותיך - ע"פ עו"ר ב' מצות הויה ברה מאירת עיניים. נתת לנו מעשים שעל ידם נפתחים אל הקדושה. נפגשים עימה ומתקדשים. מעשים שעל ידם אנחנו נצרפים - משתחררים מן הטבע, מתחברים אל הנשמה.

וקרבתנו מלפני לעבודתך - עשית שעבודתך תהיה קרובה ללבנו, ששאיפת קרבת אלקים דעתו ועבודתו, תהיינה עצמיות לנו, תפעמנה בקרבנו יחד עם פעימות לבנו.

ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת - ישראל הם השם הקדוש העולמי.

תשס"ה

אתה בחרתנו מכל העמים - אתה ה' הגדול הגבור והנורא, אתה הוא הבוחר באהבה בעמו ישראל מכל העמים – זהו תאר התארים, שם השמות, לעילא לעילא.

אהבת אותנו ורצית בנו – בראת אותנו וקיימת אותנו. החיית אותנו והרצת אותנו מחיל אל חיל דרך נפילות ומשברים, גאיות בכא ועמקי צלמוות. האהבה והרצון האלוקיים מתגלים בעצם החיים הישראליים ובכל מופעיהם.

ורוממתנו מכל הלשונות - ואף מהלשוניות בעצמה, אמנם לא בדלוג עוקף אלא מתוך מיצוי של כל הלשוניות, והכללת שבעים הלשוניות, בלשון הקדש, ולמעלה אף מלשון הקדש.

וקדשתנו במצוותיך – בעצם הציווי, בקדושת המצוות שלפני עשייתן, בכך שיצרת אותנו מוכנים וחפצים להתקדש על ידי מצוותיך

תשס"ו

אתה בחרתנו – הבחירות, הנבחרות והמובחרות, הם טבענו הכופה אותנו מפנימיותנו, והוא גם הטבע הכללי הכופה אותנו מבחוץ על ידי כל תהלוכות ההיסטוריה האנושית.

אהבת אותנו ורצית בנו – אהבת, לפני שחטאנו, אחר שחטאנו וכששבנו. באופן פנימי, אידיאלי, וגם למעשה בפועל תהלוכות הטבע וההיסטוריה. העולם קיבל ערך ותכלית ונהיה רצוי לפניך, באהבת יצירתך - בחרתך אותנו.

ורוממתנו מכל הלשונות - רוממת אותנו את עצם הוויתנו ואומר חיינו מכל שפה ולשון, הגה ושרעף, אל קדושת הדומיה העליונה.

מכל הלשונות - העיסות הנלושות, אל היסודות הראשוניים ולמעלה ראש אל הפשיטות העליונה, הרצון, האמונה, הענג, השמחה, השעשוע.

מכל הלשונות - מכל רמות 'העמידה מול' האינטלקטואליות, אל הווית החיים של עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, לא ברעש ולא ברוח ולא באש כי אם בקול דממה דקה.

מכל הלשונות – מתוך מיצוי כל הלשוניות, באופן שיש לנו זיקה וקשר ויכולת להעלות את כל הלשוניות.

קרבתנו – יצרת אותנו שוחרי קרבה והתרפקות, קרְבָּיִם, פנימיים, קרְבָּיִם ומקריבים, לוחמים הנכונים להקריב הכל למען החיים והטוב.

תשס"ז

אתה בחרתנו - הבחירה האלהית בעם ישראל, משמעותה כפיית הקודש על ישראל, הר כגיגית. בעת התרדמה במלכות אחשוורוש ומאז, מתרחשת הנסירה של ה'בחירה', ההולכת ומעצימה את החופש הישראלי עד כדי אפשרות הכפירה בבחירה עצמה! נמצא שהבחירה היא עצה אלוקית עמוקה של מתן הבחירה החפשית לישראל והעצמתה המתמדת, עוד ועוד ובעיקר בדור של 'עקבות משיחא' בו החופש מתבטא בחוצפה השגיאה! כפית ההר כגיגית על האמונה הבחירה והתורה היא דווקא משום שישראל ביסודם הם עזים שבאומות ו'אפשר לסמוך עליהם' שהם יצאו לחירות כשיבשילו התנאים. האהבה האלוקית הגדולה אותנו אינה משתלטת ומחניקה והרציה הגדולה בנו אינה כופה אותנו.

אתה בחרתנו - ואנחנו בוחרים, אוהבים, רוצים, מרוממים, מקדשים אותך, מתקרבים לעבודתך וקוראים את שמך הגדול והקדוש עלינו. זאת הענותנו לאהבתך, זאת הדיאלוגיות התוססת שהיא העיקר ובזאת ורק בזאת נבוא אל הקדש.

אהבת ורציית – יש אהבה שאין בה רצון, אלא עצבות וצער, כאב וכעס. יש אהבה שאין בה רציה וקרבה ואינטימיות, אלא כהות, ריחוק וניכור.

מצוותיך... עבודתך / קדשתנו... קרבתנו - מה בין מצוות לעבודה? מה בין קידוש לקירוב? אולי, המצוות הן הקדושה שלמעלה מהערכים. והעבודה היא העיבוד של הערכיות האידיאלית של צלם אלקים שבנו. המצוות מצרפות אותנו ומביאות אותנו לחיי העולם הבא והעבודה מפתחת ומשכללת אותנו לחיי העולם הזה.

קרבתנו מלכנו - במצוות מתגלה הקדושה העליונה ובעבודה הקדושה המלכותית.

תשס"ה

בחרתנו... אהבת אותנו ורציית בנו - הבחירה קודמת לאהבה והאהבה לרצון. זהו גם סדר ההכרעה האמונית והבחירה בבת / בן זוג. ההכרעה מביאה לוודאות האמונה והבחירה מביאה לוודאות האהבה. לא כדעה המקובלת שהוודאות מכוננת את הכרעת האמונה והאהבה.

אתה – בריש כל ברכה נוכח ה'אתה' הממשי אך המעורפל, אותו 'אתה' המקבל שם ומאיר פנים וחוזר ומתערפל חליפות, הוא הראשית והוא האחרית. ומשה ניגש אל הערפל.

ה'אתה' הוא חיבור של 'אחור באחור', הוא אינו התכלית, אלא רק הבסיס ל'נסירה', להתחדשות השם ולמפגש פנים אל פנים. דווקא כשיש שם נוצרת אינטימיות לעומת הזרות של ה'אתה' האנונימי, הלא ידוע בשמו. אמנם אפשר גם להיפך, שהשם מקים מחיצה החוצצת את המפגש הישיר, הלא אמצעי. כל שם בהגדרתו והגבלתו המוציאה מידי הפשיטות, הוא הגשמה. אז הוחל לקורא בשם ד' – אז חולל הקודש המקורי וחולן העולם לראשונה בעבודה הזרה.

תשס"ט

אתה בחרתנו – ה'אתה בחרתנו' מתגלה דרך ה'אנחנו בחרנוך', דרך המוחלטות של האפרוריות של בחרתנו, שאינה ניתנת להסבר אחר, כי אם כהתפרצות מתהום העצמיות. משמעות הבחירה אינה שאנו טובים יותר מ'כל העמים', אלא שעניינו העצמי הוא טוהר אהבת ה' והרצון לעובדו באמת. החויה הקיומית הישראלית היא של היות אהוב כאמת מטאפיזית. ברות אתה ה' אוהב את עמו ישראל ואהבתך לא תסור ממנו לעולמים. בשלב מסוים כבר לא משנה 'מי התחיל' - האם אנו קראנו את שמנו עליו או שהוא קרא את שמו עלינו. למרות שברור מי התחיל - מתברר למפרע שהיתה זו מזימה אלהית ועל כגון זה נאמר 'רבות מחשבות בלב איש ו[הן הן] עצת הויה היא תקום'. והעיקר הוא לומר את ה'אתה בחרתנו' כלפי פנים ולא כלפי חוץ באימת ענוות אחריות ולא בהתלהמות שמחת פריילגיות. וכתמיד, שורש האמונה, גם אמונת הבחירה והסגולה הוא שורש המרי!

תשס"ט

אתה בחרתנו - אנחנו בחרנו בך מכל האלהים, אהבנו אותך ורצינו בך, הקדשנו לך את לשוננו, הקדשנו עצמנו למצוותיך, התקרבו אל עבודתך ואת שמך הגדול והקדוש עלינו קראנו! ומנין לנו תעצומות אלו שעמדו בכל מבחן והתבררו כאהבה עד כלות הנפש ועד בכלל? רק ממך שאתה בחרתנו, רק כיוון שכל מעשינו אתה פעלת לנו, רק כיוון שממך לנו החיל והכח.

תשס"ט

בחרתנו – יצרתנו בוחרים ומגלים את בחירתך בעולם ובאדם

אהבת אותנו – יצרתנו אוהבים ומגלים את אהבתך לעולם ולאדם

רצית בנו – יצרתנו רוצים ומגלים את רצונך מהעולם ומהאדם

רוממתנו מכל הלשונות – אל מעבר ללשון ולשפה האנושית, אל המגע הישיר הלא אמצעי ולא מתווך, הלא מתמלל והלא מומשג והלא מדומה.

תשס"ט יו"כ

אתה בחרתנו – מתוך שאהבת אותנו ורצית בנו, הכרעת לכרות איתנו ודווקא ואך ורק אתנו ברית. אשרינו, אנו אוהבים ורצויים ונבחרים, איזו אינטימיות נפלאה

תש"ע

אתה בחרתנו - אתה יצרת אותנו בוחרים, אוהבים, רוצים, מרוממים מכל לשון, מתקדשים במצוותיך, מתקרבים לעבודתך, וקוראים על שמך

תשע"ב

אתה בחרתנו - הבחירה היא ביטוי לאהבה פנימית ורצון לגלותה ולממשה. בכך האהבה עצמה, המרוממת מכל שפה ולשון, מרוממת מכל שפה ולשון, מכל מילה וניב, מכל הגיון וחשבון. הרצון מתבטא ב'קדשתנו'. האוהב מקדש את אוהבתו והם באים בברית – **וקדשתנו**. בכך מתחדשת ביניהם אינטימיות של עבודה משותפת - **וקרבתנו לעבודתך**. והביטוי הגבוה ביותר לברית אהבה זו היא החלת שם האוהב על אוהבתו – **ושמך הגדול עלינו קראת**. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו.

תשע"ג

אהבת אותנו ורצית בנו – אהבה שיש בה תשוקה, תשוקה הנובעת מתוך אהבה. אהבה שהיא גם 'התאהבות' מתמדת. אהבה אצילית ורומנטית גם יחד.

ורוממתנו מכל הלשונות – מתוך מיצוי כל הלשונות והשפות נתרומם אל מעבר לכל שפה ולשון, אל השיר, אל הניגון, אל הריקוד, אל קדושת הדומיה שלעילא לעילא.

תשע"ד

יום תרועה באהבה מקרא קודש - הקשבת ה'שברים' וה'תרועה', והכללתם ב'פשוטה' שלפני ואחרי התרועה, תרועת ההמלכה והמלחמה, ההתעוררות וההתעודדות היא המסייעת לנו לזכור - "ובמה - בשופר" ומתוך אהבת התרועה, ידיעתה ועיבודה - נקרא וננעך עם הקודש המיוחד של היום.

זכר ליציאת מצרים - מהלך קדושת הזמנים הישראלית כמו מהלך החיים הישראלי בכללו, הינו המשך של יציאת מצרים. יום הזכרון אף הוא יונק את תעצומותיו מעוז היציאה לחירות עולם והביאה אל תכליתה, אל הגאולה השלמה, אל היובל הגדול שבו יתקע בשופר גדול.

תשס"ב

יום הזכרון - יום ההכללה וההתכללות

יום תרועה - יום צלילה עמוקה והצטללות פנימית, ותרועת מלך בו.

תשס"ה

ותתן לנו ד"א באהבה את יום הזכרון... יום תרועה - השם הראשי הוא 'יום הזכרון' והמשני, 'יום תרועה'. התרועה היא האמצעי לזכרון, המדיום לתוכן, המדיום שהוא התוכן והתוכן שהוא המדיום.

זכרון - החייאת-הנכחת הנשכח-העמום-הרחוק. החלצות מטומאת המוות שבנתק השכחה, בהתבוססות בנקודתיות ובהצטמצמות בקטעיות, העושים קצף, מעצימים דין ונותנים רוח גבית לקטרוג השטן, ליאוש ולאדישות. החלצות מכל אלה אל רום-עומק מרחבת ההכללה וההארה, הדבקות והחיים, המלקטת את כל שברי ורסיסי המציאות לכלל אחד בסיוע השמיעה של קול השופר - התרועה המרופדת מלפניה ומאחריה בתקיעה.

זכרון - אדם ללא זכרון, הוא אדם ללא עבר וכנראה גם ללא עתיד וכנראה גם ללא הווה. כשאין עומק אין אופק ואין עוגן. כל מה שיש הוא רק 'צו לצו קו לקו זעיר פה זעיר שם', השכחה היא הגלות. מלכה ושריה בגולה אין תורה גם נביאיה לא מצאו חזון מד' - משגלו ישראל מעל אדמתם אין לך ביטול תורה גדול מזה. השוכח עסוק רק בשכחה, אבל את היקר והנדיר, המוצנע והכמוס הוא אינו פוגש, חייו חיים שטחיים ואף נקודתיים. הזכרון הוא קיבוץ נידחי הגלויות. ובמה? בקול השופר המהדהד עבר הווה עתיד, נגלה נסתר, יש ואין ועדיין, עוד ועוד. וביום הגאולה ההוא יתקע בשופר גדול שיעורר את כל ישני העפר ששכחו את שמם. את הזכרון מכוננים לא על ידי תרגילי זכרון טכניים אלא על ידי ההתחברות אל המרכז פנימי, הבעתו ועיבודו. או שמא להיפך, חיבור כל האופקים הוא ההולך ומכונן המרכז, את הזכרון.

הסובייקטיביות / הסוביקט הוא הזכרון. האובייקטיביות / האובייקט הוא השכחה.

ברוך אתה הויה אלהינו ואלהי אבותינו - ההתברכות של החיים ממקורם הנעלם היא המכוננת את הסוביקט הפרטי - והכללי.

השכחה מקורה ברע, בשנאה, בניכור.

למה זכרון ולא זכירה, או זכר?

יום תרועה - יום של שברים, של שברון לב, של משבר. לב נשבר ונדכא אלהים לא תבזה. הזכרון הוא האלוקי והתרועה האנושי. בראש השנה יש מפגש של האנושי והאלקי, התרועה והזכרון, שברון הלב והרחמים הרבים.

מקרא קדש - נקראים וקוראים אל הקדש. הקודש נקרא על ידי התרועה וקורא לנו להיות קרואו ובזרת נבוא אל קודש הזכרון.

תשס"ו

יום טוב מקרא קדש - מקרא הקודש שמתוך הטוב העליון הכללי.

מקרא קודש זכר ליציאת מצרים - מקרא הקודש שמתוך יציאת מצרים הישראלית המקדשת את הזמנים.

תשס"ז

זכרון - מה בין הזכרון האלוקי לזכרון האנושי? הקיום האנושי הוא תולדת הזכרון האלוקי. ביום הזכרון אנו מצטרפים אל הזכרון האלוקי בכך שאנו נזכרים בכך. אנו נזכרים שהננו עומדים - זכורים על ידי הקב"ה, שאנו חיים בזכרון האלוקי שהינו למעלה מהזמן ומהחלוקה לעבר, הווה, עתיד. אנו זכורים שאנו זכורים גם כשאנו שוכחים. אנו רואים שגם כשאנו חשים שוכחים, אנו זכורים. 'אין שכחה לנגד כסא כבודך'. אין שכחה כלל. גם השכחה האנושית היא סוג של זכרון ולא דווקא קלוש או חלש, אלא אחר. כמו שבעומק החטא גנוזה התשובה, כמו בגרעין הזית המר גנוז השמן, כך בעומק השכחה גנוז הזכרון, כעובר ההולך ומבשיל ללידתו - ההיזכרות שתתגלה ותאיר בכפלים לתעצומה, כיתרון האור הבא מן החשך. ההזכרות ולא הזכרון היא ענינו של האדם עד לעתיד לבוא (ר' צדוק רסיסי לה).

זכרון – **מקרא קדש** - אולי הזכרון הוא הפן האנושי כללי של היום, והתרועה היא הפן הישראלי שלו. התרועה מביאה לזכרון והזכרון מביא לתרועה. מוסיף דעת מוסיף מכאוב. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

זכרון תרועה - בשבת, מעין עולם הבא, זכרון תרועה, נוסטלגיה, התרפקות על העבר הרחוק של העולם הזה בו היתה התרועה, ולא תרועה, ואף לא תקיעה כי אם הפשיטות שלפני ולפנים, שלפני הפשוטה שלפניה.

ותתן לנו - היום הזה, כמו כל המועדים, הוא מתנה, מתנת חיים המגלה את אהבת החיים, האהבה העצמית. אנחנו לא היינו יכולים ליצור יום כזה. המתנה היא מתנה חדשה בכל שנה, ולא 'הוראת קבע' חלילה. כל העושה מתנתו קבע אין מתנתו תחנונים.

זכר ליציאת מצרים – תזכורת נצרכת ביום אוניברסלי וקוסמי שכזה של הגוון המהותי והזהותי העצמי המיוחד שלנו ולערך הערכים הישראלי – ההשתחררות המתמדת

תשס"ח

יום הזכרון – **יום תרועה** – יום הזכרון, יום תרועה (לשון מקרא) הוא זמן תרועתנו (לשון חכמים). זמן רעותנו-אהבתנו המתעמקת ומתעצמת מתוך תרועת-התרועעות-שברון לבנו-שופרנו.

יום הזכרון – הזכרון ב'ה"א הידיעה', הזכרון העצמי, הטהור, המוחלט. לא של דבר מסוים, אלא הזכרון עצמו, ואולי הזכרון של הזכרון, הזכרון הכפול, העליון והתחתון, הגלוי והנסתר, הזכרון השקוף לעצמו ומשתקף בעצמו.

הזכרון – הכללת כל הזמנים והעלאתם אל הנצח הצלול והבהיר, השקוף והפשוט.

תשס"ט

יום הזכרון – יום תרועה – שם כפול מן המקרא. אולי זהו שורש כפילות הימים של ראש השנה. יום הזכרון – בשבת. יום תרועה – בחול. ואולי זה רמז לכפל הפנים, הישראלי והאוניברסלי, ואף הכללי והפרטי של היום הזה.

זכר ליציאת מצרים – זכר יציאת מצרים מחזיר לראש השנה משב רוח ניסני אביבי צלול ורענן המפיג את המתח של הדין הסתוי.

תשס"ט

יום הזכרון – יום תרועה – מה שמו העיקרי של היום? מהי מהותו העצמית? הזכרון או התרועה? לפי התורה, לפי חז"ל?

תש"ע

זכרון – הארת הלמעלה מן הזמן, הנצח הכולל עבר הוה ועתיד יחד, הארת האחדות והיחוד.

יום הזכרון – יום תרועה – הזכרון מתממש על ידי התרועה. אור הזכרון מתגלה דרך כלי התרועה.

יום תרועה – יום של ניפוץ (תרועם בשבט ברזל), שבר, התרועעות ואף קריסה של כל מגדלי התהו, המביאים לשברון לב. יום של לב שבור המתגלה כמשבר של לידה. יום של לידה בצער וביסורים ההולכת ומחוללת אור ושמחה של אמונה ואהבה, של רעות פנימית עמוקה. יום של רעות והתרועעות המאירה עלינו אור חסד קדמון של רעוא דרעווין – עלה א-להים בתרועה -- הויה בקול שופר / אשרי העם יודעי תרועה הויה באור פניך יהלכון / הויה אלהיו עימו ותרועת מלך בו

תשע"ב

ותתן לנו את יום הזכרון הזה – הזכרון הוא האור המיוחד של היום, זו מתנתו הגואלת אותנו מכל סוגי השכחה. נזכרים וזוכרים, זוכרים ונזכרים.

תשע"ד

יום הזכרון – אם אמנם תמיד 'ון' בסוף מילה באים להקטין, כמו 'איש' – אישון' וכיו"ב. ואמנם הרב ממבחין בין הזכרון ה'קטן', למעשה בראשית שהוא משני לזכר ה'גדול' ליציאת מצרים. אם כך למה ראש השנה הוא 'רק' יום זכרון ולא יום זכר?

יום הזכרון – מקרא קדש – הזכרון, העירות העוררות והעירנות הרוחנית, פותחים את מוחנו לקרוא אל הקודש ולהקרא אליו.

יום טוב – מקרא קודש – הטוב ויושר, החסד והגבורה, הצדקה הרחמים, פותחים את לבנו לקרוא אל הקודש ולהקרא אליו.

יום תרועה – שברון לב, רעיעות קיומית, ובזאת נפתח לבנו לרעות והתרועעות בין אדם לחברו, וזוכים אנו לעבור באחת ממערכת יחסים של 'אני – לז' ל'אני – אתה'. ומתוך 'ואהבת לרעך כמוך', מאיר עלינו 'אני הויה', ואנו צאנך ואתה רוענו, ואנו רעייתך ואתה דודנו. ובזאת נשלמת בקריאה לקודש וההיקראות אליו. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו.

זכר ליציאת מצרים – בשביעי לחודש הראשון, בשביעי ליציאת מצרים וכמו שביעי של פסח, הוא גמר יציאת מצרים וראשית ההליכה במדבר אל ארץ ישראל. כך היה לו זכינו (זוהר תצוה). ראש השנה ויום הכפורים הם תולדת כשלוננו לנצח את הסיטרא אחרא במהלך יציאת מצרים – מתן תורה. אולי כך אפשר להבין את מיקומם לפני סכות שהוא אכן חג הנצחון והיחוד הגמור על פי הזוהר (פנחס)

יום תרועה באהבה מקרא קודש – יום 'תרועה באהבה', יום 'תשובה מאהבה'. תשובה מלב שבור מאהבה ובלב שבור באהבה.

יום תרועה – על דרך הרמז – יום תרעא – יום פתיחת השער הנעול, הנפתח לפני גוי צדיק שומר אמונים ולפני כל אחד מאתנו העומד לפני שער החוק.

תשע"ו

יום הזכרון – הזכרון הוא עיצומו של יום. זכרון תחתון וזכרון עליון. כל עבודות היום באות לעורר את הזכרון או נגזרות מן הזכרון. הזכרון הוא הנצח. הזכרון אינו נוסטלגיה, אלא רציפות ובהירות של התנועה שהחלה בעבר, נמשכת בהווה ופורצת לעתיד. הזכרון הוא הראות הצלולה של הכל, הבהירות של האופק, ההתגלות של התמונה הכוללת במבט אחד.

תשעה.

**אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכֵּר זְכוּרֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
זְכוּרֵנוּ יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ. וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפִלִיטָה
לְטוֹבָה. לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים. לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.**

אלהינו ואלהי אבותינו - בקשה לזכות ולהתעלות בקודש יום טוב - מקרא קודש זה, לזכור ולהזכר, להריע ולהתרועע, להתדבק ולהתחיות. התעלות בקודש זו, כוללת את האומה כולה מראשון בני העליה ועד אחרון יושבי הבית והיא יורדת וחודרת עד הפליטה והחיים ומברכתם בברכת הקודש.

ויפקד ויזכר - פקידה וזכרון, זכרון ופקידה. רחמים וישועה, ישועה ורחמים. פליטה, חיים, חיים טובים, שלום. והכל מתוך נשיאת עינינו אליך והיא נשענת על מלכות החסד העליונה. כי אל-מלך חנון ורחום אתה - הרחמים שממקור החנינה העליונה.

ויפקד ויזכר - זכרוננו וזכרון אבותינו, זכרון ירושלים... וזכרון משיח בן דוד... וזכרון כל עמך - הערך האמיתי, הפנימי, הטהור והקדוש של החיים הישראליים לכל מעלותיהם ומורדותיהם, בעבר בהווה ובעתיד, הוא הזכרון, הוא אהבת ד' עד כלות הנפש, יניקת החיים דוקא ממבועם העליון והעלאתפ דוקא אליו. הזכרון הוא סגולת ישראל לעומת ה'גויים שכחי האלהים'. העצמת הזכרון הוא המבוקש, המאבק בהעלם, בשכחה הוא החרוט על דגלי מחנות צבאינו והוא

המתנגן בקול תרועתנו במלחמה בשכחה - הכחשה. הכחשת המציאות הערך והדרך, שלעומתה מתרוננת שמחת נבואתנו אמונתנו, 'אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מעד!' מע"ד – מציאות ערך דרך.

הפכי הזכרון – השינה - טמטום וכהות. השכרון - להט ותסיסה. ההכחשה - פלוסופיה ואידיאולוגיה.

רשעים אינם זוכרים את שמם ביום הדין! ושכחת שם הזולת הלא היא ג"כ דבר רע ומכוער! סימן שלא הסתכלת לו בעיניים אף פעם ובוודאי לא פתחת את לבך אליו ולא נכנסת אל לבו, לא הזדהת עמו. לא חמלת ולא רחמת.

תשס"ד

יעלה – לשמיים **ויבא** – לתהומות **ויגיע** - יחבר שמים ארץ ותהומות

תשס"ה

יעלה ויבא - תהליך של עליה אל הנשמה – יעלה-יבא-יגיע-יראה-ירצה, וירידה לשם הארתה – ישמע-יפקד-יזכר ירצה וישמע - ההרצות מביאה להשמעות.

וזכרון כל עמך בית ישראל - עם ישראל הוא בית ישראל, הוא בית ומשפחה, הוא הבית שלנו, הוא הביתיות שלנו.

חוס וחוננו וכו' - כל הבקשה הזו צריכה להיאמר בלב נשבר אחרת המילים נבובות וחלולות. כמו כן זו בקשה שאנו מבקשים בכל יום טוב, שהרי כל יום טוב, הוא גם יום זכרון ודין, אלא שראש השנה הוא יום 'ה' זכרון ו'ה'דין. וכשהזכרון מתעצם, הדין מתגלה ואז יש צורך גדול ברחמים ובישועה.

תשס"ו

יעלה - ולא ירד; **יבא** - ולא יצא; **יגיע** - ולא יתקע בדרך ויותר מנוכר; **יראה** - ולא יסתר, יעלם; **ירצה** - ולא ידחה וסורב; **ישמע** - ולא יבלע; **יפקד** - ולא ישכח; **יזכר** - יוכחש.

תשס"ז

אברהם - מצדנו (אמונה, סוביקטיבי, נשמתי, עמוק, כנה) - **יעלה** - למעלה, מן השפל / יבא - יכנס פנימה, מן החוץ / יגיע - יגע, נגיעה ולא רק קרבה /

יצחק - מצדו (אמת, אוביקטיבי, אלקי, גבוה, אמיתי) - **יראה** - מקביל ליעלה / ירצה - מקביל ליבוא / ישמע - מקביל ליגיע

יעקב - ואז (זיווג, חיבור, יחוד) - **יפקד** - פקידה, עיבור הריון / יזכר - לידה ברכה

הבקשה בכל יו"ט היא שנזכור את הקב"ה ושנזכר לפניו, לפליטה טובה חן חסד ורחמים וכו', ובאופן מיוחד בראש השנה שכל עניינינו הוא הזכרון.

תשס"ח

יזכר זכרוננו - מה הכוונה? מהו הזכרון שאנו מבקשים שיזכר? הזכרון שלנו אותו ית', או הזכרון שלו אותנו נתברך, או שיואר ויתעלה זכרוננו שיעורר את הזכרון העליון, או עצם הזכרון. זכרון הזכרון יוצר קלידוסקופ של זכרונות המשתקפים זה בזה, נותנים זה לזה ומקבלים זה מזה.

תשס"ט

פקוד זכור רחם הושיע / חוס חננו חמול ורחם – איך אפשר שלא להענות לבקשה כזאת, איך אפשר להשאר אדיש לנוכח שירת תחנונים שכזו.

תש"ע

יעלה – מתחזות ארץ לשמי שמים, משפל לרום, יתעדה ויתרחן.

ויבוא – יכנס מן החוץ אל הפנים.

ויגיע – ויגע. מן הניכור לאינטימיות.

ויראה – יצא מן החושך לאור, אל חוג הראיה.

וירצה – מהמאוס לחמדה, מהאדישות לתשוקה

וישמע – יתהפך מקול קורא במדבר, לקול נשמע מוקשב ומתקבל וחודר

ויפקד – מן העקרונות להפריה.

ויזכר – מן השכחה לזכרון, מהיות שכוח להיות נזכר.

תשע"ד

יעלה – מלמטה למעלה; **ויבוא** – מהחוץ אל הפנים; **ויגיע** – מהמרדף הסיזיפי אל המנוחה והנחלה; **ויראה** – יצא מן החושך לאור ויקבל מציאות ממשית; **וירצה** – יצא ממרחב הניכור ויהיה רצוי וחשוק; **וישמע** – יצא מבדידות האילמות אל הדיבור הנכנס ללב; **ויפקד** – יצא מקללת העקרונות אל ראשית הפוריות; **ויזכר** – יונכח ויתעצם ויתברך.

ויזכר זכרוננו – הזכרון של ד' אותנו, הזכרון העליון, המטאפיזי, וממילא גם הזכרון הסובייקטיבי, הפנימי, הקיומי שלנו.

וזכרון אבותינו – אצלו ית' ואצלנו, וכיו"ב זכרון ירושלים, משיח ובית ישראל, שהרי הם אמנם שלנו ובעבורנו, אך גם שלך ובעבורך.

תוצאות הזכרון העליון הם חיים בכפל משמעותם הראשונית, **הפליטה** - עצם ההשרדות, **והטובה** - הבניה והשכלול. חיים שיעוררו בנו ובזולתנו את כשרון מציאת **התן** ונשיאתו, את מידת **החסד** ואת **הרחמים** העליונים, הרבים. ובהכללה חותמת, חיים פעילים של הטבה ויחד עם זאת נינוחים והרמוניים – **לחיים טובים ולשלום**.

תשע"ו

בְּיוֹם הַזְכָּרוֹן הַזֶּה. בְּיוֹם טוֹב מְקַרָּא קֹדֶשׁ הַזֶּה. לְרַחֵם בּוֹ עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זְכָרְנוּ יְדוּד אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבָרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים. בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים.

זכרנו לטובה פקדנו לברכה - הזכירה הגלויה, המעשית - לטובה פנימית והפקידה הפנימית - לברכה חיצונית.

זכרנו לטובה ופקדנו לברכה - ע"פ עו"ר א' פב'-פג'

זכרנו לטובה - שאותו הטוב היסודי שהוא לפניך בעוצם טהרת קדושתו יגלה ויראה לפניך גם כעת, כמו שהוא נמצא בערכו היחודי, בכוח החיים התוכי של כל אחד ואחד מאיתנו. טובה יתרה תהיה אם תזכיר ותאיר טוב זה גם לנו, כדי שנשוב להאמין בעצמנו.

זכרנו ופקדנו – זכור את עברנו ואת פנימיותנו ופקוד אותנו כאן ועכשיו, כפקדך אמנו שרה מקדם.

זכרנו – לרחם - פקדנו – הושיענו - זכירה – עלות במחשבה, רחמים - התעברות, פקידה – לידה, ישועה – לבלוב ושיגשוג

תשס"ד

זכרנו ופקדנו – בחתימה, מתהפך הסדר. הזכירה העליונה העלומה, קודמת לפקידה שבפועל, ומחשבת הישועה העליונה, קודמת להתגלות-התגלגלות הרחמים, מכוננת ומקדמת אותם. אמנם הטובה תמיד קודמת לברכה כאן ובכל מקום.

תשס"ה

בדבר ישועה ורחמים – בדיבור של ישועה ורחמים (הרב הנזיר)

תשע"ה

ולהושיענו, והושיענו, בדבר ישועה – הישועה היא הנכספת והמתבקשת. הישועה כמעבר מאין ליש, מריק למלאות, מהמיצר למרחב. הזכרון, הזכירה לטובה והרחמים, הם המחוללים את הישועה. וכל זה ביום זה ועל ידי עיצומו של היום הטוב והקדוש הזה ובתוספת צנועה של תודעתנו ועבודתנו. היום היום הזה ממש...

תשע"ו

חוס וְחַנּוּנוֹ וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

חוס וְחַנּוּנוֹ וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ - מחסה וְחַנּוּנוֹ, חמלה וְרַחֲמִים, מלים כל כך טובות רכות ועוטפות גם בלי להבחין בינהן. מחסה - מקלט, קורת גג, בית. חנינה - הארת הבית באור של אהבת החינם. חמלה - אמפטיה, השתתפות, עימו אנכי בצרה. **חֲסִדֵי יְהוָה** אֲפִיר תְהִלַּת יְהוָה כְּעַל כָּל אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ יְהוָה וְרַב טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר גָּמְלָם כְּרַחֲמָיו וְכַרֵּב חֲסִדָּיו: וַיֹּאמֶר אֱדָ עַמִּי הִמָּה בָּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ: בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר וּמְלֹאךָ פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גָּאֵלָם וַיִּנְטָלָם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם: (ישעיה פרק סג ז - ט).

כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ - כל גווינו חיינו, כל מעינות חיינו, כל מעיננו, הכל מכוון אליך ורק אליך

תשס"ד

חוס וְחַנּוּנוֹ וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ - חוס - תן מחסה, חנונו - תן לנו חנינה מפשעינו / עשה שנמצא חן בעיני אלוקים ואדם, חמול - אהוב גלה אמפטיה, רחם - צור לנו רחם, בית גידול מתאים, והושיענו - שנוציא מכח לפועל את ערכנו העצמי לטובה ולברכה.

תשס"ט

חוס וְחַנּוּנוֹ וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ - לחוס - למנוע כל כאב להיות מחסה, בית. לחנון - להשפיע טוב מתוך אהבהת חינום. לחמול - להעניק חום. לרחם - לרקם ולגדל להכין אל המחר.

תשע"ג

חוס וְחַנּוּנוֹ וְחַמּוּל וְרַחֵם עָלֵינוּ - מוסיפים אנו ומבקשים חסיון וְחַנּוּנוֹ, חמלה וְרַחֲמִים, לתכלית הישועה, ומשעינים אנו בקשה זו על נשיאת עינינו אליך, ומיד מתעשתים אנו וזוכרים ואומרים נכוחה וברורות: 'לא על צדקותינו אנו נשענים, אפילו לא על צדקת יראתנו ואהבתנו לך, אלא על חסדך וטובך המלכותיים - כי אל מלך חנון ורחום אתה. וכמו 'כי עמך הסליחה' ע"פ המלבי"ם.

תשע"ו

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכַבְדֶּךָ. וְהַנְּשֵׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָךְ. וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲזָךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל אֶרֶץךָ.

כבודך - פנימי סובייקטיבי, יקרך - סובב אובייקטיבי. **הדר גאון עוזך** - התאבכות הכבוד והיקר זה בזה.

תשס"ב

מלוך, על כל העולם כולו בכבודך – טבע. הנשא, על כל הארץ ביקרך – הסטוריה. הופע, כל יושבי תבל ארצך – עם ישראל שבארץ ישראל. מילת המפתח היא – כל.

כבוד ויקר - כבוד – ההתגלות הריאלית של הערך במלוא כובד משקלו. יקר - המקור העליון הפנימי של הערך המקר את אורות הכבוד.

יקר וכבוד – הנביעה מהמקור, הזרימה, התנועה, האורות העליונים, הקלים והקלילים, הצחים והמצוחצחים למעלה מכובד הכבוד

כבוד ויקר – תכלית הבריאה היא כבוד ד'. התגלות היקר בארץ, בתחתונים וכחותם המתהפך.

תשס"ד

עולם - מלוך - עולם - כבוד - פעול - ידע כי אתה פעלתו

אנושות - הנשא - ארץ - יקר - יצור - יבין כי אתה יצרתו

ישראל והאנושות - הופע - תבל ארצך - הדר-גאון-עוז - נשמה באפו - יאמר ד' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

תשס"ה

מלוך – הנשא – הופע

כבוד – יקר – הדר גאון עוזך

עולם – ארץ – יושבי תבל ארצך

פעול – יצור – אשר נשמה באפו

תשס"ו

מלוך – מצדנו, אין מלך ללא עם

הנשא – מצדך, עֲתָה אֶקוֹם יֹאמֶר יְהוָה עֲתָה אֲרוּמָם עֲתָה אֶנְשֵׂא (ישעיה לג י). הנשיאות שלמעלה מהמלכות.

הופע – אלינו, הראה וגלה לנו נפלאות בתורתך ומתורתך. הסוד שבעומק הנגלה, הפלא שלמעלה מהנס.

תשס"ז

והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך - הקדמת איכות ההתגלות – הדר גאון העז, למרחב ההתגלות, כל יושבי תבל ארצך, מבטא את ה'את' ש'בעל'. והארץ היא הארץ המתובלת מכל, והיא ארצך, ועיקרה, יושביה, מישביה, האנושיים הישראליים.

תשס"ה

מלוך – הנשא – הופע – סדר עולה – מלכות – נשיאות – הופעה
עולם כלו – כל הארץ – כל יושבי תבל ארצך – גם כן סדר עולה. מין ההיקף למרכז
כבוד – יקר – הדר גאון עז – גם כן סדר עולה.

תשס"ט

הדר גאון עוז לעומת כבוד ויקר ערך אסטטתי חגיגי לעומת ערכים נעלים

תש"ע

אלהינו ואלהי אבותינו - הפניה היא אל אלהינו, שהוא אלהי אבותינו, הפרספקטיבה הזו של זיהוי מקור כל כוחות חיינו, עם מקור קדושת חיי האבות, מחלצת אותנו מהפרספקטיבה הצרה של קיומנו הפרטי ההווי

מלוך על כל העולם כולו בכבודך - מבקשים אנו שמלכות ד' תגלה בכל עולם כולו – בכל מרחבי החיים, לא רק לפי עבודת המלכתנו, אלא על פי ערך הכבוד העליון, 'כבוד ד', הערך הנשגב והמוסרי של החיים. או אז, כשהארת כבוד המלכות תהיה כל כך בהירה, תהיה המלכות ללב ולראש של כל החיים, למה שהכל נמלך בו, מקבל ממנו עצה ותושיה, מתכוונן על פיו והולך לאורו. מלכות כבוד ד' בעולם משמעותה שהערך והכח השליט בעולם, לא יהיה כסף כח מין ושאר יצרי איש, אלא בקשת חכמה, הארה והשראה, שתבאנה לעוד ועוד חסד וצדק.

והנשא על כל הארץ ביקרך - הנשיאות היא למעלה מהמלכות, והיא כוללת את היתרונות של המלכות ושל הדמוקרטיה, ובנויה על היקר - על הקסם והמסתורין, על הצפון והנסתר, ולא על רק על הכבוד הגלוי. הנשיאות מתפשטת על כל הארץ ולא רק על כל העולם, יורדת גם אל הדיוטות הטבעיות האלמנטאריות של החיים.

מציאות מלך אמנם אפשרית בממשלה רחבה או מצומצמת. ונראה שכשהעם במצב יותר טוב מוסרי, ממילא ממשלת המלך מצטמצמת, על כן לעתיד לבא נאמר ודוד עבדי נשיא להם לעולם, **נשיא תחת מלך**... (הראי"ה קוק, פנקס אחרון בבויסק לד)

והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך - ההופעה היא למעלה מההינשאות, היא התחדשות של עידן חדש, של ספירת חיים של אור, של התגלות והשראה, של רוח קדש ונבואה, המנכיחות את הדר גאון העוז – את – היופי ומגמת הרוממות של ההארה העצמית המאירה מחביון העוז העליון. הופעה זו מתפשטת על כל יושבי תבל הארץ, העולם שהוא תפאורת רקע לארץ ישראל

תשע"ג

ומהתנפלות בקשת הישועה עלינו, אנו יוצאים לבקש בכל תוקף את ישועת ד' אלוקינו ואלוקי אבותינו, את התממשות מלכותו על שלושת שלביה. ראשית, 'מלוך' על העולם בכללותו על ידי הארת כבודך הנורא, האידיאל העליון של הבריאה ותכליתה. בשלב השני, 'הנשא', הנשיאות היא המלכות המצטמצמת מאהבה, נשאת לריחוף עדין של 'מטי ולא מטי',

ודוקא בזאת היא מתפשטת עד תחתיות ארץ. בשלב השלישי, 'הופע', האר פניך והתגלה אלינו בתפארת גבורה ממותקת בחסדים, ובזאת נבוא כולנו לשבת בבית קדשך.

תשע"ו.

**וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו: ידוד אלהי
ישראל מלך ומלכותו בפל משלה**

וידע כל פעול - וידע כל פעול כי אתה פעלתו – ראשית המודעות לכך שאנו פעולים ולא פועלים. שנית, שאנו הננו פועל ד'. להוציא כל מיני תיאוריות אחרות על מקור האדם והבריאה. והעיקר, כל זאת היא ידיעה ודעת, כלומר אינטואיציה ראשונית. אחריה יבואו ההבנה של היצירה ואומר האמונה של מלכות ד'.

וידע כל פעול, ויבין כל יצור, ויאמר כל אשר נשמה באפו – אור חוזר - עשיה, יצירה, בריאה. והכל ממקור האצילות, הנשגבה המופשטה, המתגלה בכל המדרגות, ומאירה את כולן עד מלכות דעשיה - את ממשלת המלכות האידיאלית הישראלית - האלוקית.

תשס"ד

פעלתו, יצרתו, ויאמר - כי אתה פעלתו, פועלו ומפעילו בכל יום תמיד. כל מעשינו פעלת לנו. וכן, יצרתו יוצרו ונותן לו השראה ליצירה ויוצר דרכו כמדיום. וכן, אומר האמונה, האמונה שבעצם האמירה, האמירה שממקור הארת הנשמה בפנים - באפו

ד' אלהי ישראל מלך - על ישראל מלך, ומלכותו ברצון קבלו עליהם. ומלכותו (הישראלית) בכל, באנושות כולה, משלה. כי לד' המלוכה (על ישראל) ומושל בגויים.

תשס"ט

מלוך על כל העולם כולו בכבודך – וידע כל פעול כי אתה פעלתו

הנשא על כל הארץ ביקרך – ויבין כל יצור כי אתה יצרתו

הופע בהדר גאון עוזך כל כל יושבי תבל ארצך – ויאמר כל אשר נשמה באפו ד' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה

תשע"ד

וידע כל פעול, בידיעה אינטואיטיבית, ספונטנית, את נפעלות פעילותו. ויבין כל יצור, בהבנה ליבית מבוררת ומודעת, את מקור השראת יצירתו. ויאמר כל אשר נשמה באפו, ויבטא בעוז וענווה את ההכרח (ממשלה) שביסוד רצון קבלת עול מלכות הויה.

(בשבת יש אומרים: אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. רְצֵה נָא בְּמִנוּחַתְנוּ): קִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעְנוּ מִטוֹבְךָ. שְׁמַח נַפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת. כִּי אַתָּה יְיָ אֱלֹהִים אֱמֶת, וְדַבְּרָךְ מִלְכָּנוּ אֱמֶת וְקִיָּם לְעַד.

וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת – כִּי אַתָּה ד' אֱלֹהִים אֱמֶת וְדַבְּרָךְ מִלְכָּנוּ אֱמֶת וְקִיָּם לְעַד - בְּקִשְׁתָּ טַהַר הַלֵּב הִיא לְתַכְלִית הָעֲבוּדָה בְּאַמֶּת וְטַעַם הָרִצּוֹן לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת – כִּי אַתָּה ד' אֱלֹהִים אֱמֶת. לֹא רַק אֱמֶת מְטַאפִיזִית נִשְׁגָּבָה וּמוֹפְשֻׁטָה, אֲלָא כְּזוֹ שְׂמֵתִי בְּדִבּוּר מִלְכוּתִי שֶׁגַּם הוּא אֱמֶת וְקִיָּם לְעַד. קָרֹב ד' לְכָל קוֹרְאָיו אֲשֶׁר יִקְרְאוּהוּ בְּאַמֶּת.

וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת – בְּקִשְׁתָּ זֶה הִיא תוֹבְנָה בַת הָאָרֶז מְכוֹנֶנֶת. הַהֲבֵנָה שֶׁהָאֱמֶת הַאיִנְסוֹפִית מֵתְגַלֶּה דוּוֹקָא וְאֵךְ וְרַק דֶּרֶךְ טוֹהַר הַלֵּב, וְהִיא מֵתְגַלֶּה בְּעֲבוּדָה וְלֹא בְּדַעַת! שֶׁהָרוּחַ הַנִּכְוֵן שֶׁל הַחֲכָמָה, הַבִּינָה וְהַדַּעַת, מֵאִירָה רַק בִּלְבַב טוֹהַר. לֵב טוֹהַר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרַק אִז אֶזְכָּה לְרוּחַ נִכּוֹן.

כִּי אַתָּה ד' אֱלֹהִים אֱמֶת – הָאֱמֶת הִיא הַהֲכַלְלָה שֶׁל הַנִּיגוּדִים, אַחַדוֹת הַהֲפָכִים. הוּיָהּ הוּא הָאֱלֹהִים. שְׁעִיר וְאֵרִיךְ כּוֹלָא חַד.

כִּי אַתָּה ד' אֱלֹהִים אֱמֶת – לִכֵּן דַּבְּרָךְ, כְּלוֹמֵר, מִלְכוּתְךָ, דִּינְךָ, גְּזֵרְךָ, קִיָּמִים לְעַד (מֵהַר"ל חִידוֹ"א לַר"ה עַמ' צג)

תשס"ו

וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת – לְעִבְדְּךָ וְלֹא לְעִבּוֹד אֶת זוֹלָתְךָ וְלֹא לְעִבּוֹד אֶת עֲצַמְנוּ. גַּם אִם אֵין זֶה אֲפֻשְׁרִי לְגַמְרִי זֶה תִּשׁוּקְתְּנוּ.

תשס"ו שבת תשובה

וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ - תֵּן לָנוּ לְזֵהוּת וְלַחִיוּת אֶת חֶלְקֵנוּ הַמִּיּוּחַד – בְּאַמְצָעוֹת הָעִיסוּק בְּתוֹרָתְךָ. תוֹרָתְךָ הִיא שְׂתַגְלָה לָנוּ אֶת חֶלְקֵנוּ הַמִּיּוּחַד וְלֹא כָּל מַחֲשָׁבָה אוֹ הַתְּנַסּוֹת אַחֲרָת.

תשס"ז

קִדְשָׁנוּ... וְטַהַר לִבָּנוּ – הַטְהַרָה שֶׁלְמַעֲלָה מֵהַקְדוּשָׁה, טְהַרְתָּ הַטְּבִילָה - הַהֲתַבְטְלוֹת בְּמִקְוֵה יִשְׂרָאֵל ד' צוֹר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ.

וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת – לְעֵשׂוֹת אֶת רִצּוֹנְךָ וְלֹא רַק אֶת מִצְוֹתֶיךָ. ('מִי הַשְּׁלוּח' אוֹ ר' צְדוּק)

בְּאַמֶּת – לֹא רַק בְּאַמוּנָה - בְּכַנּוּת וּבִיּוֹשֵׁר, בְּאַמִּיתוּת וּבְנִאֲמֻנוֹת, אֲלָא גַם בְּאַמֶּת וְלֹא בְּשִׁקָּר טַעוֹת וּשְׂגִיָּאָה.

בְּאַמֶּת - בְּמוֹדַעוֹת לְחִלְקִיּוֹתָהּ שֶׁל כָּל אֱמֶת אֲנוּשִׁית וְהָאֱמֶת שֶׁלָּנוּ בְּכֻלָּל (אוֹ בְּרֵאשׁ וּבְרֵאשׁוֹנָה) וּבְפִתִּיחוֹת אֲמִיתִית לְעוֹד וְעוֹד אוֹפְקִים וְחִלְקִים פִּיסוֹת וְרִסִּיסִים שֶׁל אֱמֶת

תשס"ח

כי אתה ד' אלוקים אמת – האם נימוק זה מפקיע את ה'לשמה' של בקשת טוהר האמת...

וטוהר לבנו לעבדך באמת – טוהר הלב נדרש על מנת להשתחרר מהבעלות ואף מן הזיקה על האמת השלמה והמוחלטת שאינה בארץ אלא בשמיים. ב'ה'אמת, באמת האנושית האמיתית, כלומר, החלקית והמשתלמת ולא השלמה והעומדת וקיימת לעד, באמת הצומחת מן הארץ, ההולכת ומשתכללת בעמל התבונה העזה והענוותנית.

תשס"ט

קדשנו במצוותיך - שנזכה לראות את התקדשותנו על ידי המצוות.

ותן חלקנו בתורתך – שחלקנו, שבשמחתנו בו נהיה עשירים, יהיה בתוך תורתך ובאמצעות תורתך

שבענו מטובך – שתחושת המלאות של חיים וערך שחנו תיכונן ותבנה על יסוד מציאת הטוב שבקרבתנו וההיווכחות שהוא הטוב שלך, הטוב האלהי.

שמחנו בישועתך – שהשמח, תגבורת החיים שבנו ושטף היצירה שלנו, ינבעו מתוך ההתחברות שלנו עם ישועת הטוב והצדק, ישועתך.

וטוהר לבנו לעבדך – שטוהר הלב יביא לעובדה ולא נשאר טהרנים בקורתיים, חלילה. לעבדך – ולא את עצמנו ולא את זולתנו. באמת – שגם בארצות החיים, במרחבי העשיה, לא נבגוד באמת למרות ההצדקה הפרגמטית לכך. באמת – ולא רק ברגש ודמיון, התלהבות ורצון.

תשס"ט

קדשנו במצוותיך - בדרך כלל התכוונתי שכל הקדושה שלי תהיה ממצוותיך וכך הלאה. השנה חשבתי שאולי אין פסול בבקשה צנועה יותר. לו יהי שגם המצוות שלך יקדשו אותי, שבחיים שלי יהיה מקום חלק גם לתורה, שאשבע גם מטובך ואשמח גם בישועתך.

טוהר לבנו – לא במגמת טהרנות בקורתית אנינה וסטריילית שתקפיד לרחוץ בבור כפיה אלא על מנת לעבדך בשפיר ובשליה ועם זאת באמת ובתמים.

תש"ע

וטוהר לבנו לעבדך באמת - טוהר הלב מנוגד לעבודה, שתמיד מזהמת ומטמאת בעצם היציאה מהפנים לחוץ, והינה לא מוסרית בעצם הפעלת הכח שבה, ולו במשהו. עבודה מנוגדת לאמת, שבירידתה לריאלי ולקונקרטי, שהתגשותה, היא מתגשמת תרתי משמע. ומסתגסת במעברה במעבר ההכרחי אך הצר של הכוונה והלב האנושיים ועוד יותר מכך בכניסתה אל האטמוספירה של המעשיות והמפעליות. החיבור המשולש הזה של טוהר לב – עבודה – אמת, הוא בעצם בלתי אפשרי, אלא אם כן יבוא מהשראה עליונה, שעליה יש לשפוך שיח מיוחד – אנא ד' טוהר לבנו לעבדך באמת.

כי אתה ד' אלהים אמת - דוקא ההרכבה של הויה - אלהים, חיבור ההפכים הכולל ממילא את כל גווני הקשת, הוא האמת לאמיתה, האמת והחיים, האמת וקיימת לעד. הויה הוא האלהים.

תשע"ב

קדשנו במצוותיך – שים חלקנו בתורתך – שבענו מטובך – שמחה נפשנו בישועתך – -- טהר לבנו לעבדך באמת – ההתקדשות הפנימית במצוות היא המאפשרת את קבלת מתנת החלק המיוחד בתורה. זו, מחדשת רעב ושובע הסובבים סביב ציר הטוב וההטבה, ועל גבה מתחדשת שמחה נפשית ממשית בישועה האלהית. על גבי קומה נאדרה בקודש זו ראויה לבוא בקשת כינון ושמירת טוהר הלב לעבודת ד' אמיתית וכנה, המייחלת לדבקות באמת – בחותם העצמות של ההויה האלהית, ובדברה האמיתי בהחלט והקיים לעד וחי לנצח.

תשע"ג

תן חלקנו בתורתך – שמכל ה'תורות' תורתך תהיה מנת חלקנו ובה ועל ידה נמצא את החלק המיוחד שלנו בעולם.

וטהר לבנו לעבדך באמת – כי אתה ד' אלהים אמת – **ודברך מלכנו אמת וקיים לעד** – לכאורה דוקא ההנמקה לבקשה, שומטת את הקרקע מתחת רגליה. רק ד' אלהים אמת, ולא בשר ודם קרוץ חומר, שהאמת אינה נחלתו. רק דבר ד' אמת קיים לעד ולא דבר האדם שקיימותו זמנית ורעועה כחוק הקים האנושי החדל. אמנם כך הוא, אמת נגון הדבר, אבל הם הם הדברים, זה בדיוק ה'ענין' - בקשת הבלתי אפשרי לאדם, היא מהותית לאדם. תשוקת האדם ללהתגבר על גבולות ומגבלות קיומו ולחרוג מהאופק כהטבעי של חיו, היא המביאה אותו לחרוג מעצמו כהנה וכהנה, גם אם לא לממש לחלוטין את חלומו הבלתי אפשרי... טהר הלב ועבודת האמת הנגזרת ממנו הם אידיאל אליו אנו שואפים וחותרים, ובכך מתרחקים מנקודת המוצא שלנו ומתקדמים על המסילה האינסופית העולה בית אל.

תשע"ד

קדשנו במצוותיך – בכל מקום שרצה הקב"ה להוסיף קדושה לישראל הוסיף להם מצוות (מדרש). בפועל, לא תמיד החויה של קיום המצוות, היא חויה של התקדשות. לעומת זאת, במפגש עם יצירות אנושיות, עם ספרות ושירה משובחים, יש לא פעם חויה כזו. אינינו 'מוותרים' על טובת ההתקדשות שבחול, אך מבקשים אנו בזאת, שאת עיקר ההתקדשות והקדושה, נשאב ממעיני הישועה של המצוות. תקדשני מצותך ודברך יחיני.

תן חלקנו בתורתך – הבה לנו את החלק המיוחד שלנו, בתורה המיוחדת שלך. גל עיני ואביטה את נפלאותי מתורתך. גלה לי ודרכי את רז ההרמנויטיקה וחנני לפרוץ את מעגל קסמיו.

שבענו מטובך – יהי טובך, מה שטוב בעיניך, שבענו. מילוי החלל הפעור בתוכנו יהיה על ידי טוב והטבה שממקור צלם אלוקים שבנו.

שמחנו בישועתך – תהי ישועתך, קידוש שמך הגדול, שמחתנו. המהפך מצער ויגון לשמחה יתחולל בשל ישועתך, שהיא ישועת ישראל, שהיא ישועת אדם.

וטהר לבנו לעבדך באמת – טוהר הלב הוא המפתח לאמת. טהרת הלב, נקיותו וחפותו מסיגי פניות ואינטרסים, ככל האפשר, הוא תנאי הכרחי לא רק להשגת האמת, אלא עוד לפני כן, לבקשת האמת. טהרת הלב היא גם ענוות הפתיחות הקשובה לקבל וללמוד מכל האדם. עבודת הד' באמת, היא עבודתו ולא עבודת עצמנו, היא עבודה אמיתית וכנה ולא מזויפת ומרמה. השאלה אינה - מה ההבדל? איפה עובר הגבול? כיוון שהתשובה אינה נמצאת בהבחנות אנליטיות חריפות ככל שיהיו. השאלה היא - איך יודעים מתי חצינו את הרוביקון של האגו? אלא בטוהר הלב. התושבה היא: הלב יודע. הלב היודע מרת נפשו וטומאתו, יודע גם את טהרתו שבה לא יתערב זר. הטהרה אינה רק חירות ועבודה אלא חסד ומתנה שעל גביה - נְטָהר. הטהרה אינה חד פעמית אלא מתמדת – נְטָהר, היטהרות מתמדת. אפשר ללכת עוד צעד ולהפך את מערכת היחסים בין טוהר הלב לעבודת אמת, בדומה להיפוך היחס בין הצרה לתפלה, ובין החטא לתשובה. טוהר הלב,

אינו אמצעי למטרה של עבודת ד' באמת. אדרבא, עבודת ד' האמתית היא אמצעי לטוב וטהר הלב ועצם בקשת עבודת האמת, היא המכוונת את טוהר הלב, שהוא התכלית.

כי אתה ד' אלהים אמת ודברך מלכנו אמת וקים לעד – האמת היא חותם העצמות האלהית, בשני פניה העיקריים, הנס והטבע, החסד והחירות, הויה ואלהים. יתרה מזאת, האמת היא רק זו שנולדת מחיבורם. יתרה מזאת, האמת היא גם דבר המלך, כלומר, וזו הרבותא, דבר המלך הקדוש, היינו 'האמת לאמיתה' ולא שום 'שקר קדוש'. יתרה מזאת, הנהגתו המעשית של דבר האמת המלכותי, היא נצחית.

תשע"ה

על שלושה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים (אבות א ב) והעולם עצמו הוא עולם החול והטבע שאליו צרחכה להתפשט העבודה והדבקות והקדושה. והכל מתקיים על הפלא – 'אלמא איתקימא ברזא'.

קדשנו במצוותיך – העלנו אל השמיני, אל העולם הבא, שלא ניתנו אלא לצרף בהם את הבריות מ'זה' ל'בא'. **עבודה.**

תן חלקנו בתורתך – שנזכה להוציא מן הכח אל הפועל את אנושיותנו וישראליותנו לשמן נוצרנו, מתוך עמל התורה. **תורה.**

שבוענו מטובך – שנשבע אך ורק בעשית טוב ודווקא טוב עמוק ואמיתי - טובך. **גמילות חסדים.**

שמח נפשנו בישועתך – זכנו להיות צופי ישועה וגאולה, באמת ובתמים ומתוך כך לשמוח לעלוז ולהתרונו בגילה אל מול התפשטות מלכות הטוב והיושר האלוקיים אל כל מרחבי החיים, אל החולין ואף אל הטבע. **בכל דרכיך דעהו.**

ארבע בקשות אלה מכוונות את מרחב החיים של האדם. בראש ובראשונה השמים הפתוחים לאינסוף – הקדושה. ומן השמים ניתנת תורה אל הארץ להורות לאדם את דרך עץ חייו כאן על פני האדמה. וכשאני לעצמי, מי אני, רק האהבה והרעות החסד והרחמים והצדקה הם הממשים את ההבטחה ששמה אדם. ועלהו לא יבול, גם כל מרחבי החולין ואף האלמנטאריים ביותר כולם הם שדות אשר ברכן הויה ובהם נדעהו ודווקא בבהוספתם על שלשות מימדי הקדושה המובהקים – התורה העבודה וגמילות חסדים, נלך וניוושע וניגאל. והכל מתוך המפולשות של חייו אל הפלא והסוד הרז והתעלומה שהם הם מקורות תגבורת חייו וטוהר ואור השראתנו.

וטהר לבנו לעבדך - בהיקף ומלוא החיים כולם כנ"ל. באמת – עד כמה שיכול אנוש אנוש, קרוץ חומר, בשר ודם, ציץ נובל, אבק פורח. כי אתה הויה אמת – אתה, ולא האדם, ולא עולמו 'עלמא דשיקרא'. ודברך מלכנו אמת וקיים לעד – ואילו דברנו ודבורנו הם לכל היותר חפצי אמת. זאת כל האמת. ובזאת, באמת הארצית, הענוותנית והחלקית, אך כרוית האוזן ללמוד ולקבל לצמוח ולגדול, נבוא אל הקודש.

תשע"ו

ברוך אתה ייְהוָה מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, מְקַדֵּשׁ (בשבת: הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל יוֹם הַזְּכָרוֹן:

מלך על כל הארץ - לא המלך הקדוש, הרם והנישא, אלא מלך על כל הארץ, מקום התגלות גבורת ענוותנותו.

מקדש ישראל והזמנים – לא רק קדושת המלכות הטרנסצנדנטית, אלא מלכות הקדש האימננטית.

תשס"ה

מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזיכרון – אין כאן חתימה בשניים כי בראש השנה ד' מתגלה כמלך כל הארץ, כמו שבשבת זו אינה חתימה בשלוש, שכן קדושת השבת היא קדושת ישראל וממנה הם ממשיכים ומקדשים הזמנים

תשס"ט

מלך על כל הארץ - מלכות ד' היא מלכות האמת והטוב, הטוב והיושר, העונג והשעשוע, החמלה והסליחה.
על כל הארץ – לאחר שהועברה ממשלת הזדון מן הארץ. אף המלכות (ולא רק הנשיאות) מתפשטת על הארציות כולה, עד הדיוטא הנמוכה.

תשע"ב

מלך... מקדש - לעומת המלך הקדוש, כאן המלך המקדש. המקדש את השבת, הממשיך את קדושתו בישראל. והם, הדומים ללבנה, מקדשים את הזמנים בכלל ואת יום הזכרון בפרט.

תשע"ד

ברכת רצה

רצה ידוד אלהינו בעמך ישראל

ולתפלתם שעה

והשב העבודה לדביר ביתך

ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון

ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

ואתה, ברחמיך הרבים, תחפץ בנו ותרצנו

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים:

ברוך אתה יהוה המחזיר שכינתו לציון:

רצה ד' אלוקינו בעמך ישראל... ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך – ציווי ענוותני, בקשה ובעצם, סיפור דברים. יודעים אנו כי רצויים הם תמיד החיים הישראליים לפני ד' ולרצון היא עבודתם

תמיד – בכל זמן ובכל אופן שהוא, אפילו חוטאים, אפילו משחיתים חלילה, אפילו לא אמון במ.

מהרה באהבה תקבל ברצון – הזריות היא ביטוי לאהבה והקבלה היא ביטוי לרצון.

ואתה ברחמיך הרבים - הגאולה מתחילה ממך, ממקור רחמיך הרבים - י"ג מדה"ר.

ותחזינה עינינו - במדרגת הנבואה של 'וירא את המקום מרחוק' ראית עין חזיונית, היכולת של העין לזהות את התממשות החזון, את שיבת השכינה האלוקית לציון גם כשהיא מכוסה ונסתרת.

תשס"ד

ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון – הקבלה ברצון היא יותר השעיה לתפלה והיא תולדה של השבת העבודה לדביר ביתך.

תשס"ד יו"כ

המחזיר שכינתו - השראת שכינתו, רוה"ק, נבואה, השראה ליוצרים, משוררים, סופרים ואמנים. הארה, אור פנים, ולא רק עמל מוסרי ושכלי, מתנה שעל גבי העבודה. מלמעלה למטה ולא רק מלטה למעלה אור ישר ולא רק אור חוזר.

תשס"ה

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים – השנה, בהקשר של קללת אירועי העקירה של תושבי גוש קטיף בסוף השנה וההתנתקות של הכל מהכל, והיאוש והזעם שבעקבותיה, התנגנה לי בקשה זו כתחינה על אמונת עתנו בקץ המגולה, בחזרת השכינה לציון. הבקשה ותחזינה עינינו הפכה להיות דחופה וקריטית לאור העוורון ההולך ופושה והפיתוי להצטרף אליו. ותחזינה עינינו, ולא נהיה חלילה מקטני אמונה.

ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך – תחנון לד' שירצה בכל עבודת עמו ישראל תמיד באשר הם, באשר בעומק לבם, כל מעשיהם לשם שמים ובכל דרכיהם הם מבקשים לדעת אותו ורק אותו.

תשס"ו

ותחזינה עינינו - בקץ המגולה על ידי האורות והנתיבות ונזכה לפעול עם אל ולסייע לשמאי. שלא נהיה חלילה מהצדיקים שאינם מאמינים או מאלו שהאמינו והתייאשו.

תשס"ז

רצה... ותהי לרצון – הרצון האלקי הוא ששייב העבודה שתהיה לרצון. תכין ליבם תקשיב אזנך.

ותחזינה עינינו בשובך לציון - מתוך שובך לציון נזכה לחזון העין, לרוח הקדש, להשראה והארה, ליצירה ולהתחדשות, ממקור רחמיך העליונים הרבים.

תשס"ח

רצה – גם אם מעשיהם אינם לרצון, בזכות אישיהם המוקרבים על מזבח של מעלה על ידי מיכאל.

המחזיר שכינתו לציון – גם אם החזרה ארוכה (אלפים שנות גלות) וסבוכה (התבוללות וחילון ואף כפירה) ונוראה (שואה), חזרה היא וחזרה שמה.

השכינה החוזרת לציון מהגלות, היא השכינה שבגלות. אף היא מקבלת נשמה חדשה עם עלייתה – שיבתה לארץ ישראל והופכת לשכינה ארץ ישראלית המתגלה בתורת ארץ ישראל. השנוי במקום הוא שנוי במהות. כמו ש'מלכה ושריה בגויים אין תורה' ו'משגלו ישראל מעל אדמתם אין לך בטול תורה גדול מזה', כך גם בחזרת השכינה לציון, 'אין לך קיום תורה גדול מזה'.

תשס"ט

אישי ישראל ותפלתם – מתוך האש של הקרבן של מסירות הנפש, תתקבל התפלה לעילא לעילא.

תש"ע

ברכת מודים

מודים אנחנו לך,
שאתה הוא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד,
צורנו צור חיינו,
ומגן ישענו, אתה הוא.
לזר וזר גזזה לך וגספר תהלתך,
על-חיינו המסורים בידך,
ועל גשמותינו הפקודות לך,
ועל-נסיך שבכל-יום עמנו,
ועל גפלאותיך וטובותיך שבכל עת,
ערב ובקר וצהרים.
הטוב פילא-כלו רחמיך,
המרחם פילא תמו חסדיך
כי מעולם קוינו לך.
ועל כלם יתברך ויתרום ויתנשא תמיד
שמך מלפני לעולם ועד,
וכלי-חיים יודוך סלה,
ויכתוב לחיים טובים פלי-בני בריתך.
ויהללו ויברכו את-שמך הגדול באמת לעולם פי טוב,
האל ישועתנו ועזרתנו סלה האל הטוב.
ברוך אתה יהוה, הטוב שמך ולך נאה להודות.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, שְׂאֵתָה הוּא יְהוּה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, צוּרֵנוּ צוּר חַיֵּינוּ, וּמִגֵּן יְשָׁעֵנוּ, אֵתָה הוּא.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ – על עצם קיומך וטובך ועל ברכת נוכחותך. מודים אנו על האמת - כל הטוב, ממך הוא ומהנקודה האלקית של החיים. ולא שאין רע, יש, ולא דווקא מעט, אלא שהטוב הוא שאינו מובן מאליו, הוא הביטוי של החסד ואהבת החיים, הוא המקור היוצר והמארגן את החיים כהשתלמות מתמדת.

תשס"ג יו"כ

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ – התבטלות והתכללות מאהבה ובשמחה. קבלה של החיים ושל עצמנו כברכה ולא כקללה. אמירת 'הן' למציאות ואישור טובה. קבל עם ועדה, שמים וארץ וביחוד כלפי עצמנו.

התודה היא אומר האמונה הפשוט ביותר והנשגב ביותר. עצם האמונה, ראשיתה ואחריתה. כל הקרבנות והתפילות בטלות לעתיד לבוא חוץ מקרבנות ותפילות תודה. ומלאה הארץ תודה את ד', וכל החיים יודוך סלה. למען יזמרך כבוד ולא ידום ד' אלוקי לעולם אודך.

תשס"ד

שליש מדרגות בהודאה – מתוך שמחה, הכנעה, התבטלות. שמחה – על הטוב, הכנעה – על הרע, התבטלות – על הטוב והרע. דבר אחר, בהתבטלות - על החיים בסתמיותם. שליש הודאות – על מתנה (טוב רע וכו') / אמת / חטא.

תשס"ו

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ – על 'אנחנו' על עצם קיומנו שהוא ממך. מתמסרים אנו כליל לך. יתר על כן, מבטלים אנחנו את אינותנו לפניך ואלריך.

תשס"ז

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ – 'מודים מכלל דפליגי'. לא קל לנו אבל אנו מודים על האמת, על הטוב ועל החטא. מודים ושוחים - משתעבדים ומבטלים כליל, כקרבן עולה. עליה של התבטלות והתכללות.

תשס"ח

מוֹדִים - שתי תודות. נגלית ונסתרת, מתעצמת ומתבטלת, על הטוב ועל הרע. ושתיים בשמחה ברינה ובצהלה.

תשס"ט

מודים אנחנו לך – מודים מכלל דפליגי – מודים אנו לא רק שאנו לך, אלא שאין עוד מלבדך, ודווקא בביטול הזה נזכה לאור הפנים ולשלום העליון. (ע"פ 'ביום הזה יכפר עליכם' לאדמו"ר הזקן)

תשע"ב

מודים אנחנו לך – מודים מכלל דפליגי. וההודאה אינה מבטלת את רושם הפלוגתא אלא דווקא משמרת אותה כרושם וחקיקה בזכרון – בלב, המעניקים להודאה את יתרון ההכנעה וקבלת העול. פולגים ומודים, מודים ופולגים, ופולגים ומודים, רצוא ושוב כמראה היום והלילה

מודים אנו לך – נכנעים ושחים מתכללים ומתבטלים אנחנו אליך, נשאבים בגופא דמלכא

צורנו צור חיינו – ואתה בורא ויוצר ומחיה ומקיים ומעצים אותנו

ומגן ישענו – ולא זאת בלבד, אלא, שומר על צמח ישועתנו שיצמח, ילבלב ויעשה פירותיו

תשע"ג

לְדַר נִדְרָה לְךָ וְנִסְיָן תְּהִלָּתְךָ, עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ, וְעַל נְשִׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לְךָ, וְעַל־נְסִיךְ שֶׁבְּכָל־יּוֹם עִמָּנוּ, וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת, עָרֵב וְבִקֵּר וְצַהֲרִים.

על נסִיךְ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ - על ידינו ובעזרתנו, דרכנו, באמצעות כחנו ועוצם ידינו. כשם ש'כל מעשינו פעלת לנו' כך 'כל מעשיך פעלנו לך'.

ועל נִפְלְאוֹתֶיךָ - לא כתוב עמנו - כי הנפלאות הלא הן לא רק מאת ד' אלא בעיקר נפלאות מאיתנו.

ערב ובקר וצהריים – שלושה מצבים קיומיים. כשאנו בערבוביה, נבוכים ומבולבלים. כשאנו בהתקפת בקורת עצמית נוקבת. כשאנו מוארים בארו הכפול החושף אותנו אל תהומות הוויתנו ושמי התהוותנו.

תשס"ד

נסִיךְ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ – הנסיות האלוקית המתגלה דרכנו - כל הכרעה מוסרית שלנו מקטנה שבקטנות עד גדולה שבגדולות, ניסא זוטא וניסא רבא.

נִפְלְאוֹתֶיךָ – ברקי החכמה המפתיעים ומתפרצים משום מקום, שאת חלקם אנו קולטים ומעבדים לתובנות המעשירות את דעתנון ותודעתנו.

טוֹבוֹתֶיךָ - התנוצצות טובך בנו והתגלותו מאיתנו על עולמך שבראת ברצונך.

תשס"ז

על ניסיון שבכל יום – ואף על פי שעל פי רוב אין בעל הנס מכיר בניסו

תשס"ה

לדור ודור נודה לך ונספר תהלתך - לדור ודור המליכו לאל – ההודאה, סיפור התהילה וההמלכה, משתנים ומתחדשים מדור לדור.

לדור ודור נודה... נספר – גם בדור שלכאורה אין בו על מה להודות, נספר תהלתך המקפת את חיינו.

נפלאותיך וטובותיך – הנפלאות שהפלא ופלא, הן גם טובות. צירופי המקרים שעל ידם מור הלוט מעל פני המציאות המנוכרת ואדישה בדרך כלל ונגלים פניה הפנימיים, המאירים ומיטיבים.

תשע"ג

ועל נפלאותיך ועל טובותיך – הנפלא אינו טוב, כי אם הוא טוב (או רע, או כל ערך אחר) הוא אינו נפלא. הנפלא הוא הנעלם והמכוסה, הוא הסוד המוחלט שאי אפשר לגלותו. גם עליו אנו מודים למרות שאיננו מבינים את משמעותו. חייב אדם לברך על הנפלאה כשם שהוא מברך על הטובה ועל הרעה.

תשע"ד

הטוב פי־לא־כלו רחמיך, המרחם פי־לא תמו חסדיך פי מעולם קוינו לך. ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד שמך מלפנו לעולם ועד, וכל־החיים יודוך סלה,

הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך - אין סופיות הרחמים והחסדים, שממקור הטוב והרחמים האלקיים העליונים, הנשפעים ונרעפים עלינו, ומוסכים בדם חיינו את איכותם וטעמם המתוק האין סופי, וקוראים אותנו להתעלות אינסופית של חסד ואהבה חמלה והטבה.

וכל החיים יודוך סלה ויהללו ויברכו את שמך - המעלה העתידית האידיאלית של החיים היא זו שהם יהיו חיים של אמונה מוחלטת. או אז החיים בעצם הוויתם יהיו כולם אומר תודה.

יודוך... ויהללו ויברכו את שמך הגדול באמת לעולם כי טוב האל ישועתנו ועזרתנו סלה האל הטוב – תודה המתייחסת לעצמיות. מתוך כך בא ההלול המתייחס אל התגלות העצמיות במכלול המידות והערכים האלוקיים העליונים שביסודן האמת והטוב. לאחר מכן באה הברכה המבקשת להנביע ולסעף ולהאיר בהם את כל מרחבי החיים עוד ועוד, לעולם. והמהלך אינו כלה, שהרי מדובר בשמך הגדול באמת, שהוא גם הטוב הנצחי שהקריאה בשמו וההליכה בדרכיו היא יסוד הישועה, והעזרה - שלמעלה מהישועה, בהתייחסותה לחיים שכבר נושעו אך זקוקים לתמיד לעידוד וסיוע כדי לשכללם ולשגבם מחיל לחיל ומטוב לטוב!

תשס"ד

המרחם כי לא תמו חסדיך כי מעולם קוינו לך – הרחמים לא כלו ולא יכלו, והחסדים לא רק שלא יכלו אלא לא יתמו, כלומר לא ישלמו, וזאת בהתאמה לכך (ואולי אף בגלל) שמעולם קוינו לך ולעולם נקוה לך ד' אלוקינו לראות בתפארת עוזך.

יתברך ויתרומם – הברכה שלמעלה מהרוממות. השוב לשמעלה מהרצוא. ודווקא מתך כל מופיעה הנשיאות שלמעלה מהמלכות.

תש"ע

**וּכְתוּב לַחַיִּים טוֹבִים פֶּלֶאֱבָנֵי בְרִיתְךָ. וַיִּהְיוּ וַיִּבְרְכוּ אֶת־שִׁמְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמַּת לְעוֹלָם פִּי טוֹב,
הָאֵל יִשׁוּעַתָּנוּ וְעֲזָרְתָּנוּ סֵלָה הָאֵל הַטוֹב.**

וּכְתוּב לַחַיִּים טוֹבִים כָּל בְּנֵי בְרִיתְךָ – כל, לרבות את הכל בכל מכל כל. ברית נח, הברית עם האנושות ועם העולם כולו למדרגותיו, דומם צומח וחי. כוונה זו עלתה בי השנה ביום הכפורים, וכך נאה ויאה כשמאיר 'אור הסליחה העליונה' בעולם.

כָּל בְּנֵי בְרִיתְךָ – כל בריתך שבעצם בריאתם כרתת איתם ברית שאותה חידשת מידי פעם ובררת מיקחם בידם

כפורים תשע"ד

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַטוֹב שִׁמְךָ וְלֶךְ נֶאֱמָה לְהוֹדוֹת.

הטוב שמך ולך נאה להודות - ההודאה היא בטוב - שלמרות הכל, הוא האמת והוא ינצח הוא הולך ומנצח כבר עכשיו, וכל תודה למעט התודה לך, היא על טוב חלקי ולכן אינה כל כך נאה ויאה. ואדרבא, יש בה חשש של שעבוד והתמכרות שליליים. אסור תודה.

תשס"ד

הטוב שמך ולך נאה להודות - התרוממות למזמור שיר ליום השבת העתידי, של טוב להודות לד', בשמחה ולא רק בהכנעה, למרות שהמציאות עדיין רחוקה מלהיות מתוקנת. ולא מתוך התעלמות אלא מתוך העמקה של אמונה.

תשס"ה

הטוב שמך ולך נאה להודות – אמנם טוב שמך, אבל לא לשמך אלא לך נאה להודות, לפני השם והקריאה בו, למעלה מהשם, אז תתענג על ד' ותודה על ד'.

הטוב שמך ולך נאה להודות – לעם ישראל על מסירות הנפש שלהם על קידוש שמך הגדול בעולמך אשר בראת כרצונך.

תשס"ו

ברכת שים שלום

שים שלום, טובה וברכה,
חיים, חן וחסד צדקה ורחמים,
עלינו ועל-כל-ישראל עמך.
וברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך,
כי באור פניך נתת לנו יהוה אלהינו,
תורה וחיים, אהבה וחסד, צדקה ורחמים, ברכה ושלום.
וטוב בעיניך לברכנו,
ולברך את-כל-עמך ישראל,
ברוב-עז ושלום.
ובספר חיים, ברכה ושלום ופרנסה טובה
וישועה ונתמה וגזרות טובות,
גזכר וגפתב לפניך,
אנחנו וכל עמך ישראל, לחיים טובים ולשלום.
ברוך אתה יהוה המברך את עמו ישראל בשלום אמן.

**שֵׁם שְׁלוֹם, טוֹבָה וּבְרָכָה, חַיִּים, חֵן וְחֶסֶד צְדָקָה וְרַחֲמִים, עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ. וּבְרַכְנוּ אֲבִינוּ
כְּלָנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פְּנִיךָ, פִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתַּתְּ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, תּוֹרָה וְחַיִּים, אֱהָבָה וְחֶסֶד, צְדָקָה
וְרַחֲמִים, בְּרָכָה וְשְׁלוֹם.**

כי באור פניך – זו עיקר הבקשה, הארת הפנים לכולנו יחד כאחד וממנה הכל נמשך.

תורה וחיים אהבה וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום – תורה מחיה, אהבה גומלת חסד, צדקה המעוררת רחמים רבים עליונים וברכה שאינה מפרה את השלום ולאוו מילתא זוטרתא היא.

תשס"ט

שלום - השלום בע"י הוא חותם התפילה והגאולה וביום הזכרון הוא גם חותם הזכרון והתהפכות הדין לרחמים.

באור פניך – אור פני מלך הוא המבוקש הפנימי של כל התפילה. ההארה שלמעלה מכל כלי ומכשיר, אתערותא דלעילא שתשאנו על כנפי נשרים להמשך קבלת מתן תורה.

תורה וחיים – תורה מחוללת חיים. אהבה גומלת חסד. צדקה המביאה לרחמים. ברכה מכוננת שלום.

תשס"ו

כי באור פניך נתת לנו - מייחלים אנו לברכת הברכות שהיא הארת הפנים שממנה לנו ד' אלהינו, תורה וחיים, וכל מילי דמיטב.

תשע"ג

ברכת השלום, הגדולה שבברכות, החותמת תמיד את התפלה, מקבלת משמעות מיוחדת ביום הכפורים שעיצומו וכל ענינו היא האחדות והשלום. אין יום הכפורים מכפר כלל, אם לא מלנו את לבבנו ובאנו אל 'החן החסד והרחמים', אל פתיחת הלב לזולת והארת הפנים אליו. אם לא הפלנו את מחיצות הזרות והניכור, ושבנו הביתה, אל הביתיות, אל 'ברכנו אבינו כולנו כאחד'. אז ורק אז נזכה להארת פני ד' המרעפת עלינו תורת חיים, אהבת חסד, ברכה ושלום, צדקה ורחמים.

כפורים תשע"ד

תורה וחיים – תורה מחיה. ובעיקר, חיים מתוך תורה ולא 'ככה סתם מפה לשם', ולא מתוך כל אידיאולוגיה אחרת.

אהבה וחסד – אהבה המביאה לחסד, לנתינה. ובעיקר, חסד מתוך אהבה ולא חסד ספונטני ומנוכר, או סתמי ואנרטי.

צדקה ורחמים – נטיה מוסרית המביאה לרחמים. ובעיקר, רחמים שאינם היפעלות וחולשה, אלא, מתוך נטיות הצדק ובקשתו. רחמים שאינם פטרונות מהולה בסלידה קלה אלא היכמרות הלב בחמלה.

ברכה ושלום – ברכה המביאה לשלום ולא למלחמה. ובעיקר, שלום שמתוך התברכות החיים בהדר תפאתם ולא מתוך צרות ואחידות.

טוב בעיניך לברכנו, ולברך את-כל-עמך ישראל,
ברוב-עוז ושלום.

ובספר חיים, ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה ונחמה וגזרות טובות, נזכר ונכתב לפניך, אנחנו
וכל עמך ישראל, לחיים טובים ושלום.

ברוך אתה יהוה המברך את עמו ישראל בשלום אמן.

פרנסה טובה - תשומת הלב לפרנסתם של ישראל, היא מהותית להופעת [במת] הויה שממקור אור הפנים – לא יהא
הדבר נלוז בעינינו ובודאי במצב התרבותי – כלכלי של היום.

פרנסה טובה - ברנח, ביושר, פרנסה שהיא עצמה טובה, ולא רק מכשיר לטובה, וכל עבודה היא כזו במובן המינימלי
של עבודה המכבדת את בעליה, ובמשור הכללי – בא"י כל עבודה – עבודת ד' וישראל עמו היא.

תשס"ו

ישועה ונחמה – ואין נחמה אלא בתחית המתים כפשוטו כאן ועכשו (ע"פ ה'אש קדש')

תשס"ט

פרנסה טובה – הבקשה הרביעית אחרי השלוש הראשונות (זכרנו / מי כמוך / וכתוב) מעיזה בעזות של קדושה לבקש
גם על החיים כפשוטם מן המסד - כל תשתיותיהם הבסיסיים

תש"ע

ישועה ונחמה - רק הנחמה מטהרת את הישועה מסיגיה, הכאב והיסורים שריצפו את דרכה. ואין נחמה אלא תחית
המתים. כפשוטו.

תשע"ג

אלקי נצור

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך. דוד צורי וגאלי:

אלהי. נצור לשוני מרע. ושפתותי מדבר מרמה.

ולמקללי נפשי תדום. ונפשי כעפר לכל תהיה.

פתח לבי בתורתך. ואחרי מצותיך תרדוף נפשי.

וכל הקמים עלי לרעה. מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבותם.

עשה למען שמך. עשה למען מינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדשך. למען יקלצון ידיך
הושיעה מינך וענני:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך. דוד יאהדונהי צורי וגאלי:

ושפתותי – אע"פ שאתה יצרתם ואתה פתחתם, עדיין זקוקים הם לנצירה ממרמה, לשמירה מזיוף.

תשס"ה

ונפשי כעפר לכל תהיה – לעמלה ממעלת הדממה אל מול הבזיון, מבקש אני שנפשי תהיה לכל, ברוזי ומקללי, אוהבי ומקורי, ואף האדישים ומנוכרים אלי, כעפר מזין ומפרנס, מחיה ומצמיח.

פתח לבי בתורתך ואחרי מצוותיך תרדוף נפשי – לעומת 'קדשנו במצוותיך ותן חלקנו בתורתך' קדימת המצוות לתורה, כאן, פתיחת הלב בתורה היא העושה את מרדף הנפש אחר מצוותיך.

תשע"ג

למקללי נפשי תידום – עיקר התשובה שישמע בזיונו וישתוק ויידום (ליקו"מ קמא ו)

נפשי כעפר לכל תהיה – לכל, ללא תלות בדבר, קללה או ברכה, תהיה נפשי כארץ, כקרקע יציבה ומיציבת. וכאדמה מזינה ומצמחת.

כפורים תשע"ד

תפלת יום הכפורים

תפלת יום הכפורים היא יותר הקשבה ממששבה, יותר התכוננות מכונה, יותר התרפקות מתשוקה. תפלה של חסד ולא של דין של רגש ולא של שכל של התפייסות עמוקה עם עצמנו אלהינו חברינו זורמת יותר גם במחיר הצלילות לעומת תפלת ראש השנה. תפלה של ישועה ולא של אור.

הוידיים – אשמנו לא רק קבלת אחריות אלא גם הודאה בעצמיות החטא והרע תנועת היד המתקרבת ומקרבת לחזרה ללב (וכמו בנענועי הלולב ובחביטת הערבה) וגם שילוחם מעלינו בתנועת היד המתרחקת וכמו השעיר לעזאזל וע' ליקוטי תפילות נפילת אפים ד / ו שסוד הוידי הוא סוד שעיר לעזאזל.

תשס"ה

תפלת יום הכפורים היא המשך של תפלת ראש השנה בשינויי הניגון המתבקשים, והיא הרקע המרחב החלל המקיף להתרחשות העיקרית שהיא הוידי שבעקבותיו י"ג מדה"ר. הוידי אמור להביא אותנו ליאוש ולשבור את לבבנו ואז כשנהיה כלים שבורים יבקעו מן התהום י"ג מדה"ר שהיו כבושות בתוכנו ואל מולם תורעפנה י"ג מדה"ר משמי השמיים אלינו ויאיר אור הסליחה העליונה ותבוא סליחה מחילה וכפרה ובעקבותיהם הטהרה המיוחדת.

תשע"ד

וּתְתֵן לָנוּ יְיָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם (בשבת: הַשְּׁבֹת הַזֶּה. וְאֶת יוֹם) הַכְּפוּרִים הַזֶּה. אֶת יוֹם סְלִיחַת הָעוֹן הַזֶּה. אֶת יוֹם מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה. לְמַחִילָה וְלְסְלִיחָה וְלְכַפָּרָה. וְלְמַחֵל בּוֹ אֶת כָּל עוֹנוֹתֵינוּ. בְּאַהֲבָה מִקְרָא קֹדֶשׁ. זְכָר לִיציאת מצרים:

יום הכיפורים - כפורים רבים...

יום סליחת העוון - ולא מחילת העוון, סליחה, התעמקות, התעצמות והתגברות האהבה שמתוך השיבה וההתפייסות

יום מקרא קודש - בנוסח שלפני, "בתפילת ישרים" לא מופיע בשום פעם בתפילה - יום טוב.

מחילה - מחיקה סליחה - זדונות לזכויות. כפרה - הנקיון של כל ספיחי ושרידי הרשמים ולמחול בו על כל עוונותינו - המחיקה שלאחר כל התהליך. התהליך הזה הוא המביא אל הטהרה.

תשס"ז

מחילה על הנזק לסביבה ועל החוב לה (ע"פ עו"ר ועל התשובה); סליחה התפייסות עמוקה בכפלים לאהבה; כפרה – נקוי שעל ידי כבישה, ויצירת פוטנציאל התמרה (ע"פ עו"ר)

תשס"ט

מחילה – מחיקת החוב, הנזק מהעולם, רשמי החטא מהנפש ומכל ספרי הזכרונות וכמאן דליתא מעיקרא.

סליחה – התנחמות והתרצות הפגוע, החלמתו מכאבו הנעכר והתחדשות האהבה בחיל אעמיק ויתיר.

כפרה – ניטרול תולדות החטא, איון העונש ואף התהפכות הזדונות לזכויות

תשע"ד

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחוּל לְעוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (בשבת: הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכַּפּוּרִים הַזֶּה. בְּיוֹם סְלִיחַת הָעוֹן הַזֶּה. בְּיוֹם מְקַרָּא קֹדֶשׁ הַזֶּה. מְחָה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. פְּאָמוּר: אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מְחָה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעְנֵי. וְחַטָּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֵּר:

אנכי אנכי - במקביל לד' ד' שבראש י"ג מידות הרחמים

למעני - ברית ולא זכות

מחיתי כעב פשעיך - הפשעים הם עבים הנמחים בגשמים היורדים לטובה ולברכה מתוכם.

תש"ס

בברכת קדושת היום – לא אומרים 'יום טוב' כמו שלוש הרגלים ואף בראש השנה.

רק העוונות מוזכרים – יום סליחת עוון.. ולמחול בו את כל עוונותינו.

העבר פשעינו מנגד עיניך – לא במקום הדין אלא שימה בסוגריים, ע"מ להפגש עם ה"ראשית".

אנכי אנכי = מוחה פשעים ולא בשל צדקותינו ותשובתנו.

מחה והעבר פשעינו מנגד עיניך...לא אזכור - בקשת ציווי ל"שכחה" אלקית לעומת הזכרון של ר"ה.

אנכי אנכי - מקור הכפרה היא העצמיות העליונה. אנכי ולא מלאך אנכי ולא שליח - אנכי בלבד - באתערותא דלעילא, בידיעה שלמעלה מהבחירה.

תשס"ד

מחה - מהול, הכלל בים הגדול

והעבר פשעינו מנגד עיניך - ואז ישכחו גם מאיתנו עוונותינו ונוכל להתרענן ולהתאמץ ולהתחיל מחדש, להצמיח את חיינו משרשם הטהור.

אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך - ההארה האלוקית העליונה - עיצומו של יום הכיפורים היא המוחה והמלבינה כל עוונותיהם של ישראל

למעני - למען האידיאל והמשך עיבודו ולא למענך, כלומר מצד הרחמנות על העליבות וההשפלה שבכישלון.

מוחה פשעיך למעני - מברר שגם הפשעים שחל היו למעני

וחטאותיך לא אזכור - ואפילו את השגגות ולא רק את הפשעים שאם היו נזכרים היתה לזה משמעות קשה וחמורה.

תשס"ז

אנכי - המחיה היא על ידי – הנוכחות האלהית, הלפני הויה – אנכי אנכי, אנכי מי שאנכי

תשס"ט

אנכי אנכי הוא - הסליחה היא בעצם הארת אור הפנים של האנכי שאל מולו מתבטלים לא רק החטאים אלא עצם הקיום של העולם ושלנו, ואולי זו משמעות שני ה'אנכי', מהם נישאים אנו אל תעלומת ה'הוא'.

מוֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ – רק הסליחה האלהית היא מחיה מוחלטת המביאה למצב של כמאן דליתא בעש"נ בנגלה וגם בנסתר!

וחטאותיך לא אזכור - לעומת ראש השנה - יום הזכרון, יום הכפורים הוא יום השכחה. לעומת הדין והרחמים, חסד גמור ומוחלט.

תשע"ב

וְנֹאמַר: מְחִיתִי כְּעַב פְּשָׁעֶיךָ וְכַעֲנֵן חַטֹּאתֶיךָ. שׁוּבָה אֵלַי פִּי גְּאֻלְתֶּיךָ:

מחיתי כעב וכענן – מחיה המחדשת גשם נדבות של חיים טהורים רעננים.

שובה אלי כי גאלתיך - ולא שובה אלי כדי שאגאל אותך, הגאולה הפנימית, קודמת לתשובה ומכוננת אותה. התשובה תלויה בגאולה, בכפרה, ולא להיפך!

תשס"ד

מחיתי כעב - (ענן כבד) פשעיך_ **וכענן** (ענן קל) חטאותיך - ומהם ירד גשם נדבות של זכויות שנולדו מתוך הזדונות.

תשס"ז

ב'אור פני מלך' לרב שטיינזליץ – מחיה מוחלטת כמו שמים בהירים שאחרי הגשם שמתוך העננים

שובה אלי כי גאלתיך – החסד הסמוי של חירות התשובה, תשובה התלויה בגאולה.

תשס"ט

כעב וכענן - כעב הנמחה בכך שהוא מוריד גשם וכענן הנמחה בנשוב הרוח, כך מחית הפשעים היא בהתהפכותם לזכויות ומחית החטאים היא בהתבררותם כשוגג ובגלותם את הרוח הטובה והקדושה המנשבת במפרשי החיים הישראליים.

תשע"ג

וְנֶאֱמַר: כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְדֹנָד יֵאֱהַדוֹנְהִי תִטְהָרוּ:

יכפר עליכם לטהר אתכם - המבוקש של יום הכיפורים היא הטהרה. **לפניי ה' תטהרו** - ודווקא הטהרה שמלפני הקב"ה

תש"ס

ביום הזה – על ידי עצומו של היום הזה. **יכפר עליכם** - כפרה עליונה לטהר אתכם – על מנת שנזכה לטהרה וממנה יפתח בפנינו אופק הקדושה.

תשס"ג

יכפר עליכם - ינקה ויתמיר

לפני ד' - מתוך עמידתכם לפני ד', מתוך עלייתכם האמונית - תטהרו. יוהכ"פ - יום העמידה לפני הויה!!

תשס"ד

הטהרה היא העצם ההיות 'לפני הויה'.

תשס"ה

היום הוא המכפר והכפרה מביאה לטהרה על ידי פני הויה או מ'לפני הויה', והיא מכל החטאים (בין אדם למקום ולחבר).

תשע"ב

היום הזה, בעבודת התשובה, הידוי, והמשכת י"ג מדה"ר, מכפר והכפרה מביאה לטהרה מכח עיצום של יום, ומהו עיצומו של יום? 'לפני הויה!' המטהר מכל החטאים

תשע"ג

יעלה ויבא - בקשה זו מתנגנת אחרת לגמרי מר"ה ביוהכ היא כולה חן ותחננוים

תשס"ט

**בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ דֹד מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לְעוֹנוֹתֵינוּ וְלְעוֹנוֹת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אֲשֵׁמוֹתֵינוּ בְּכָל שָׁנָה
וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, מְקַדֵּשׁ (בשבת: הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכְּפוּרִים:**

ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה – ע"מ שנוכל להתחיל את השנה החדשה בלי להיות משועבדים לשלשלת הסיבתיות המוסרית של השנה החולפת אלא מתוך יניקת "מעמקים" שהיא שרש כל "המעלות".

תשס"ג

כפורים ולא כפור או כפרה. הרבה כפורים נקודתיים ספציפיים קונקרטיים פרטיים גשם נדבות מקלחת אלקית וזרקתי עליכם מים טהורים.

תשס"ה

לעוונותינו ולעוונות כל ישראל – החשבון הפרטי לא הולך לאיבוד בחשבו הכללי וגם לא הכללי בחשבון הפרטי

יום הכפורים – הרבים והמגוונים, והמיוחדים לכל אחד באשר הוא שם

בראש השנה – ד' מלך, ביום כפור – מלך מוחל וסולח ובכל זאת בחתימה – מלך על כל הארץ כבר"ה

תשס"ט

בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו... וביום הכפורים החטאים הם המועברים מעל פניו

תשע"ב